

Thầm Yêu Cậu

Contents

Thầm Yêu Cậu	1
1. Chap 1: Gặp Gỡ	2
2. Chap 2 : Siêu Nhân Ẩn Thân	5
3. Chap 3: Phiền Phức Hay Là Quan Tâm	7
4. Chap 4: Thế Nào Là “trái Tim Biết Cảm”???	9
5. Chap 5: Thay Đổi	18
6. Chap 6: Sự Vô Tình Khiến Kẻ Khác Hạnh Phúc	21
7. Chap7: Giận!!!	26
8. Chap8: Học Hành... Mệt!!!!	29
9. Chap 9: Mục Tiêu	35
10. Chap 10: Sống Chung...	40
11. Chap 11: Đi Vào Tim Cậu...	44
12. Chap 12: Ghen	50
13. Chap 13: Làm Sao Tôi Chịu Được Được.	54
14. Chap 14: Gặp Lại	58
15. Chap 15: Làm Việc	62
16. Chap 16: Tôi Vẫn Luôn Yêu Cậu...	65
17. Chap 17: Rắc Rối Vì Thích Cậu	69
18. Chap 18: Thích Ai Bậy Chừ???	73
19. Chap 19: Phũ Phàng	79
20. Chap 20: Ký Ức	82
21. Chap 21: Tình Yêu	86
22. Chap 22: Chỉ Cần Được Gần Cậu	91
23. Chap 23: Đau	96
24. Chap 24: Gia Đình	100
25. Chap 25 : Hy Sinh	104
26. Chap 26: Không Thể Đánh Mất Cậu	107
27. Chap 27: Lột Xác	110
28. Chap 28: Đánh Đổi	113
29. Chap 29: Thầy Giáo Bất Đắc Dĩ	116
30. Chap 30: Người Thứ 3	120
31. Chap 31: Kết Thúc	123
32. Chap 31b	132

Thầm Yêu Cậu

Giới thiệu

. . . Cậu biết không, lần đầu tiên gặp cậu, tôi đã bị thu hút bởi đôi mắt ấy. Tôi có thể thấy cả bầu trời trong đôi mắt ấy.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tham-yeu-cau>

1. Chap 1: Gặp Gỡ

7a.m

Ngày đầu tiên đi học ở ngôi trường mới nó đã bị muộn. Nó nghĩ thầm thôi thì đã chậm thì chậm luôn. Nó từ từ vượt loa qua tóc không cần lược, rồi mặc áo đồng phục và quần(mặc dù trường mới bắt mặc váy). Với bộ tóc ngắn cũn hình đầu nấm, cùng cặp kính dày cộm nó hết như cậu bé học sinh cấp 2 học nhầm ngôi trường cấp 3. Tuy nhiên cậu bé này cũng khá xinh với nước da trắng ngần, đôi môi hồng tự nhiên và đôi mắt đẹp vô hồn sau lớp kính.

.....

7h45 a.m.

Vừa đến trường nó chậm rãi bước vào thì gặp bác bảo vệ:

- Thằng nhóc này. Mới xong tiết 1 thôi. Muốn gặp anh chị tí nữa hẵng đến!

-(!!! Haizzz. Thật là) cháu là học sinh mới chuyển đến.

- Hả??? Sao bé tẹo thế này. Cháu học lớp nào. Để bác dẫn cháu đến?

-11A1 ạ!

.....

7h49 a.m

Vừa đến cửa lớp nó cúi chào bác bảo vệ và bước vào. Cô chủ nhiệm cũng đang đứng đó và sẵn sàng chuẩn bị giới thiệu với cả lớp(trước đó nó đã nhắn tin cho cô)

- Cả lớp chú ý! Đây là Jun, bạn mới chuyển đến lớp ta.

Rào, rào! tiếng vỗ tay reo hò inh ỏi!

“Ôi cậu bé này mới đáng yêu làm sao”, “đẹp trai quá đi”...v...v

-Chào. Mình tên là Jun. Mong các bạn giúp đỡ!

Cả lớp đột nhiên im lặng! Rồi xì xào to nhỏ(Hóa ra là con gái)

Cô giáo tiếp lời:

Cô mong các bạn sẽ giúp bạn ấy hòa nhập nhanh hơn. Jun à, tạm thời em ngồi bàn kia(cô chỉ ra chỗ gần cửa sổ).

Nó gật đầu và tiến lại bàn học ngồi ngay ngắn vào chỗ.

Rồi cô lại tiếp tục:

- À. ngày mai em nhớ mặc đúng đồng phục. Hôm nay cô tha vì buổi đầu. Ok?

-Dạ!

(Nó cười chua chát, vì từ lúc nhỏ đến giờ nó chưa từng mặc váy)

Tiết mục giới thiệu khá đơn giản. Vì là ngày đầu nên nó tỏ ra rất chăm chú nghe bài.

Tiết học thứ 2 cũng nhanh chóng kết thúc.

Vừa nghe tiếng chuông ra chơi cũng là lúc nó nằm xoẹp như người mất hết nhựa sống. Đang mơ màng thì bỗng:

“Rầm!!!”

Vâng, ai đó đập bàn không hề thương tiếc. Hẳn là màn làm quen hay đại loại gì đấy chứ chẳng có tên lưu manh nào tìm nó sớm như thế này.

-Cậu!!!

Nó ngoảnh mặt lên xem ai đang nói gì. Trước mặt nó là 1 tên cũng đeo kính giống nó, mặt tỏ vẻ rất nghiêm trọng. Hình như 4 mắt nhìn nhau hay sao mà nó cảm thấy tên này ngoại hình cũng được. Nghĩ 1 lúc rồi nó đáp:

-Ừm bạn!

-Tớ tên Moo. Là lớp trưởng lớp mình.Có gì cần giúp đỡ thì cứ hỏi tớ hoặc các bạn trong lớp!

Ôi trời đất, biết ngay mà. Làm quen mà như tra tấn hình sự vậy. Moo nói vừa dứt câu thì hàng loạt câu nói khác tiếp lời.

-Tớ là Vy...

-Tớ Liên....

...

....

Thật là mệt quá mà. Nó thầm nghĩ như vậy. Đang nháo nhào thì lại :

-Rầm!!!

Một tiếng đập bàn khiến không gian im lặng. Tiếp đó 1cô gái xinh xắn bước ra và nói:

- Tớ là Mi. Hãy về đội của tớ, tớ sẽ khiến thân hình khảnh khiu trở nên quyến rũ.

Mi vừa dứt câu thì cả lũ lăn ra cười.

Trời ạ!!! Nó thầm nghĩ thật là phát điên với cái lớp này. Lớp này có màn chào hỏi quái dị quá!

Buổi học rồi cũng nhanh chóng kết thúc.

Nó ì ạch trở về nhà. Ngày đầu tiên cũng không tệ lắm. Ngoại trừ....

Đang đi giữa đường tâm hồn rất phơi phới, vừa cúi mặt xuống để buộc lại dây dây thì

!!!

Đang yên đang lành có tên hâm nào đó vừa đi vừa nghe nhạc vừa đá đá mấy viên sỏi, và chẳng may đá trúng cặp kính của nó. Nó không thể làm gì nếu thiếu kính.

Nó cúi xuống mò mò kiểm lại chiếc kính trên vỉa hè. Bỗng:

-Ke'tttttttttttt!!!!

Nó không kịp nghĩ gì. Hình như có chiếc xe nào đó sắp đâm vào nó và có vật gì đó ôm nó lại.

Người đó đỡ nó dậy.

Nó mờ ảo nhìn ra khuôn mặt thanh tú. Cười nhẹ nhàng và nói với nó:

-Kính của cậu đây, phải cẩn thận chứ!

-Ừm!

Nó “Ừm” nhẹ nhàng như 1 con mèo con.

Nói đoạn rồi người đó cúi xuống buộc lại dây dày ngay ngắn cho nó.

Nó đeo vào chiếc kính đã rạn nứt.

Tieu cái kính rồi.

Buộc xong hấn đứng dậy, cầm lại chiếc kính, nhìn thẳng vào mắt nó.

-Cái này tớ giữ. Lần sau gặp sẽ đền... :3 Nhà cậu đâu, tớ đem về!

Nó bất đắc dĩ nói địa chỉ nhà và cùng hấn đi bộ về. Cả 2 im lặng suốt dọc đường. Đến cửa nhà thì hấn nói:

- Đến nơi rồi cậu, gọi người nhà ra đón nhé!

-uh.Cảm ơn cậu!

-À...!

-Gì thế?

-À..... :3 Mà cậu có thấy rõ mặt tớ không.?

(Thực ra hấn là người đẹp đến nỗi con gái lần đầu tiên gặp đã mê mệt... Thế nhưng nó lại chẳng có hiện tượng như thế. Chắc tại không đeo kính)

-Tớ không?!

Chụt!!!

Nó cảm giác cái gì đó âm ỉ bên má. Hình như là hấn hôn.

Xong, tên đó chạy 1 mạch, còn không quên ới lại:

-Cậu tháo kính trông xinh hơn!=.=

Nó đứng hình 10s...

“Tên biến thái!!! Đang nghĩ tốt về hấn”.Nó trầm nghĩ

.. May quá mẹ nó đã đi làm về.

Mẹ nó lo lắng:

-Sao thế con, hôm nay học thế nào. kính của con đâu?

-Dạ. Bị rơi hỏng mất ạ. Có bạn đem con về ạ.

- Bạn đâu rồi, sao không bảo bạn vào chơi?

-Con quên mất.

Ngày hôm đó cũng chóng qua đi với nó. Nghĩ lại cũng có chút buồn cười với lớp học mới và có chút khó chịu với tên đó.

~Lần đầu có người nhận ra nó là con gái và khen nó xinh, và còn buộc dây giày cho nó. Nó cứ nghĩ chỉ có trong phim thôi~ >”<>

Với nó thì qua nhanh, còn với tên đó không bình thường chút nào... Có ai đó không ngủ được vì hành động của mình “Mất mặt quá đi. hiuhiu”

Lần đầu tiên hắn hành động như vậy. Hắn chỉ nhớ, bộ dạng ngô nghê, đôi mắt thanh khiết, đôi môi mọng đào nhỏ nhắn và làn da trắng làm hắn không làm chủ được. Đáng yêu quá mà.

Ngày hôm sau....

....

2. Chap 2 : Siêu Nhân Ẩn Thân

Hôm nay nó đi học sớm hơn... Nó vẫn mặc đồng phục nam.

Nó đã đổi chiếc kính mới, nhìn vẫn ngố như mọi khi, cặp kính nobita che khuất gần nửa mặt. :)

Nó đi chậm chậm cảm nhận hương bình minh, hương của ngày mới.

Ngày thứ hai đi học, 2 tiết toán mở đầu.. Nó học cũng được nên khá yên tâm về môn này. Cô chủ nhiệm cũng là người kiên luôn môn toán.

Lớp học diễn ra khá hào hứng vì đây là lớp chuyên. Trong khi những bạn khác tranh nhau phát biểu và lên bảng thì nó chỉ im lặng, thỉnh thoảng chép chép...

Cho đến khi có bài khó nhất thì.. lớp tự nhiên im ắng hẳn, nó vẫn ngồi đấy, bộ mặt rất lơ mơ...

-Có bạn nào làm được câu này không?

Cô hỏi cả lớp...

Vẫn im lặng...

-Ai làm đúng, 10đ 15ph!

Cả lớp xì xào... Chắc là lão Moo rồi. Có bài nào qua được lão í đâu...

Moo nghe được nên cũng hơi ngại...

-Moo, em làm được rồi chứ?

-Dạ, nhưng em chưa chắc chắn kết quả ạ....!

Lại có tiếng xì xào...

(Biết ngay mà... vẫn là Moo... ôi Moo của mình....)

Nó thở dài...

Bài này nó gặp qua rồi..(Đề thi học sinh giỏi quốc gia năm X). Nó làm không quá 2 phút..

- Jun. Em đã từng gặp những bài như cô ra chưa. Thấy em im lặng, chắc chưa theo kịp phải không?

- 3,625

Nó tiếp lời cô.

Lại có tiếng xì xào..

(Ồ cái cậu này bị cô nói ngại quá nên đọc thần chú à. Nhóc này lảm cẩm rồi mà, hoho....)

-Emm....em nói gì...?

-3.625...

Cô toát mồ hôi...

(đứa trẻ này sao có thể, ngay cả mình đọc lời giải nhưng chưa chắc đã hiểu hết... mà nó làm chỉ trong chưa đầy 5ph)

-Moo.. em được kết quả bao nhiêu?

-3,625

Cả lớp ồ lên kinh ngạc..

Nó ghê hơn sức tưởng tượng của mọi người...

-Em lên chữa bài nhé Jun. Có thể là do may mắn... =.=

Nó lên bảng, cầm phấn và viết gần hết diện tích bảng, tỉ mỉ từng công thức...

Cô và cả lớp choáng tập 2...

Ngay cả Moo... Cậu ta cũng chỉ là từng đọc lời giải và nhớ kết quả còn để viết một cách chi tiết và cách giải khác như thế này, quả thật chưa từng nghĩ tới....

-Em... Tự làm được ư?

-Vâng ạ!

- 10đ không phải bàn cãi...

Cả lớp òa lên ngạc nhiên. Cô Việt vốn là người trước nay ngoài Moo ra chưa từng cho ai điểm 10 mà bây giờ không do dự.

-À, Nhắc đến mới nhớ. TẠI SAO EM KHÔNG MẶC VÁY CHO ĐÚNG QUY ĐỊNH!!

-Dạ... em...

-Hôm nay làm được bài nên tôi tha...

Các ngày còn lại, không có tiết của tôi thì lớp trưởng Moo kiểm soát việc mặc đồng phục của Jun nhé...

=.=!

Nó chột dạ... Ôi dào. Đúng là, tưởng thoát được, ai ngờ một phút nông nổi làm hỏng cơ đồ.....

-Cót... Cét...!

Có ai đó đẩy cửa vào...

-Ồn ào quá!

- Ôi! Yan đến rồi à...

Cô từ trạng thái ngạc nhiên, tức giận bây giờ lại trở nên dịu dàng khác lạ...

Dĩ nhiên đều có nguyên do của nó. Bởi vì không những cô mà các super girl trong lớp đều như vậy(Yan... Yan của tớ... Ôi, mấy ngày rồi mới thấy Yan...)

Các super man thì ngán ngẩm =.=” . Còn con nhỏ đầu nấm thì lơ mơ chẳng hiểu chuyện gì....

Một chàng trai dáng vẻ phong trần, cao chừng mét tám, da trắng không tì vết, đôi mắt nâu sâu thẳm, cậu ta chỉ cần nhếch mép lên cười thì ôi chao ôi “Rầm. rầm . rầm!!!”

(Rầm ở đây là đổ rầm rầm í các bạn)

3. Chap 3: Phiên Phúc Hay Là Quan Tâm

....

Yan bước về phía bàn cuối ngay sau bàn nó. Đi qua nháy mắt cho nó 1 cái..

Nó tự nghĩ, mắt tên này bị gì à.

o.0

Giờ ra chơi, nó ra đứng 1 mình ở lan can hóng gió, mặc kệ lớp bên trong đang quan tâm cậu Yan kì lạ nọ. Nhóc Moo cũng ra đứng cùng...

Moo: Cậu giỏi quá, thật không ngờ nhé. :3

J:May mắn thôi, cậu mới giỏi ấy..

-Tớ từng làm rồi, rất lâu, rất lâu mới làm ra.... :)

-Tớ cũng thế :>

- >”

2 người đang nói chuyện thì Mi chen ngang vào:

-Ôi chà, tâm sự riêng cơ đấy, 2 “giáo sư” tâm đầu ý hợp ghê!

Moo ngượng ngùng:

-Đâu có, thấy Jun đứng 1 mình nên tớ ra đứng cùng thôi. mới nói được 2 câu...

-Ôi dào. Tội đùa đấy.

Mà Jun thấy Yan đẹp trai không. hihi. hình mẫu của tớ đấy...

=.=’

-Không phải mẫu của tớ, nhạt nhẽo..

Yan đứng góc lớp vô tình nghe được.... cậu ta lặng lẽ trở lại bàn học, nằm ngủ tiếp...

Mi: Ở cái con bé này, thế như Moo mới là mẫu à..

J: Cậu đùa à..

Moo ngượng quá bỏ đi cho 2 bà cố nói chuyện...

Mi: sao? :)))

Jun: Haizz. tớ không quan tâm bọn con trai....

Mi: Không tin..

Jun: thật mà...

Mi: không tin

Jun: thật mà...

Mi: Ồ... hi hi. Nói thế thôi chứ cậu đừng giận. Cậu không biết đấy thôi. Lớp mình may mắn vì có 2 người nổi tiếng. Yan & Moo. Moo vốn nổi tiếng vì học đều tất cả các môn và rất xuất sắc. Mặc dù nhà thuộc dạng tầm cỡ kèch xù, tiền như lá rải ngoài đường nhưng cậu ấy rất giản dị và chịu khó học tập, khiêm tốn, hòa đồng. Là học sinh cưng của các giáo viên... Yan- cái thấy được ở cậu ấy đầu tiên là rất rất đẹp trai. Cậu ấy có giọng nói rất lạnh nhưng giọng hát thì ngọt ngào, tình cảm... Khác với Moo, cậu ấy không chú tâm mấy vào việc học, nghỉ hoặc ngủ là thói quen của cậu ấy. Tuy nhiên chẳng ai dám đụng đến cậu ta vì nhà cậu ấy siêu cực giàu và quyền lực... Nếu như Moo là hồn thì Yan là sắc... Nếu Moo là hình mẫu của tri thức thì Yan là thần tình yêu... bla... bla...

-Thôi được rồi, tớ có bảo cậu kể đâu. Đang cần yên tĩnh...

-Ui dào. hìhì. Cậu không nghe thì tớ tự kể tự nghe chứ sao. Mà không thì tớ nói cho không khí nghe ...

(Bó tay coan nhỏ này)

-Ừ.. hì... À..

-Sao. Lại định chế giễu tớ nữa à?

-Không có. Tớ không....

Mà.... cậu... làm bạn ... với tớ nhé...? @@

(Nó đưa tay ra ...)

- Ừa. Con dở này. Thì đã là bạn rồi mà!!!

(Mi đưa tay ra đập cho 1 cái)

-Uh.. hì :3

Rồi những tiết học cũng qua mau. Có 1 tên nào đó lén lút nhìn trộm phía sau 1 nhóc ngố suốt buổi. 1 tên thâm ngưỡng mộ ai đó mà không tập trung suốt buổi... haha...

Hôm nay trên đường ra về, nó rất vui, trước giờ ít bạn nên khi được bạn bè quan tâm, mặc dù tỏ ra lạnh lùng nhưng nó rất hạnh phúc...

* * *

Sáng hôm sau, nó đến lớp sớm hơn. Hôm nay thật lạ lùng vì Yan cũng đến sớm như nó.

-Chào cậu....

Yan tỏ vẻ thân thiện..

-Uh. chào cậu....

- Cậu là học sinh mới à...

-Ừm...

-Tớ tên Yan..

-Ừm..

-Cậu là Jun?

Vừa dứt câu Yan chạy lên bàn nó ngồi cùng... Nó vẫn ngồi yên và trả lời một cách không mấy tự nhiên và tròn mắt nhìn sang kiểu đe dọa:

-Ừmmmmmmm

Tên đó cười cười và nhìn vào:

-Ừm.. haha..

Mà cậu hôm nay nhìn rõ không?

-Mắt tôi cận chứ không bị mù....

-Thế thấy tớ đẹp trai không? ^w^

-Sặc. Cậu không về soi lại gương đi..

-Thế cậu chê tớ chỗ nào?

-Nhạt nhẽo. Cậu nghĩ ai cũng ham hồ cái vẻ bề ngoài nhạt nhẽo ấy hả? 0.o

Nói xong nó đẩy Yan sang một bên và đứng ngoài lan can lớp...

“Quả thật cậu không nhìn rõ mà, mới có mấy ngày cậu đã quên tôi” Yan trầm nghĩ....

Lớp học diễn ra bình thường. Duy có điều, 3 con người ấy không bình thường chút nào... Yan thì mọi người cũng biết lý do là gì. Nó thì trách mới sáng đã đen đủi. Còn Moo... haha

“Tại sao cậu ta không mặc váy, huhu. Định hại chết người ta à... Cô nghĩ sao lại bảo mình đi bắt con gái mặc váy đúng quy định chứ.. ~”

Ra về...

Nó chậm chậm đi và cảm nhận như có ai đó đang theo dõi mình....

Nó từng học Taekwondo và một ít boxing mà ít khi được áp dụng.. hehe.. Đợi tên nào đó lại gần nó chơi 1 cú 360* đầu điên.. Hơ hơ...

Nạn nhân không phải ai xa lạ mà là Moo đại nhân

-Ôi Jun à.. Là tớ, là tớ đây. huhu. Cậu ác quá đi mất...

-Ôi cái tên này, cho tớ xin lỗi...Nhưng sao cứ lén lén lút lút như thế kia hả...

-Tớ định hù cho cậu giật mình mà cậu làm như thế. Tớ... tớ không dám nữa...

Nó phì cười.. Cái tên nhát gan này thật là...

Hai đứa cũng nhau đi về. Đi dọc đường Moo hỏi...

-Jun à.. Sao cậu không chịu mặc cho đúng đồng phục thể..?

-Không thích...

-Bạn nữ nào chẳng vậy..

-Tớ nói là không thích...!!!

-Nhưng mà cô bảo phải thế...

-Tớ bảo cậu im ngay... !!!

-Tớ xin lỗi.. Nhưng mà....

-Đi chỗ khác...

(Nói thế chứ thực ra nó cũng ngượng....)

Hôm nay với nó là ngày phiền phức mà....

4. Chap 4: Thế Nào Là “trái Tim Biết Cảm”???

(Mình chỉ viết lúc rảnh nên chap lúc ngắn lúc dài, mà hình như toàn là ngắn... Dù sao cũng cảm ơn các bạn đã đọc bài viết khá lung tung của mình...)

Hai người cứ thế mà đi, 1 đứa nhỏ trông như bà la sát, đứa kia như coan mèo con có lỗi...

“Bà đây còn lâu mới mặc váy”....

Nó trầm nghĩ như vậy....

...

~10 năm trước~

-Ôi... Con gái mẹ mặc váy trông mới xinh làm sao....

-Thật không mẹ...

-Tất nhiên rồi con yêu...

...

Lúc ở trường..

-Cô ơi, bạn Jun đánh con...

-Ngoan nào, bạn Jun là bạn nữ, mình là bạn nam, mình phải nhường bạn chứ...

-Nhìn bạn ấy xấu hoắc, mặc váy cũng chẳng giống con gái đâu. Lại còn đánh ác nữa.... huhu :(((

~~

Sau khi nhớ lại Jun lại bình tĩnh, càng quả quyết không muốn mặc váy hơn.... Trời sập cũng không...

Các bạn biết đấy, gieo nhân nào gặt quả ấy. Nút thắt ở đâu thì người thắt cũng sẽ là người phải mở nút... Kể gieo ác năm xưa khiến một “Hốt gọn” ghét váy, một phái nữ ghét váy như vậy không ai khác chính là Moo... :)))))) Nên bây giờ có trách trời tại sao làm khó mình thì cũng phải hiểu không đừng trời lại làm vậy. haha....

....

Thời gian cứ thế trôi đi... Thấm thoát đã đến cuối tuần có tiết sinh hoạt của cô Việt...

-Moo yêu quý....

Giọng nói nghe muốn sờ da gà luôn....

-Dạ..

-TẠI SAO TÔI CÒN CHƯA THẤY 1 SỐ NGƯỜI MẶC ĐỒNG PHỤC...

Moo(run run)

-Dạ...

Cô tiếp tục:

-JUN...

-Dạ...

-TẠI SAO? TẠI SAO EM KHÔNG MẶC ĐỒNG PHỤC??? Tôi biết các anh các chị đầu óc cao siêu, danh gia vọng tộc nhưng đừng nghĩ lời bày dạy của giáo viên là vô ích... Môi trường văn hóa được tạo dựng từ những ý thức nhỏ nhất... Bố mẹ các anh chị không nề hà gì nên đã bảo tôi toàn quyền xử lý...

-Dạ...

-YAN, JUN, MOO....

Yan ngạc nhiên:

-Em có làm gì đâu ạ...

-CÒN CÁI À.... SUỐT NGÀY KHÔNG LO HỌC, BỎ NHƯ CƠM BỮA, ĐI HỌC THÌ NGỦ....(dù cũng vài phần không ngăn được lòng xúc động cho cái đẹp nhưng cô thì vẫn là cô, giáo viên nghiêm túc)

-Dạ... em xin lỗi...

-Ềm hèm... được rồi ... Yan, Moo, Jun nghe tôi nói tiếp.... Vì tội nặng, nên các em sẽ phải tham gia vào tiết mục văn nghệ chào mừng ngày thành lập trường trong thời gian tới dưới sự chỉ đạo của phó văn nghệ Mimi... Tôi sẽ xem xét tha hay không .. :3 À. Khi đó Jun phải mặc váy :))))

“Thảm rồi. tai họa rồi.... Mình phải làm sao...”

Nó thầm nghĩ rồi run rẩy nói với cô...

-Cô ơi, văn nghệ em có thể tham gia nhưng từ giờ đến lúc văn nghệ em vẫn mặc như thế này được chứ...?

-Thôi được. Để cho tinh thần làm việc tốt. Tôi đồng ý....

“Phù, còn tránh được 2 tuần” ...

-Cô ơi... Em có ý đóng góp...

Yan lên tiếng và cười rất tà gian...

-Sẽ có tiết mục em song ca với Jun...

-Được. Tôi đồng ý...

Jun hoa mắt...

-Cô ơi em cũng có ý kiến(Mi lên tiếng)

- Em nói đi

-Jun và Moo sẽ múa đương đại trong 1 tiết mục... Em sẽ biên đạo..

-Ok. Đưa yếu tố dân gian rất sáng tạo...

Nó muốn xỉu....

Cô tiếp:

-Ngoài giờ học ra các em có thể họp mặt và bàn luận với nhau lúc ở nhà...

Tuần qua sổ đầu bài rất tốt. Sinh hoạt lớp kết thúc, các em nghỉ :)

“Cô ơi em cũng có ý,kiến... em đi chết đây...” Nó bắt lực tự oán trách....

Ra về. Jun và Moo được các bạn chào và hỏi thăm nhiệt tình. :))))

Không khác gì Jun. Moo không có khái niệm văn nghệ, múa máy lại càng không...

1 tuần sau

Chủ nhật....ngày ... năm.... tại nhà Mi...

-LÀM LẠI!!! NHƯ QUE CỬI THẾ NÀY BẢO TỔ PHẢI LÀM THẾ NÀO!!!

Jun và Moo ngẩn người... Suốt cả tuần bọn họ tập mệt mỏi nhưng chẳng ăn thua... Mặc dù nhớ động tác nhưng cách thể hiện như những con rô bốt...

Yan và Mi quyết định làm mẫu...

Tiếng nhạc vang lên... 2 thân ảnh hòa quyện... Người con gái và người con trai tựa như đôi phượng múa rồng bay...

Moo: Oa... Ngưỡng mộ, đẹp quá đi mất

Jun: Thế này thì 2 cậu thi luôn đi. Bảo 2 que củi thi làm gì...

Mi: Bọn tớ đã từng đạt giải năm ngoái. Muốn cho lớp khác biết lớp mình không chỉ có tớ và Yan, mà ai cũng tài năng....

J: Ồ...

Mi: Mà tiết mục hát song ca như thế nào rồi Yan & Jun

-Mỗi người 1 hướng tự về tập...

(Yan trả lời)

Mi: Không được. Phải tập chung 1 lần. Các cậu thử biểu diễn xem... Như thế này, bẻ chương trình mất....

Yan: Bọn tớ sẽ tập riêng, cậu yên tâm đi

Moo: Tớ và Jun cũng sẽ tập riêng....

Jun: Gật... Gật...!

....

Sau mấy tuần học và tập văn nghệ với nhau, 4 người bọn họ cũng trở nên thân thiết hơn...

1 ngày sau... Tại nhà Jun...

-Bố mẹ cậu đi vắng hết à...

(Yan hỏi)

-Ừ. Đi làm hết rồi...

-Ồm...

-Tập ở đây à cậu.

Yan chỉ vào cái phòng be bé của Jun...

-Vâng. Có ý kiến gì à...

-Không có. Tớ sẽ dạo đàn và hát đoạn đầu, cậu vào đoạn sau... Ok...

(Yan lại ngồi bên chiếc piano đã khá cũ)

-Được rồi....(Nó trả lời)

Tiếng nhạc ngân lên...

~~ ^^

~~

-.....Trái tim này dành hết cho em mà em không thấu.

Nhìn vào đôi mắt đó, anh cảm nhận vào một thế giới u tối lạnh lẽo không có bóng hình anh...

Em bảo rằng không nhìn thấy anh, không nhìn thấy anh....

Hãy để anh 1 lần cầm tay em và truyền hơi ấm.....

Giọng hát miên man truyền cảm ngọt ngào.... Khiến sắt đá cũng phải lay động....

“Cậu hát hay quá”Nó ngẩn ngơ...

-Tiếp đến đoạn cậu...

-.....Em có thể.... nhì... nhìn.... thấy... ab...cdefgh.....

- Làm lại đi...

-.....huhow... nhìn.... thấy.... abcd...f....

-Lại nữa...!!!

-.....abc....def....

-Dừng ngay.... cả nguyên buổi chiều vẫn thế...

-Tớ xin lỗi....

-Âm nhạc không phải là thứ trống rỗng... Phải biết cảm nhận và hát bằng trái tim, cậu hiểu chứ.... Nhìn rõ một ai đó... với cậu, khó vậy sao???

Không hiểu sao lúc này nó thấm đến kì lạ...

(Nhưng mà tim gan cật phổi là như nào.... mới được chứ...huhu)

-Tớ biết rồi....

-Thôi được rồi... hì hì...

Tên này thay đổi tâm trạng một cách nhanh chóng... Bó tay...

-Bing boong, Bing boong....

-Có lẽ bố mẹ tớ về. Tớ ra mở cửa...

-Ồm....Tớ ra cùng....

....

-Cháu chào 2 bác!

-Ô chào cháu...

-Đây là cậu bé xấu xí con nói á. Sáng sủa đẹp trai thế này cơ mà...

-Cháu ở lại ăn cơm với 2 bác và Jun nhé....

-Bố mẹ....

Chưa kịp nói hết câu đã bị chen ngang...

-Dạ! 2 bác cho cháu ăn cơm với ạ. hì hì....

....

7p.m

Giờ ăn cơm....

-Hô hô. Thế ra con nhỏ này phải tập văn nghệ cơ đấy. Không chịu nói sớm. Nó nói là có bạn học siêu “giỏi” đến kèm học cháu à...

- O.O” (Yan)

-Bố này....(Nó chữa cháy)

-Đây đây, cháu ăn miếng này đi....

Mẹ nó gấp miếng đùi gà to tướng vào bát Yan....

-Dạ, cháu cảm ơn...

-Không, không, bà này... Con trai phải ăn cái này này....

Yan nuốt nước bọt... (Trời ạ....huhu)

Nó thì phì cười....

... Hôm nay với Yan là một ngày đặc biệt. Gia đình họ thật ấm áp :3...

Chiều hôm sau....

Hôm nay, theo như lịch đã định. Jun và Mi phải đến tập tại nhà Moo....

-Alo, sao cậu còn chưa đến hả Mi...

-Sorry tình yêu, hôm nay thần tượng về nước tớ không thể bỏ lỡ.... HÚ HÚ, ÔI ÔI ĐƠ BẮNG RỘN LÊN CÁC CẬU, OPPA, OPPA....Tút.... Tút ... Tút....

-Này, Này.... Alo...Alo....!!!

Vâng. Bây giờ nó đang đứng trước cổng nhà Moo. Nhìn cái cổng đã thấy độ tầm cỡ kinh dị đến mức nào....

-Cậu đến rồi à.... hí ... hí ... hí...

(Điều bộ của Moo lúc nào nhìn cũng ngu, mỗi tội vẫn đáng yêu)

-Ừm...

-Cậu vào đi...

- Đây là phòng khách.Tiếp đến phòng nhạc..... bla... bla...

-Còn đây là phòng tập...! @@

Nó hoa mắt vì nhà rộng và hoa lệ quá mức

-Cậu nói đúng rồi... hí... hí...

Nó thầm nghĩ(Nhà giàu mà thằng nhỏ này chả có chút phong thái nào là sao....)

-Ồm... Nhà cậu xây luôn chỗ tập ba lê này à...

-Ừ... hihi.. Mẹ tớ xây để tiện tập luôn...

-Sao cậu còn múa như robot thế...

-Ồ... Tớ là con trai, suốt ngày học nên cũng không quan tâm mấy cái này...

-Ừm... ềm ềm... Tập cái đoạn dễ nhất trước đi...

-Vâng. Mà cậu ơi. Hay là mỗi đứa múa 1mình 1 lúc trước rồi múa chung....

-Okie... Mà cậu làm trước tớ xem...

Nhạc “Con đường Xa Xăm” dâng lên (Bài này tác giả bịa... :3)... là lúc Moo hòa mình theo nhạc....

Trước mắt nó không phải là Moo ngờ nghệch nữa mà là 1 nghệ nhân... Thứ ánh sáng tỏa ra từ con người kia là gì chứ.... Xoạc chân, uốn mình, xoay vòng.... cậu ta làm thuần thục đến kì lạ....Lần đầu nó cảm thấy xúc động trước một bài múa, con người kia, như sống và uyển chuyển theo âm nhạc.... Có người nói “Con trai múa sẽ mất đi vẻ nam tính”... Moo thì không, điều luyện nhưng vẫn rất mạnh mẽ...

Nhạc dừng...

-Thế nào cậu... Hi... hi?

Giọt mồ hôi lăn trên trán cậu ta, long lanh đến kì lạ. Moo vừa tháo kính vừa lau mồ hôi. Khoảnh khắc đó, cậu ta trong mắt nó đẹp kỳ lạ... Sao cậu ta chưa từng tháo kính để người khác biết mình đẹp nhường này chứ... Ánh mắt chân thật đó.. Quả thật rất đẹp... Hình như có chút rung động....

-Ừ... Đẹp...

Nó tự nhiên đỏ mặt trả lời theo phản xạ

-Hí. hí... Tớ tập cả mấy ngày đó...

-Sao tự nhiên có sự thay đổi kỳ lạ thế???

- Mẹ tớ bảo phải có trái tim, và sự tâm huyết cậu à.... hi... hi.... Đến lượt cậu rồi đây...

Nó phát giác... Trái tim.... Nghe quen quá....Nhưng đưa vào bằng cách nào...

Tiếng nhạc ngân lên....Nó như que củi biết phản xạ.... Trái, phải,...., lên xuống, xoay, xoạc....

Nhạc dừng...

-Cậu ơi...

-Cái gì???

-Hi... hi... Khăn.... Lau đi(Moo chìa tay ra)

Nó lau mồ hôi trên trán rồi nói:

-Thế nào cậu?

-Thiếu cái gì đó...Hihi. Nhưng mà cậu mệt lắm phải không? :3

(Ồi cái tên này, sao không nói thẳng là nó chẳng khác gì con robot múa chứ)

-Ồm... Bây giờ bọn mình tập chung....

~~

Hai người bạn đầu ngưng ngưng... Sau cũng quen...

Có lúc Moo ôm nhẹ vào eo nó, bê nhẹ nó lên, nó cũng làm động tác của mình... Xoay, đi qua đi lại theo nhịp nhạc, mắt nhìn nhau... Bốn mắt nhìn nhau, nên sự cảm nhận về đối phương hình như tăng lên gấp đôi. hê hê (Có trách thì trách biên đạo Mimi đã tạo ra những đoạn nhảy cảm như vậy. hé hé)

Sau ngày hôm nay, tình cảm trong 2 kẻ ngờ nghệch hình như tăng lên....

...

Tạm thời gác việc học ở lớp, vì mọi việc vẫn suôn sẻ bình thường. Yan không vắng buổi nào. Kỳ tích từ trước tới nay...

Hôm nay, Jun được Yan chở đến nhà. Lần trước lúc Mi kể với Jun thì mọi người cũng tưởng tượng ra rồi đấy.... Rất giàu, rất rất giàu....

Một ngôi biệt thự sầm uất, tương đương nhà Moo. Mọi thứ như 1 viễn cảnh mơ mộng.... Họ bước vào phòng nhạc.... Nó thì ngỡ ngàng vì sự tráng lệ này....

-Hôm nay, học tiếp thôi....

Yan phá suy nghĩ đang dở của Jun....

-Ừm... Học thôi...

-Cậu đã biết nhìn bằng trái tim.... Đưa âm nhạc vào trái tim người khác chưa....?

-Tôi biết rồi...

-Vậy thì hát đi....

Nhạc lên....

-Em đã nhìn.... rõ Trái... ái... tim....

Nhạc tắt.

-Cậu đang hát mà cứ nhìn áo tôi làm gì thế hả....????

-Tôi đang nhìn tim cậu để hát... hê hê

-Ôi bà cổ của tôi ơi.... không phải như thế....!

Vừa dứt lời. Yan gạt phăng chiếc kính của Jun xuống đất....

-Cậu làm gì thế. Kính của tôi... Huhu. Mới thay có 2 tuần thôi đấy...

Nó vừa mò mẫm vừa nói...

Yan lôi nó đứng dậy và nói:

-Vút kính của cậu, để cậu thấy. Nhìn rõ người khác không chỉ bằng mắt mà còn bằng thứ khác....!

-Nhưng kính....

-Tim tôi đây, cậu có cảm nhận được không?

Yan vừa nói vừa đặt tay nó vào lồng ngực mình....

“Hồi hộp quá, bắt mình làm cái gì đây chứ, tim, chẳng phải là thứ đập từng nhịp để duy trì sự sống sao.. ”
Nó trầm nghĩ...

-Cậu có bao giờ cậu hát mà nghĩ đến một người... Có bao giờ cậu hát mà nghĩ rằng.... Chỉ cần cất tiếng hát sẽ nhìn thấy người đó đang bên cạnh mình không???

-Không....

-Tớ biết mà... Hát mà chỉ như cho qua chuyện cậu nghĩ là hay à...

-Tớ xin lỗi...

Rồi... bất chợt... 1 cái ôm siết chặt.... Yan dành cho nó... Hơi ấm này, nó cảm giác ấm áp hơn bao giờ hết....

-Hãy hát mà nghĩ về tớ nhé...

-Ừm.... Sẽ hát vì cậu....

(Qua thứ ánh sáng mờ nhạt... Người con trai này... Nó đã từng gặp....

-Em đã nhìn thấy trái tim anh....

Chỉ là anh không biết...

Hãy đưa tay ra, em sẽ dẫn lối...

Cho dù khó khăn, em vẫn sẽ đợi...

Vì em tin rằng, có anh là hạnh phúc....

Giọng hát trong vắt.. Lần đầu tiên nó hát hay đến như vậy... Yan cũng trầm vui mừng...

-Tốt lắm... Cậu đã làm được...

Hai người say sưa tập đến cuối chiều trong vui vẻ...

Sau đó. Yan đem 1 chiếc kính rất vừa độ cho Jun...

-Chiếc kính vừa quá. Cảm ơn cậu!

-Không có gì... Chỉ là trả lại thôi mà.

-Cảm ơn cậu lần trước nữa, bây giờ mới nhận ra. Đúng là mắt tớ nhìn không rõ thật...

-Cậu nhớ ra rồi à...

-Uh... hi....

~

(Khi hát, tôi đã nghĩ đến cậu... và tình bạn) Nó trầm nghĩ...

Lúc ra về, Yan nói sẽ chở về nhưng nó bảo muốn đi bộ... Thế là nó tung tăng đi 1 mình về...

Đến trước cổng nhà... Jun ngạc nhiên.... Moo đã đợi ở đó từ lúc nào....

-Hi. Cậu về rồi à...

-Ừa. sao cậu lại đợi ở đây. cậu đợi tớ lâu chưa...?

-Mới có 30phút thôi. Cậu cho tớ vào nhà chứ???

-Okie.. Vào ăn cơm với nhà tớ luôn....

-Ừ. hi hi...

-Hoho. Cậu bé này đáng yêu quá. Vậy ra cháu là lớp trưởng, ta đã nghe con bé kể qua rồi. Rất xuất sắc!

-Dạ, cháu cảm ơn ạ!

- Đã giải lại còn ngoan ngoan. Chốc nữa hai đứa biểu diễn cho 2 bác xem nhé...

-Dạ... 2 bác làm giám khảo...

....1tiếng sau....

-Aiza... Coan nhỏ này, mày nhìn con người ta kìa....

- Bà nói cái gì vậy, tôi thấy nó múa tốt thế còn gì....

- Hic... bố mẹ làm con mất tập trung...

-Thôi để bố mẹ biểu diễn cho mà xem...!

Nói đoạn, bố mẹ nó nhảy múa trên đũa 2 đứa trẻ khiến chúng rất phấn chấn...

Một ngôi nhà nô nức tiếng cười vui vẻ...

Làm một việc gì đó, muốn lấy trái tim người khác.... Trái tim mình cũng phải chân thật... Chẳng phải vậy sao....

-Cháu đi đêm như vậy không sợ bố mẹ lo sao?

-Không sao ạ, bố mẹ cháu đi công tác nước ngoài, cháu ở một mình ở nhà cũng chán...

-Vậy à, thế tối nay cháu ngủ với bố Jun, sáng mai hai đứa cùng đi học...

-Dạ! Cháu cảm ơn bác....

-Bây giờ hai đứa đi làm bài tập. Lúc nào đi ngủ gọi bố mẹ...

-Dạ...!

~~

-Này, A ha... Tổ làm ra trước...

-Chẳng qua cậu may mắn thôi. Phần này tổ không hứng thú lắm....(Nó chữa thẹn)

-Ồ. Chắc tổ may mắn...

-À. Moo này... Tổ có chuyện muốn hỏi!

-Cậu hỏi đi. hí.. hí... Đang vui :))))

-Sao nhà cậu giàu thế mà cậu vẫn học giỏi? Nhà tổ mà giàu tổ sẽ lười..

-hihi. Cậu đang khen tổ à? Nhà tổ đúng là không phải lo về chuyện tiền bạc... Thế nhưng học đâu chỉ là kiếm tiền... Tổ muốn cho bố mẹ thấy, tổ đang cố gắng. Và chứng minh cho mọi người thấy tổ xứng đáng là con bố mẹ... hihihi

-Woa, khâm phục cậu thật! Tổ thì khác.... Bố mẹ suốt ngày làm việc để kiếm tiền... Tổ muốn học thật giỏi để tìm một việc gì đó kiếm ra nhiều tiền cho bố mẹ đỡ vất vả... Hoặc ít nhất, là tạo động lực cho bố mẹ vui vẻ làm việc... hi...

- TT^TT

-Thằng khùng này. Cậu đang làm gì vậy. Khóc à. Tổ làm gì đâu???

-Tổ xúc...úc... động... huhu...

Ôi. bó tay!!!

-À .. Jun ơi... Tớ tặng cậu cái này...hihihi

-Cái gì thế...

-Ting... ting ...Ting... Kính áp tròng đôi... Cậu và tớ sẽ dùng 2 cái giống nhau... Đeo như thế này, nhảy sẽ không sợ bị rơi kính....

-Hihi. Cậu cũng thông minh đấy. Tớ nhận....

Những ngày sau....

Hôm nay đã đến ngày thi văn nghệ....

Sẽ có sự thay đổi không hề nhỏ của 1 số người... :>

5. Chap 5: Thay Đổi

Chủ nhật, ngày... thángnăm....

-Á... Cậu định bôi cả lô cốt phấn son này lên mặt tớ à????

-No, no, no! Tớ chỉ make up tí tẹo cho cậu thôi... Hãy tin vào tớ... hehehe

(Mi vừa nói vừa đưa 1 ngón tay lên xua nhẹ)...

Nói xong Mi đẩy nó ngồi trước bàn trang điểm và tháo kính ra...

-Cái con nhỏ này tháo kính trông cũng xinh chứ nhỉ. Chắc là đeo kính, tóc ngắn trông mặt “đần” hơn....

-Này!!!

-Rồi rồi, tớ xin lỗi...

Vừa dứt câu Mi bắt tay vào trang điểm. Lúc làm xong, Mi đội cho nó bộ tóc dài có chút gợn sóng. Lạ kỳ thay, trông rất tự nhiên và đẹp...

-Chà, chà. Mầu chốt là đây, sao cậu không để tóc dài nhỉ. Trông xinh lắm.... Nhưng tiếp tục đeo kính chẳng ổn chút nào....

-À... Tớ có cái này....

-Haha. Thông minh đấy.

Nó đeo len của Moo tặng... Đôi mắt màu xanh lục... khuôn mặt trang điểm khá nhẹ nhàng, đôi môi đã đẹp giờ lại trông quyến rũ hơn...

Mặc lên người chiếc váy màu hồng nhạt... 2 chiếc dây váy nhỏ nhắn không đủ che hết bờ vai gầy, lộ rõ làn da trắng . Chà chà, trông nó chẳng khác gì một cô công chúa nhỏ...

-Tớ đã làm tất cả những gì để cậu có vẻ bề ngoài hoàn hảo... Phần còn lại tùy thuộc vào cậu. Được giao cho 2 tiết mục quan trọng có trọng trách rất lớn. Nhất định phải làm tốt. Cố lên!!!

-Ừm. Cảm ơn cậu...

Sẵn sàng thôi...!!!

Tiết mục hát và múa sẽ chia làm 2 ca, sáng và chiều.... Sáng nay là phần thi cho các cặp hát....

(Ngôi trường này rất kỳ lạ, chỉ cho các lớp tổ chức tiết mục theo cặp nam nữ)

Năm nay sẽ có 10 lớp tham gia. Chỉ bao gồm khối 10&11.

Lớp 11A1 thi cả sáng lẫn chiều đều là tiết mục cuối...

Các tiết mục hát sáng nay đều rất xuất sắc... Cả lớp, cô Việt & Moo đã đi từ sáng nay và đeo băng rôn cổ vũ.. Mi và Jun đã sẵn sàng Tuy nhiên.... lúc này... còn chưa thấy Yan đâu.... Moo đã đứng cùng họ tựa lúc nào ..

-Hôm nay cậu khác quá... Cố lên nhé!!!

“Sau đây là tiết mục hát cuối cùng... Bài hát "Nhìn bằng trái tim" ... do Yan và Jun đến từ lớp 11A1....”(Tiếng MC)

-Nhưng làm sao đây, Yan chưa đến ?

Nó hốt hoảng, vì nếu không có Yan tiết mục coi như chấm hết...

-Cậu biết đàn chứ... Yan sẽ đến ngay thôi... Cậu ra sân khấu trước đi....

(Moo an ủi)

-Ừm... Tổ tin cậu ...

(đã lâu nó chưa chạm vào bàn phím... Có chút chưa tự tin

...)

Nó bước ra.. Ngồi cạnh chiếc đàn...

Ở dưới có tiếng òa reo... Có 1 hot girl xinh đến vậy mà trước giờ họ không biết.... Lớp 11A1 cũng ngạc nhiên với sự thay đổi này của Jun...

Nó nhìn vào cánh gà, phía đó có Moo và Mi mỉm cười nhìn nó... Phía dưới sân khấu có băng rôn nổi bật“Yan &Jun N01”...

“Mày sẽ làm được, họ tin tưởng mày thế cơ mà...” Nó tự nhủ....

Và những ngón tay nhỏ nhắn lướt nhẹ trên bàn phím, khúc nhạc dạo ngân lên.....

...

Giọng hát trong vắt lung linh của nó cất lên....

”Trong thế giới đầy rẫy bóng tối và mây đen che phủ....

Em cố kiếm tìm chút ánh sáng để nhìn rõ lòng anh....

.....”

Khoảnh khắc đó, nó như một thiên thần khiến mọi con tim giao động.... Đã quá trưa để mọi người hứng thú nghe hát nhưng giọng hát này thật là cảm động...

Cũng đúng lúc đó Moo cảm nhận trái tim mình đập nhanh hơn 1 nhịp... Hình như “Tôi thích cậu...”

Vì sao giọng hát truyền cảm lạ lùng đến vậy???

“Chính cậu đã nói cho tôi rằng, nếu biết hát bằng cả trái tim thì sẽ thấy ai đó bên cạnh mình... Tôi đã hát, để nhìn thấy cậu, cậu ở đâu?”....

”Trái tim này dành hết cho em mà em không thấu

Nhìn vào đôi mắt đó, anh có thể cảm nhận một thế giới u tối và lạnh lẽo...

Em bảo rằng em không nhìn thấy anh, không nhìn thấy anh...

Hãy để anh 1 lần cầm tay em và truyền hơi ấm...”

“Em đã nhìn thấy”

(Đúng vậy... Tôi đã nhìn thấy cậu...)

.....

Tiết mục kết thúc để lại nhiều lắng đọng....

.....

-Cậu đã đi đâu thế??? A... Hình như tay cậu bị thương?

Mi nói rồi chỉ vào tay của Yan...

-Không sao đâu...

-Sao lại không sao... Nhìn tay cậu này... Bị chảy xước cả mảng rồi...

Mi nhìn chua xót...

-Cảm ơn cậu đã đến.

Nó cầm lấy cái tay bị thương của Yan và vuốt vuốt...

-Hôm nay trông cậu xinh lắm. Hát cũng hay nữa...

-Cảm ơn!

(Ôi. Nhìn bọn họ kìa. Có một sự bức mình không hề nhẹ.... “Cậu xinh lắm, cậu làm tốt lắm” đúng rồi, tôi cũng muốn nói câu đó, tại sao lại là “Cậu khác quá cơ chứ”...) Đó là suy nghĩ của người mà ai cũng biết... Moo đại nhân. he he

-Hai cậu làm tốt lắm. hi... hi (Moo như phá vỡ bầu không khí tình cảm mà không thành công...)

-Thôi, được rồi, Yan của tớ đi đến phòng y tế băng bó vết thương thôi!

Mi lên tiếng, và không khí lại trở lại bình thường....

Chuẩn bị cho tiết mục buổi chiều... Lớp, cô Việt, cũng như Mi không hi vọng mấy vào hai con robot múa.... “Kỳ tích” là điều mà ai cũng mong chờ... Năm nay, các tiết mục múa, nhảy vũ đạo đều rất bắt mắt. Sự thay đổi của nó có lẽ ai cũng đoán được.

Trên sân khấu, cô gái tóc dài, đôi mắt xanh lục, gò má ửng hồng, và cô mặc bộ váy màu xanh dương, để lộ đôi chân trần trắng muốt ... cô đứng 1 mình, như đang run rẩy... Nhạc nổi... Cô uyển chuyển theo điệu nhạc...

Bài múa như kể một câu chuyện.. về một nàng công chúa đơn độc sống trong màn đêm tối tăm... Cô muốn vượt mình ra khỏi địa ngục đó, cào xé, quằn quại nhưng không cách nào thoát ra được, khúc nhạc “Con đường xa xăm” khúc dạo đầu như lột tả nỗi đau của cô...

Bất chợt có một hoàng tử đeo chiếc mặt nạ đến cầm tay cô. Hai người cùng uyển chuyển múa, chàng trai nhẹ nhàng nâng cô gái lên khỏi những u tối mà cô phải nếm trải... Từng bước nhày, điệu múa uốn lượn, đan xen nhau của đôi trai gái rất xuất sắc, họ như sinh ra là dành cho nhau...

Đến cuối bài. cô nhẹ nhàng tháo mặt nạ chàng hoàng tử.. Vâng.. Chính là Moo, nhưng một Moo khác biệt... Đôi mắt màu xanh lục, nhìn cô đầy yêu thương... Mái tóc ngắn ngày nào đã được thay đổi... Khuôn mặt

cậu đẹp đến kỳ lạ... Làn da trắng, đôi môi đỏ thắm, đôi lông mày rậm.... Tất cả.... Khiến cho mọi người nói chung và cô nói riêng shock toàn tập.... “cậu ta đó sao”???

Kết thúc cũng là tiếng vỗ tay rầm rầm, của khán giả, ánh mắt của họ lúc này, khiến cho 1 kẻ dưới khán đài không khỏi ghen tỵ..... :)

6. Chap 6: Sự Vô Tình Khiến Kẻ Khác Hạnh Phúc

....

Hai người nhìn nhau hồi lâu....

Rồi Moo từ từ tiến sát lại gần nó....

Mắt nó chớp chớp....

Moo khoác áo choàng của mình lên đôi vai mỏng manh của nó.... che khuất đôi chân trần...

Hai đứa nhẹ cười với nhau rồi bước về phía cánh gà...

Lớp nào đạt giải

Chắc mọi người cũng đã đoán ra....

Quay trở lại với vết thương của Yan...

Sáng nay Yan đi từ rất sớm hướng đến nhà Jun bằng xe mô tô....

Đang đi giữa đường cậu để ý thấy 1 đám du côn đang bao vây và ăn hiếp 1 cô bé có phong cách rất giống Jun thường ngày.... Áo quần đồng phục... Tóc ngắn đầu nấm, người nhỏ nhắn...

...

Cậu dừng xe và lên tiếng:

-Này, lại đây tao bảo....

Bọn du côn chẳng thèm để ý... Vẫn xông vào để tóm con nhỏ không rõ mặt này....

-Chết tiệt Dừng đụng đến cô ấy!!!!

-Thằng thần kinh này!

Bọn du côn gồm 6 thằng... 2 thằng kia lại đánh con nhỏ.. 4 thằng còn lại đánh Yan....

Chúng xô Yan ngã xuống, xước hết tay... Trong khi người giống Jun vẫn bị đánh...

Yan đứng dậy cố gắng xông vào và đánh trả... Cô gái kia bị đánh cho máu toe tua khắp mặt...

-Nhìn kìa, có thằng nào cứu mày đây, ông đánh cho nó đau lòng.. Ai bảo lấy đồ của ông, chết nè... Nát mặt nè!!!

-Aaaa... Dừng... dừng đánh cô ấy... Nếu người đó xảy ra chuyện gì, tôi sẽ giết các người... Đánh tôi đi, tôi chết cũng được.. xe tôi, cho các người lấy....

-Chặc... Mày làm thế này khiến bọn anh cảm thấy tội lỗi quá.. Thôi, anh đây cũng chỉ muốn đòi lại số tiền đã mất. Lấy xe của chú em dùng tạm vậy... Tha cho 2 người. hahaha...

...

Nói xong bọn nó lấy xe Yan bỏ đi...

...

-Jun à... Jun à.. Tỉnh lại cậu ơi...

Yan ôm người kia vào lòng... Rất thảm thiết...

-Tôi... tôi xin lỗi... tôi không phải...

-... không phải... ?

Yan gọi người xung quanh đưa người kia vào bệnh viện...

Đi bộ quãng đường khá xa.... Người đau nhức... Điện thoại, ví để cốp xe...

”

Đến rồi...

...

Cô gái kia là.... Jun ư...?

Jun... luôn đẹp nhưng...

bây giờ hơn cả tưởng tượng....

Jun à...

Tôi không biết tôi bị gì nữa....

Nhưng có lẽ tôi thực sự mến cậu....

Tôi không muốn cậu tổn thương...

Nếu người lúc này là cậu... Tôi sẽ chết mất..

....”

.

Màn đêm buông xuống....

Hôm nay tim nó đập loạn nhịp lung tung....

Chắc đau tim mà chết thôi...

Nếu nói thích, chẳng nhẽ nó thích cả 2 người....???

Thứ 2, ngày.... tháng năm...

Tại lớp 11A1....

-Ôi Jun lớp mình xinh bất ngờ....

- Sao không để tóc dài nhỉ, tiếc quá cơ...

-Hê. hê... Đeo kính áp tròng phong cách tomboy cũng xinh thôi rồi...

.....

-Ôi. ôi... Moo kìa... Học với nhau lâu giờ mới biết ông đẹp trai..... Tòai kết rồi đây. Cả mái tóc mới nữa... haha...

....

.....

Hôm nay đến trường, lượng fan của Yan, Jun, Moo đột nhiên tăng cao... Nhiều người không ngại tỏ tình với họ...

..... Jun cũng như ngôi sao lấp lánh phút chốc rồi lại trở về như thường....

“Chỉ mặc váy 1 ngày trong đời vì mọi người thôi...”

-Chán Jun thật đấy, sao không mặc váy đồng phục...

-Tớ không thích!

-Từ lúc nào vậy?

-Mẫu giáo...

-Hả???

-Buồn cười thật... Ngày xưa bị thằng nhỏ tớ thích chê mặc váy xấu nên từ đó đến giờ chẳng mặc nữa... Giờ thì cá tính lẩn con người tớ thích như vậy... Mặc đồ giống con trai cảm giác mình mạnh mẽ... Con gái hình như thích kiểu hâm hâm vậy đó cậu à...

-Mẫu giáo??? Ngày xưa tớ cũng từng chê 1 cô bé tớ thích mặc váy xấu, nhưng kỳ thực nó rất xinh... Xinh nhất trong các cô bé học mẫu giáo mà tớ gặp... Haha... Không hiểu sao khi bị nó đánh tớ lại khóc và nặng nề chê như vậy...

-Trùng hợp nhỉ... Tớ cũng đánh thằng nhỏ đó...

-Hả??? Hồi đó cậu học trường nào?

-Mầm non A....

-Ờ...ờ...

-Sao thế?

-Không có gì. Cậu còn thích thằng nhỏ đó không?

-Haha. Chắc là có... Nếu quay trở lại tớ sẽ không đánh nó như thế nữa..

-Vậy nếu bây giờ gặp nó, cậu có thích nó nữa không?

-Haha.. Đùa à...??? Thích chết đi được .. Nó mà khen tớ mặc váy xinh không khéo lại suy nghĩ lại.... hahahA...

-Cậu...! O.O

-Sao nữa???

- Cậu à....! Tớ là Cún... Bạn cậu ngày xưa đây. cậu mặc váy nhé... Xinh cậu à!

- Haizzz... Thằng nhóc này!!!

Boong, boong, boong... RẦM!!!

-Phù! Đùa thôi. Chứ nếu gặp thằng nhóc đó bà đây vẫn sẽ đánh nó toe tua như thường!

-Oimeoi!!! Rầm!!!

(Hihi. Nhưng có thật bây giờ Jun vẫn thích mình không???)

Thứ 7 ngày tháng.... năm

-Lớp ta đã đạt giải nhất văn nghệ... Phần thưởng này có sự đóng góp rất lớn của các bạn Yan, Jun, Moo, Mi.... Cả lớp cho các bạn tràng pháo tay!

-Rào... Rào.... Rào!!!

-Jun.... Cậu đi từ từ thôi...Đợi tớ!!!

-Yan à... Sao hôm nay đi xe đạp...

- Cậu cũng thế mà. Thích thì đi thôi...

-Đạo này ít khi nói chuyện với cậu. Từ lúc đến lớp tới giờ, thấy cậu có nghỉ học đâu. Sao mọi người lại bảo trước đó cậu hay nghỉ nhỉ???

-(Tại vì có cậu..)

-Hả cái gì.. Bây giờ lại nói chẳng nghe rõ được???

- Hề hề. À... à... (Cậu không nghe..) Tớ luôn ngoan mà... Thanh niên nghiêm túc đấy cậu!

-Ôi.. sặc!!!

Mà Yan à... Hôm đó cậu sao thế?

-Mãi ngắc gãi nên bị vấp ngã...haha

-Haha.. Tớ biết mà...

- Hic... Không phải đâu...

-Haha. Thôi bạn bè cả mà... Không phải ngại...

-Tớ nói là không phải...

-Haha.... Tớ hiểu mà (ánh mắt gian xảo)

-Anh Yan... Anh nhận cái này của em được không.. Cảm ơn anh ngày hôm đó

...

(Một cô bé rất xinh từ đâu chạy ra đưa một hộp quà trước xe Yan)

-Ồ.. ờ...(Yan ngạc nhiên)

-Haha... Hóa ra cậu với cô gái xinh xắn này à... :))))))

-Dạ... Anh Yan rất tốt chị ạ...

-Ồ... tôi không phải...

-Còn chối à... hihi

-Tôi đã nói không phải.... thôi tôi đi trước đây...

(Yan không cầm quà mà đạp xe đi trước luôn)

-Ê. Yan đừng ngại mà... Đợi tớ với...

Jun định đạp xe theo nói thì cô bé kia kéo lại....

-Chị là Jun

-Ừm... Sao em biết vậy?

-Hi... Hôm trước vì nghĩ em là chị mà anh ấy đã cứu em..... Khi em mê man anh ấy không ngừng gọi tên chị... Chị thật may mắn đấy...

-Ồ.. cảm ơn em đã nói.. Mà món quà này chị sẽ tặng cậu ấy thay em...

-Dạ. Em cảm ơn chị. hjhj

-Yan có nhà không ạ?

-Cậu chủ không có nhà, sao vậy cháu?

-Dạ... Bác đem món quà này. Bảo là Jun đem cho cậu ấy nhất định phải mở

..

-Uhm... Bác biết rồi...

-Cô Jun bảo đem cái này cho cậu rồi về luôn...

-Cậu ấy không nói gì à ?

-Không ạ!

-Chết tiệt!!!

(Yan vứt hộp quà 1 xó)

-À. Cô ấy bảo phải biết quý món quà người khác tặng ạ..

-Cái gì!!! Tức chết đi được... Huhu. Sao lại hiểu lầm đến mức này cơ chứ...

(Yan chạy ra khỏi nhà rồi đuổi theo Jun)

-Cậu xem tôi như vậy à... (Mắt ngân ngấn nước)

Jun tiến lại gần Yan... Nhìn vào mắt Yan.. Rồi thơm nhẹ 1 cái vào má...

-Không... Tôi biết cậu như thế nào mà.. Hôm đó cậu làm rất tốt..

Jun quay mặt đi về... Yan đứng đơ như người trên mây...

-À... Nhớ phải mở quà của cô bé đó biết chưa!

Jun ngoái lại, còn Yan thì ở trên mây, trên trăng rồi... hihhi...

Đợi đến lúc bóng Jun đi khuất... Cậu ta đi về... Vừa đi vừa cười thầm một mình... Về đến nhà, nằm trên giường vẫn cứ cười cười (như bị bệnh)... quần gia cũng ngạc nhiên chẳng hiểu tại sao...?!

0.o

Đang lúc tâm hồn phơi phới, Yan mở luôn món quà vứt một xó kia ra... Bên trong là một bức tranh chibi nam nữ hình nổi cắt dán rất công phu, có lâu đài, hoa và sắc sỡ trái tim, đính kèm một tờ giấy xinh xắn "Chúc anh và chị Jun hạnh phúc... hihi"

Đã vui, rồi cậu ta lại vui hơn... Cảm giác như cậu bé nhận được kẹo...

hahaha

Thứ 3, ngày.... tháng... năm. ...

... Tiết văn lớp 11 A1...

- Ngày nay, các phương tiện thông tin đại chúng ngày càng nhiều, những nét đẹp truyền thống của thư tay cũng dần mất đi... Để hiểu được rõ hơn giá trị của chúng, hôm nay tôi sẽ ra một đề văn rất gần gũi “Viết một bức thư cho 1 người mà bạn yêu thương”...

-Haha... Thư tình à cô. Cái này cũng được ư???

(Lớp học ở dưới rôm rả)

-Cũng có thể nói là như vậy. Anh chị giỏi nhất khoản này còn gì. Đề bình thường anh chị có học hành gì đâu. Tôi sẽ lấy bài này làm bài 1 tiết... Thứ 6 tuần này nộp bài... Tuần sau sẽ trả bài, và đọc những bài hay nhất...

....

....

...

-Alo. Moo à... Cậu viết chưa ? tớ kém văn lắm...

-Cái này tớ cũng chẳng biết... hi hi...

...

-Alo.. Yan à... Cậu làm bài chưa?

-Học hành mà cậu hỏi tôi à...?

...

@@! Nó gọi điện hỏi quanh... nhưng ai nói cho nó cơ chứ...

...

Chỉ là tò mò thôi mà...

Thứ 3... ngày tháng năm...

-Đọc bài của các bạn có rất nhiều bài hay và chân thật...

Tôi sẽ đọc 2 bài cao nhất... Và đều cầu không nói tên...

”Gửi cậu...

Người tớ yêu thương...

Tớ đã nghĩ rất nhiều mới viết ra những điều này. Viết rồi lại xóa, viết rồi xóa... Yêu thương cậu nhiều đến thế mà sao tớ chẳng viết tất cả nên lời...

....

7. Chap7: Giận!!!

(Tác giả chưa từng viết thư, có lẽ vì thế mà bài văn điểm cao lần này có đôi chút ngớ ngẩn.. Đại khái các bạn cứ nghĩ hai người điểm cao này viết rất hay đi nhé...

Cảm ơn các bạn đã theo dõi những nhân vật của

mình)

.....

Cậu có thể không biết điều này nhưng...

Tớ thực sự thích cậu...

..

Thích từ giọng nói ấm áp...

Nụ cười sáng khoáy của cậu...

Bóng dáng nhỏ bé của cậu...

.... Và tớ thích luôn cả những lúc cậu im lặng...

Trời ạ!!! Tớ thích nhiều thứ từ cậu quá đi mất...

Hay là tớ đem cậu bỏ vào túi áo nhé!

Cậu biết không, lần đầu tiên gặp cậu, tớ bị thu hút bởi đôi mắt ấy...

Tớ có thể thấy cả bầu trời sao trong đó. Nó đã

lấy đi tình cảm và đã sưởi ấm trái tim lạnh giá

cô đơn của tớ...

Rồi từng ngày, tớ bên cậu, tớ cảm nhận được thế

nào là sống biết quan tâm người khác, tớ biết

được tình cảm gia đình quan trọng như thế

nào... Điều đó càng làm tớ mến cậu, và càng yêu

thương cậu nhiều hơn lúc ban đầu...

Nếu tớ nói rằng “Tớ yêu cậu” cậu sẽ chấp nhận

chứ...?

Cậu không cần trả lời đâu, vì cậu mãi chẳng biết

những tình cảm này của tớ...

Ngốc như cậu làm

sao mà biết được....

.....

”

-Trên đây là bài viết thứ nhất... Bài viết của bạn

còn dài hơn nhưng thời gian học có hạn nên ta

sẽ đi vào bài thứ hai.... Cả lớp thấy bài này thế

nào...

...

-Hay quá... Ai viết cho tớ mà không nhận đi..

-Ôi. Tôi đã khóc khi đọc bài của cậu ấy, cảm

động quá, giá như đó là tôi...

(cả lớp ồn ào... xì xào)

Còn Yan thì ở dưới đỏ mặt tía tai.. haha

-Thôi được rồi, các em trật tự... Sau đây là bài thứ 2:

” Gửi gió...

Tôi gọi cậu là gió... Người ta nói gió là thứ vô tình, bởi vì nó chỉ thoáng qua không để lại gì cả...

Đối với tôi, cậu không phải là cơn gió bình thường mà là một cơn gió độc... Chỉ cần vô tình lướt qua đời tôi cũng đủ khiến tôi phải đau đầu, cảm, sổ mũi...v.v...rất nhiều lần...

Tôi yêu cậu...

Tôi không biết câu nói này xuất hiện từ lúc nào trong đầu óc mụ mị của tôi, nhưng tôi biết, khi ở bên cậu, tôi rất vui vẻ....

Có những đêm mê man trong những cơn ác mộng của mình, tôi bất chợt gọi tên cậu- người mà tôi tin rằng, nếu có cậu, những ác mộng đó sẽ không còn nữa...

Ngày mà nắng ấm áp, là ngày đầu tiên chúng ta gặp nhau... Trông tôi như một kẻ ngốc, cậu khác với mọi người, bỏ qua sự ngớ ngẩn đó của tôi mà dành cho tôi nụ cười thân thiện nhất...

Cậu vẫn luôn bên tôi chia sẻ với tôi những lúc vui buồn....

Tuy bây giờ, chúng ta chỉ là những người bạn bình thường, nhưng tôi vẫn sẽ luôn âm thầm bảo vệ, quan tâm và chăm sóc cậu...

Chỉ cần

cậu vẫn thế, vẫn vui vẻ, mỉm cười là trái tim tôi đã cảm thấy ấm áp lắm rồi.....

.....

”

-Trên đây là đoạn trích của bài thứ hai... Các bạn

cảm thấy như thế nào...

-Rất sắc sảo và xứng đáng ạ...

-Rất tốt...

-Cậu ta là người may mắn...v...v

(Mọi người lại bàn tán)

-Ngoài ra có một bài tôi không biết nên cho điểm như thế nào. Tôi nên khen em là trong sáng hay cho em 0 điểm đây....

-JUN!!!

-Sao em lại viết như thế này

”Thưa cô, em cảm thấy mình chưa xứng đáng để viết một bài văn như thế này. Xin cô ra cho em đề khác”

-Hahaha.. Ôi jun ơi là Jun...

-Con nhỏ này thật thà quá đi. Bịa sao chẳng được...

(Mấy người trong lớp chọc Jun)

Còn hai người kia nổi giận đùng đùng...

Ra về..

-Yan à!!! Chờ tớ với...

Yan im lặng bỏ mặc nó đi một mình.. Thôi, tôi đi với Moo thân thiện vậy....

-Moo à. Chờ tớ đi với...

Im lặng

-Moo à!!!

Vẫn im lặng...

-Ồ hay??? Mấy người này bị gì rồi à... Hôm nay ngày gì vậy trời???

8. Chap8: Học Hành... Mệt!!!!

...

(Hôm nay sao ông trời lại đối xử với mình như vậy chứ? Đã buồn vì bài kiểm tra lại còn bị ruồng bỏ... Cô cũng kì lạ, trả bài không đọc điểm các bạn, bới bác mỗi mình.... huhu)

Nó nằm suy nghĩ vẩn vơ về ngày hôm nay... Thực ra nó đâu biết, nó là người mà ai cũng nói là may mắn chứ?

(Tôi đang hi vọng gì về cậu cơ chứ? Cậu không thích tôi... Chẳng nhẽ cậu thích cậu ta????)

Vâng... Hai anh chàng điểm cao, mà tâm trạng lại bức bối và đang suy nghĩ cũng gần như nhau...

-Moo à. Có thời gian không. Ra ngoài chơi bóng với tớ...

-Ok. Dù gì cũng đang tâm trạng.

-Tâm trạng???

-À không có gì. Cậu đến trước đi...

....

Yan và Moo rủ nhau đến sân bóng gần đó...

(Từ khi quen Jun, Yan đã từ bỏ thói quen người đưa kẻ đón. Còn bản thân Moo, vẫn luôn là một Moo người bình thường, dù giàu nhưng không hào nhoáng...

Họ quỳn rũ ngay cả khi mặc đồ thể thao, các cô gái vô tình thấy 2 người đều phải ngất ngây, xúc động ...

Hai người bắt đầu tranh cướp bóng. Giữa họ như có lửa.... Ai dành được quả nào thì đều vào rổ quả đó... Có lẽ do chiều cao khủng + kỹ thuật chuẩn+ tác động tâm lý nên trông họ như vận động viên bóng rổ chuyên nghiệp...

Họ tranh bóng rất kịch liệt cho đến lúc mệt, khi hai người nằm bẹp giữa sân mới bắt đầu có tiếng nói phát ra...

Y: -Bài viết đó là cậu? her..

M:-Cậu đang nói gì thế? ...phù....

Y: -Haha... Cậu vẫn luôn như thế, giả vờ khờ khờ...

M:-Tôi ..!? Thôi được.... Bài viết kia chẳng phải của cậu sao!

(Moo thay đổi sắc mặt...)

Y:-Không sai... Haha...

M:-Cậu...!

Y:-Sao? Chẳng lẽ cùng một người... Hi. Dù gì, cậu nên từ bỏ đi... bạn tốt!

(sắc mặt nguy hiểm)

M:-Tôi có thể từ bỏ mọi thứ nhưng cô ấy thì không...

Y:-Tôi cũng thế! Tôi gọi cậu đến đây để cậu biết, cậu không được có ý đó với cô ấy.... Cô ấy không thích cậu đâu!

M:-Haha. Ý gì cơ chứ? Thực ra cô ấy vốn chẳng có tình cảm gì với cả cậu và tôi. Cậu sợ gì cơ chứ!? Hi. Về đi....

Y:-Uh...

Hai người đứng dậy ra về... Trong lòng càng thêm nhiều lo lắng....

Thứ 4, ngày tháng.... năm.....

Tại lớp 11A1...

Giờ học vật lý...

- Hôm nay, ta đã hoàn thành xong bài “Dòng điện không đổi, Nguồn điện..” Tuần sau ta sẽ thực hành về “Suất điện động và điện trở trong pin điện hóa”..... Lớp trưởng, sĩ số lớp ta là bao nhiêu?

-Dạ. 38 bạn ạ!

-Vậy thì lớp chia thành 8 nhóm. Mỗi nhóm tối đa 5 bạn... Về nhà các bạn chuẩn bị bản báo cáo để tuần sau ta có buổi thực hành tốt nhất!

Cả lớp chen chúc vào nhóm của nhau... Yan & Moo cũng chen vào nhóm Jun... Những người khác xin vào đều bị Yan đích thân khai trừ...

Buổi học kết thúc....

Ra về....

Trên đường.. có một bà mẹ nhí đang chỉ dạy cho hai đứa con to đầu:

-Nói xem, 2 cậu khùng à... Bây giờ thì tốt rồi... Nhóm nào cũng 5 người, nhóm mình có 3 người... huhu. Thằng điên này, sao cậu lại lôi tôi vào chứ!!!

(Nó chửi té tát, sau đó quay đánh Yan)

-Ồ... Ồm... (Yan âm ờ cho qua chuyện)

-Tớ xin lỗi Jun. Tớ không cố ý...

Moo xin lỗi để nó nguôi giận..

-Haizzz. Thôi được rồi. Bây giờ thế này. Moo làm mục đích và dụng cụ thí nghiệm. Yan: Cơ sở lý thuyết. Tớ: Giới thiệu dụng cụ đo. Mỗi đứa về làm mỗi phần đó đi...

-Ừm...

Tối thứ 3 tuần sau:

-Moo à, cậu làm rồi chứ?

-Tớ làm rồi Jun à...

-Vậy sáng mai gặp nhau...

—

-Yan ơi... Cậu làm chưa?

-Tớ....

-Cái gì??? Đừng nói chưa làm!!!

-Đâu có. Tớ làm rồi. Gì mà thay đổi thái độ nhanh thế...

-Vậy thì được. Hi hi... Sáng mai gặp nhau...

(Không hiểu sao tôi lại thích cậu cơ chứ) Yan vừa tắt điện thoại vừa lẩm bầm...

—

Đã 11h30, một cậu bé đang bật đèn học, cậu ta bắt quản gia, người giúp việc thức cùng làm bài tập...

Thật là khó tin...!

Thứ 4, ngày.... tháng.... năm

11h15 a.m

-Haha... Hôm nay buổi thực hành thuận lợi là nhờ công các cậu đấy.

:))))))

-Vâng. Có cả công lao tO lớn của cậu nữa...

(Hai cậu kia gật gù nhấn mạnh chữ to)

-HAHAHA. Đương nhiên...

- Nụ cười mà cậu thích đó à Yan? hoho

-Uhm.. Biết thế không viết.

-Này, hai cậu đang thì thầm cái gì thế?

-Đâu có. Đang thì thầm khen cậu

(Moo chữa rồi)

—

Cả 3 đứa cùng nhau đi về trong vui vẻ...

Thứ 7, ngày ... tháng.... năm....

Giờ học môn toán!

-Yan... !!!

Im lặng...

-Yan!!!!

-Này Yan, cô gọi, mau dậy đi...

(Jun và mấy người xung quanh thì thầm nhắc Yan)

-Để yên cho người ta ngủ...

Cậu ta vẫn trong tình trạng ngái ngủ... Cho đến khi cô lấy thước đập mạnh trên bàn cậu ta thì mới có phản ứng...

-Dạ. hì. Cô gọi em...

-Nói xem $\cos x$ bình phương cộng $\sin x$ bình phương thì bằng bao nhiêu?

-Dạ... Em không biết...

- Vậy $\cos 90^\circ$ độ?

- Dạ...

-Như thế này mà cũng học A1 à?

-Jun trả lời cho bạn!

- Thưa cô. $\cos x$ bình cộng $\sin x$ bình bằng 1, $\cos 90^\circ$ thì bằng 0 ạ!

- Yan!!!

-Dạ...

-Đây là câu hỏi đơn giản mà không cần phải nghĩ nhiều? Em nghĩ sao đây?

-Dạ...!

-Thôi được. Tiết sinh hoạt sẽ xử lý..

(Đen đủi quá, sao ngày hôm nay cô ghê gớm thật)

-Moo & Liên lên làm 2 bài trên bảng...

- Vâng ạ!

5 ngày trước

~

-Cô có thể nói rõ lực học của Yan không?

-Dạ. Thưa chủ tịch, cậu ấy dạo này thường đến lớp hơn. Nhưng....

-Nhưng gì? Cô cứ nói, không phải ngại..

-Cậu ấy vẫn ngủ ở trên lớp...

-Ồ. Thế cậu Moo con chủ tịch Nguyễn như thế nào?

-Rất xuất sắc ạ...

-Thằng bé này, mất mặt quá! Cô kiểm soát việc học của Yan hộ tôi. Vì không gia sư nào trị được nó nên cô cứ bảo học sinh thân với nó, kèm học thường xuyên...

-Vâng. Tôi sẽ làm theo ý chủ tịch...

Giờ sinh hoạt....

-Yan. Vì là lớp chọn một, có uy tín trong khu vực nên việc học của em cần củng cố... Sắp tới các em sẽ được nghỉ 1 tuần ôn thi học kỳ... Cô sẽ cử ra 1 bạn kèm cặp việc học của em. Đó là Moo..

-Cô em có ý kiến...

-Em nói đi...

-Thêm một bạn kèm em được chứ?

-Được rồi, Nếu em đã có tinh thần như vậy thì em chọn một bạn học tốt đi...

-Bạn Jun ạ!

-Hả. Tớ à???

-Jun học cũng rất tốt. Ý Jun thế nào? Giúp đỡ bạn được chứ em?

-Ồ? Dạ thưa cô...

~~

-Yan!!!

Nó gọi nhưng yan cố ý im lặng.

-Yan!!!

-Cậu định nói gì, hôm nay mất mặt quá!(Yan trả lời)

-Đáng đời!

(Moo lẩm bẩm)

-Này! Cậu nói gì thế

(Yan bực tức)

- Không có gì...

-Đúng rồi, cậu kém quá, đơn giản thế cũng không biết, đáng đời mà

(Nó mắng Yan)

-Hai ông bà không muốn giúp tôi thì thôi... hic

-Ôi. Thôi đùa đấy. Cậu không chịu học bọn tôi cũng áy náy

(Nó chữa cháy)

-Thỉnh thoảng họp nhau tại nhà học đi...

-Ok

7 giờ tối... Tại nhà Jun..

-Hả??? Bố mẹ nói sao? Cả hai đều đi công tác một tuần...

-Hi hi.. Có sao không con. Phải đi công tác mới tăng thu nhập được...

-Dạ.....

Sáng hôm sau...

-Bye, bye... Bố mẹ đi vui vẻ, làm việc tốt..

- Được rồi con yêu. Nhớ ôn thi và trông nhà tốt nhé..

-Dạ

Chiều ngày hôm đó...

-Jun à... Tổ đến nhà cậu học nhé!

-Uh. Cậu đến đi, học một mình cũng chán..

(Moo nhắn tin cho nó)

~~

Hai đứa ngồi học một lúc thì Yan gọi cho nó:

-Cậu định khi nào kèm tôi học vậy. Đến nhà tôi bây giờ đi.

-Bây giờ à?

...

-Hả??? Cậu đang ngồi với Moo. Đợi đó, tôi đến ngay bây giờ...

~~

9. Chap 9: Mục Tiêu

~~

Ít phút sau...

-Bing boong, bing boong, bing boong, bing boong....

-Bấm nhiều thế!? Hổng chuông cửa nhà Jun luôn đấy!

-Jun đâu? Sao lại là cậu ra mở?

-Tôi mở thì sao?

-Thì không thích. Làm như nhà mình không bằng!!!

-Ừm. Tôi đã từng đến ở rồi, ngủ đây rồi!

0.o

-??!!!! Thật à?

-Tất nhiên!

-Grừ!!!

-Haha. Bình tĩnh...

~~

-NÀY!!! HAI CẬU LÀM GÌ MÀ LÂU THẾ?

Nó thấy lâu nên gọi vọng ra...

-Ừ. Bọn tớ vào ngay đây.

Vào thôi, Jun đợi đấy!

-Ừm. Hic...

1 tiếng sau!

-Ngu gì mà ngu thế này. Cậu phải vắt óc suy nghĩ chứ!

-Uhhmmmm!!!!

-Hic. Đến khi đầu óc cậu ta khai thông chắc tai tớ với cậu ta cũng điếc luôn đó cậu!

(Moo thở dài)

-Cậu dám!

(Nó tức giận quát luôn Moo)

Moo: +__+ ! hì hì...

-Đi mua cái gì đấy cho bọn này ăn đi!

(Yan nhét bút ngang miệng Moo)

Moo: Cậu!!!

Yan: Sao?

Jun: Thôi học đi, ăn gì mà ăn!

Yan nghe xong ỉu xiu...

30phút sau...

-Bài 7 cậu được bao nhiêu Moo.

- Được -3

-Uhm. Đúng rồi.

-Bài 5 bao nhiêu cậu?

-($3x + 8y$)

-Bài....abc...def...

-...fghjk

...hhhb

...

..

“Những lúc này tôi cũng mong mình giỏi hơn. Ngồi đây giống người thừa quá. hic” Đó là suy nghĩ của Yan đấy các bạn!

~

-Nhìn gì mà lơ tơ mơ thế? Bộ tôi bị dính gì trên mặt hay sao mà cứ nhìn hoài..

(Nó hỏi Yan)

-Uhm.. :(

-Hả??? Đâu .. đâu?

(Nó vừa hỏi vừa sờ lên mặt)

-Đây, đây... Chụt!!!

Yan lấy hai tay dí vào má nó rồi thơm gió cái chụt!

-Này. Khùng à???

(Nó mắng Yan..)

-Bốp!!!

Còn Moo thì cho Yan 1 quyển sách vào đầu.

-Đừng có đụng vào Jun của tớ!!!

-Grừ !!!

-Sao hai người lại đối xử với tôi vậy hả???

TT^TT

(Cậu ta vừa nói vừa mếu)

-Oan à???

(Jun với Moo đồng thanh!)

-Học chán ngắt, tôi chẳng học được!

-Nói xem, bảo bọn tôi làm sao để nhét được vào cho cậu?

-Tôi không béc! TT^TT

...

..

.

-Cũng 5h 15 rồi. Thôi. Nghỉ ở đây đi..

(Nó buồn bã đáp)

-Cho tớ ở lại ăn cơm đi(Yan nói)

-Tớ cũng muốn!!!

-Ở lại thì ăn mì thôi hai “công tử”!!!

-Hả???

-Gì tôi cũng ăn!

-Tớ cũng vậy!

-Này! Cậu sao cứ nhại theo thế hả???

-Grừ!!!

-Thôi đi hai ông! Ai cho ăn mà ăn. Về nhà mà ăn sơn hào hải vị đi.

-Bố mẹ cậu cho chứ sao. Haha..

-Mà Jun ơi, sao bố mẹ cậu giờ này chưa về?

-Đi công tác hết roài. Cậu nghĩ bố mẹ ở nhà mà cho tôi ăn mỳ à!!!

Yan: Hoho. Vậy thì càng tốt. Tôi ngủ ở đây luôn!

Moo: Tớ cũng vậy. Con gái ở một mình nguy hiểm lắm!

Jun: Ở với hai người còn nguy hiểm hơn !!! Nhất là cậu!

(Nó nói rồi chỉ thẳng vào Yan)

-Tôi á?Tôi ... tôi làm gì!!!!?

Jun: -Nói chung về hết đi. Tôi thích ở một mình. ..

(Vừa dứt lời, nó đẩy cả Yan lẫn Moo ra hết khỏi cửa)

Hai thằng con trai nguyệt nhau rồi mỗi đứa một đường đi về...

8h p.m

-Alo. Moo à... Cậu gọi có việc gì vậy?

-Cậu sợ không? ...

-Không sợ đâu cậu. Tớ là ai cơ chứ...

-Tớ biết rồi. Jun giỏi nhất.... Cậu học bài, ngủ sớm, rồi khóa cửa cẩn thận nhé!

-Uh. Cảm ơn cậu!

~~

-Cậu chủ. Sao đột nhiên đến đây ạ?

-Không có gì đâu chú...

(Moo về nhà được hơn hai tiếng. Vì không yên tâm nên đã bảo quản gia đem xe đưa mình đến gần nhà Jun... Cậu lặng lẽ ngồi trong xe nhìn vào cánh cửa vẫn còn bóng đèn sáng....)

-Ting tình tính tình tình...

-Alo... Yan à ...

-Sao bây giờ mới bắt máy!!!?

-Lúc này có người gọi..

-Ai gọi??? Moo à? Hic

-Uh. Cậu cũng giỏi đấy. Moo gọi!

-Hừ... TÔI BIẾT NGAY MÀ!!!

-Này!!! Cậu gọi là để trách móc tôi à?

-Đâu có.. Tôi gọi là để hỏi cậu...

-Xời. Đừng có nói hỏi bài đấy? Cả chiều không thấy hỏi..

-Không. Ý tôi là. Sao lần trước cậu cho Moo ở lại? hôm nay thì cậu gọi Moo đến, còn tôi thì không?

-Không hiểu@@!?

-Thôi được! Tôi với Moo, cậu thích chơi với ai hơn?

-Moo...

-Thật vậy à? Nhưng tại sao?

-Vì Moo không hỏi vợ vắn, cậu hay hỏi vợ vắn!!!

-Nhưng mà tôi đang hỏi nghiêm túc! Tôi với Moo cậu thích ai hơn???

-Haizzz. Moo!!!!

-Tại sao, tôi có gì không tốt? Sao cậu lại đề phòng tôi?

-Cậu hâm à?

-Tôi hỏi thật mà!!!

-Moo cho tôi cảm giác yên tâm hơn. Với lại học dốt như cậu, ai mà thích nổi!!!!

-Này!!! Nhưng mà tôi đẹp trai!

-Thế thì tự yêu lấy bản thân luôn đi!

-Tôi phải làm thế nào để cậu thích tôi???

-O.o Ăn nhầm gì à?

-Này!!!

-Thật sự không bình thường?!

-Thế làm sao để học tốt hơn?

-Không biết..

-Tớ hỏi thật đấy!

-Tôi nghĩ trước tiên cậu phải tự xác định mục tiêu học tập. Ví dụ như tôi, vì nhà nghèo mà phải học thật tốt. Nhà giàu như cậu thì cần gì học, làm sao mà có mục tiêu!!!

-Tôi có. Cậu nói xem, làm sao hiểu bài?

-Học hành đâu phải ngày một, ngày hai. Bí quyết của thông minh là siêng năng đấy cậu!

-Haiz.

-Thôi. Tôi cúp máy đây. bye bye!

-Uh. Bye!

Tối đó, cậu ấy đã thức đến 2h đêm để làm tất cả những bài tập cơ bản nhất..

Cuối cùng cũng đã hiểu sơ sơ. Thích cậu tôi khổ thế này

“Động lực học tập của tôi chính là cậu đấy!”

Sáng hôm sau...

Bing boong, bing boong, bing boong...

-Ai thế. Chờ tôi một lúc...

Á..Á... MaaaaaaAAAA

-Không phải. Tớ đây!

(Trước mắt nó là một tên y như ma cà rồng. Mặt thiếu ngủ, da trắng, mắt thâm quầng, đôi môi thì đỏ ửng... Đó là không phải ai xa lạ mà chính là Yan)

-Yan đây à?

-Cho tớ nhà được không?

-Uh. Nhưng mà cái gì đây???

(Nó chỉ vào cái vali của Yan)

-Cho tớ vào rồi nói...

-Tớ sẽ ở đây đến khi nào bố mẹ cậu về...

-Tại sao? Tôi không đồng ý..

-Tớ ở đây vì muốn học khá lên thôi. Cậu quên nhiệm vụ của mình rồi à?

Ở nhà, tớ không thể nào ngủ và tập trung học được... :(

-Haizz... Mặc kệ cậu, sao có thể nam nữ một nhà chứ..

-Cậu cũng được tính là nữ à???

-Cái gì??? Grừ!!!

Bing boong, bing boong, bing boong...

-Lát nữa tính sau, tôi ra mở cửa xem ai đến...

-Khỏi cần hỏi là Moo của cậu đó.. hicccc

-Sao??? Cả cậu cũng xách đồ đến đây sống, nhưng tại sao???

-Tớ phải ở đây bảo vệ cậu, và kèm học cho Yan. hihhi...

Y:-Thôi khỏi đi. Cậu tốt bất ngờ thế?!

- Tôi không đồng ý. Tôi không đủ cơm cho hai cậu ăn đâu. Đến học thì được nhưng ở đây thì không!!!

-Mặc kệ. Tớ cứ ở. lalala!

>"<>

Nó đành làm bà mẹ bất đắc dĩ của hai đứa con lì lợm trong một tuần....

~~

10. Chap 10: Sống Chung...

Sáng nay lực học của Yan khá thay đổi..

Jun: -Xem ra Yan của chúng ta cũng bớt ngốc hơn rồi đấy. Ít nhất cũng làm được vài bài..

Yan:-Tất nhiên. Tôi là ai cơ chứ. Vài ngày nữa sẽ có thay đổi đột biến hơn. Hê hê

Moo: -Hic. Mới khen có một tí đã huênh hoang...

Yan:-Tôi chỉ đang nhìn nhận sự thật về mình thôi..

Jun:-Đúng như Moo nói. Mới giả vờ khen đã hình
mũi rồi..

Yan:-Ngoài đẹp trai, tài giỏi ra tớ còn có một đức tính là khiêm tốn....

Jun: -Người gì mà.. Bó tay... Sáng nay học đến đây thôi. Bây giờ có 3 nhiệm vụ. Đi chợ, nấu ăn,
rửa bát.. Chia nhau đi..

Yan:-Tôi thà ở nhà rửa bát. Đi chợ mất mặt lắm.

Moo: Tớ đi siêu thị cũng được...

Jun: Vậy tớ nấu ăn.

Yan: Tên Moo khôn khiếp này. Định bỏ dúi người khác hay sao mà đi đến giờ chưa về...

Jun:-Cố đợi đi!

~~

Bing boong.. bing boong...

Jun: Chắc là cậu ấy về rồi...

~

@@!

Jun: -Cậu định đưa cả siêu thị về đây à???

Jun hoa mắt về đồng thức ăn mà Moo mua về.

Gà làm sẵn 5 con,thịt lợn 4 cân, thịt bò..., tôm, cua,..., rau củ quả, điểm tâm... Chùng này 1
tuần bọn trẻ cũng nhét không nổi...

Moo: Lần đầu tiên đi mua thức ăn nên cũng không biết. Chùng này có mấy triệu thôi cậu..
Xiu!?

Jun: -Cậu học siêu sao thế mà chẳng biết tính toán gì cả. Ăn sao nổi chùng này. Mà cậu

đem về hết bằng cách nào...?

Moo:- Tớ bảo quản gia và giúp việc đem xe đến rồi cùng đi mua. Họ bảo ba đứa bọn mình phải ăn như thế này mới đủ chất...Mà mua một lần, lần sau tớ không phải đi nữa. Hehehe. Thông minh không?

Jun:-Haizz. Chịu cậu luôn!

Yan ơi. Ra xách đồ vào đi....

~

Jun: -Oimeoi.. Cuối cùng cũng sắp xếp ổn được vào cái tủ lạnh...

Yan: -Tên này chả làm được tích sự gì đâu cậu..

Moo: -Người ta cũng mệt muốn chết, hai người trách móc gì chứ..

Jun:- Thôi, hai cậu ngồi đây. Tớ bắt tay vào nấu....

~~

30 phút sau

Jun:- Ten.... ten.... ten... tèn... Đầu bếp tới rồi đây...

Yan:- Gì vậy?! Ăn được không đấy...

Moo:- Ôi, Jun nấu ngon toẹt vời...!

Yan:- Đúng là cái đồ giả vờ. Đã ăn đâu mà biết là ngon...

Jun: -Đây là món mỳ thập cẩm(là loại mỳ với đủ các loại thức ăn khác nhau vào một chỗ)

Yan:- Hê hê, Moo đi mua 1 đồng thức ăn mà Jun làm ra đúng mỗi đĩa một bát.. Cái này người ăn được không?@@

Jun:- Cậu không biết khen câu nào tử tế à. Bao nhiêu tinh hoa tôi cho vào một bát. Tôi chưa thử nhưng món này chắc chắn là quá ngon... Hahaha

Yan: Cậu tự tin quá..o.o

Jun:-hê hê. Tớ thích nấu cho người mình yêu quý ăn ... Nếu được tri kỉ khen món ăn mình nấu là ngon nữa thì thật hạnh phúc....

O.O

Moo:-Theo tớ thấy chắc là ngon. Hai cậu đừng nói nữa mà ăn đi...

~

Yan:-Á. À. A.... Nó....

Yan méo mó khi nuốt một miếng vào miệng...

Moo thì nuốt miếng nào hoa mắt miếng đấy. Tra tấn còn dễ chịu hơn...

Jun: :-Tớ nấu dở lắm phải không? Thật là ngại quá

Moo: -Không đâu, ngon lắm mà. Tớ còn muốn ăn tiếp đây...

Jun:-Thật vậy ư trong kia vẫn còn.Yan, cậu thấy thế nào?

Yan:-Ngon...on..nnnnn!

Jun:-Ôi. Thật là tuyệt vời quá. Hôm nay lưỡi của

tớ có vấn đề nên không cảm nhận được sâu sắc
như các cậu. Hihhi. Các cậu ăn tiếp nhé....

>”

~

Giờ rửa bát là phiên của Yan...

Cheng. Choeng choeng!!!!

Jun: -Có ba cái bát mà cậu làm vỡ hai cái. Chắc chúng ta lại phải phân chia lại thôi..

Một tiếng sau...

Cuộc chiếc dành nhà vệ sinh thật là kịch liệt. Khổ sở các cô cậu.. Cái này tác giả cũng không muốn mô tả
gì nhiều,các bạn tự tưởng tượng đi nhé...

...

Buổi học buổi chiều rồi cũng nhanh chóng qua đi.. Đứa nào cũng mặt nhăn nhó. Bụng thì rỗng
tuếch...

....

Moo: Tối nay tớ sẽ nấu ăn.

Yan: Cậu nấu ỏn chứ?

Moo: Không phải lo. Sự an toàn của Jun là trách nhiệm của tôi....

=.=”

....

7 giờ tối..

..

Jun: - Tớ không biết cậu giỏi vậy

đẩy Moo!

Yan: Cậu cũng không tệ...

Moo được thừa hưởng tài nấu ăn từ bà của mình.. Cậu nấu đầy đủ các món cơm ngon canh ngọt trên bàn
chẳng khác gì một tay đầu

bếp cừ khôi...

Jun:Một bữa ăn toẹt vời. Cảm ơn Moo. Ai mà lấy được cậu thì thật là hạn phúc...

Moo: hihhi. Ngại quá!

Yan thì hơi bực mình....

....

Bọn trẻ lại tiếp tục học buổi tối rồi phân chia chỗ ngủ cũng là một vấn đề...

...

Yan: Cậu nói gì? Tôi với cậu ta ngủ chung?

Jun:Chứ sao? Chẳng lẽ tôi với cậu. Nhà tôi có 2 phòng ngủ thôi...

Moo: -cậu tưởng tôi thích ngủ với cậu à. Kén chọn thì về nhà mình mà ngủ...

Yan:Cậu!!!

.....

1 giờ sáng....

Sao cậu còn ở đây?

-Tớ không ngủ được nên ngồi đây một lúc... Lát lại vào ngủ.. Cậu thì sao?

(Moo dậy lúc nửa đêm thì gặp nó vẫn còn thức)

-À. Tớ dậy uống nước thôi...

Hai đứa lại ngồi gần nhau nói chuyện một lúc rồi

ngủ ở ghế sofa lúc nào không biết

.....

....

3 giờ sáng...

“Không biết tên mọt sách này đâu rồi.

Cái gì thế này?! >”<>

... Hai người này hẹn riêng ngồi đây không gọi

mình... Lại còn dựa vào nhau ngủ...

Tránh xa Jun của tôi ra, cái tên chết bầm này”

Yan đẩy Moo sang một bên rồi cho nó tựa vào

vai mình và đắp chăn cho hai đứa...

.....

Sáng ra....

-AAAAAAAAAAAAAAAAAAAA!!!! Cái gì thế này... Hai tên này, chết với tôi...

Hiện trường bây giờ là....

Ba đứa nằm trên sàn nhà...

Jun nằm ở giữa.. Hai đứa hai bên ôm rồi gác chân lên nó...

Yan:- Mới sáng ra đã gì vậy... Ê ảm cả người...

Jun: Các cậu đã làm gì???? Sao lại thế này....! Tôi biết mà.. Ở chung không ổn chút nào....

....

....

-Các cậu ra khỏi nhà tôi ngay. Không chung chiếc gì

nữa....

Nó vừa nói vừa đuối cổ cả Yan và Moo ra ngoài đường... Vứt luôn hành lý của họ ra và đóng sầm cửa lại...

Moo: -Jun à, nghe tớ nói, tớ chưa làm gì mà...

Moo vừa đập cửa vừa nói.... Nhưng vô vọng...

Yan: Haizzz. Đừng có mất công nữa... Về thôi..

.....

Trên đường, hai người đi như dân cái bang...

Quần áo xộc xệch.. Tóc tai bù xù...

Thật là khổ

thân... haizzzzz

11. Chap 11: Đi Vào Tim Cậu...

....

“Jun à, tớ thực sự biết lỗi rồi. Cho tớ đến học nhé!”

“Jun ơi, cậu ở một mình ăn uống như vậy không
ổn đâu...”

....

Moo về nhà vẫn cố nhắn tin cho nó...

....

“Cậu xem thường trình độ tự lập của tôi thế
à?...hừ!!!”

Nó đọc tin nhắn, không trả lời nhưng vẫn
lắm bắm...

....

...

Còn Yan....

...

“Cậu định bỏ rơi tôi ư? Tôi mà được kết quả
thấp, cậu phải chịu trách nhiệm đấy?”

..

“Cậu ăn cơm chưa? À không, chắc là cậu đang ăn ‘mỳ cho lợn’ nhỉ. Tôi đang ăn rất nhiều món.
Ngon quá đi. Hihihì”

“Gà nướng , canh xương hầm, tôm hùm, cá hấp,
cua biển, cháo yến mạch.. Chao ơi!!! Thật là
ngon quá đi!!! Nhiều thế này mà ăn không nổi..
Ăn không cùng? Tớ đưa đến??”

Yan nhắn làm nó phát điên....

“Grừ!!! Tên vô tâm này!!! Tôi đang ăn mỳ đấy,
thì sao???... hic....

TT^TT”

Nó vừa nguyên rửa Yan vừa mếu...

....

...

“Đang đói bụng phải hông? Mở cửa đi. Chỉ cần mở cửa thôi, sơn hào hải vị đang đợi cậu!

Tôi đang đứng ngoài này. Hihhihi”

Yan lại nhún tin khiêu khích nó.

“Nhóc này, sao im lặng thế không biết, mình đã dùng hết hạ sách rồi. Đáng ra phải mắng chửi loạn cả lên chứ?” Yan nghĩ thầm và vẫn chờ ở cửa...

>>>

-Rầm!!!

-Hihhihi. Cậu mở cửa rồi à.

Yan chưa nói hết câu thì...

-Đưa đây!!!

Nó giật đồ trên người Yan rồi đóng cửa lại mặc cho cậu nhóc ngu ngơ chẳng kịp nghĩ gì...

...

...

“Cậu chơi ăn gian. Mau mở cửa ra!!! ”

....

Nó xách đồ vào ăn một cách ngon lành...

“Haha. Sở trường của tôi là ăn gian”

“Ngon thật, mỗi tội chủ nhân của các ngươi thật đáng ghét..”

....

“Ngoài này lạnh quá.. Nhưng không sao. Tôi sẽ đứng đợi ở đây đến khi nào cậu cho tôi vào!”

...

Hình như trời mưa...

“Cậu định không cho tôi vào thật à?”

..

‘Cậu ta điên thật rồi mà.. Trời lạnh, lại còn mưa ...’

Jun thầm nghĩ...

...

“Về ngay đi, đại thiếu gia. Cậu bệnh thì tôi không chịu trách nhiệm đâu!!!”

...

‘Vẫn ở đó ư?.. đã mấy tiếng trôi qua...Cậu ta bị gì vậy chứ...’

...

‘Con nhỏ này, lạnh chết người đấy, 5 phút nữa không mở tôi về luôn...’

(Yan lẩm bẩm)

- Hắttttt... xì iiiii!!!!... HuHuHu...

.....

-Vào ngay đi. Muốn bị ốm à?

-Hihihi. Cảm ơn c.. ậu... ắt... ttt... xì iiiiiii!!!!

....

-Quần áo ướt hết rồi kìa... Để tôi tìm đồ cho cậu mặc...

-uhm

....

... Sau một lúc tung cả đồng đồ, cuối cùng nó cũng tìm ra bộ đồ rộng nhất..

-Ten.. ten.. ten.. tèn!!! Quần áo siêu nhân!

Cái này là rộng nhất rồi đấy!!

-Áo gì mà xấu hoắc. Tôi thà mặc như thế này còn hơn!

-Cậu muốn vừa hôi, vừa bị ốm à.. Mau thay cho tôi!

...

10 phút sau....

-HAHAHA!!!!

-Cười cái gì??? Tôi biết mà, tôi không mặc nữa!!!

-Haha. Không, không. Ý tôi là cậu dễ thương quá đi mất! Há há

Nó vừa cười vừa giải thích cho Yan...

>”<>

Đột nhiên....

-Bịch!!!

.. Yan xỉu các bạn ạ. Đợi trong mưa giá rét mấy tiếng liền cơ mà.... haizzzz

-Cậu ốm rồi, trán cậu nóng quá. Trời mưa nên cậu cứ ở đây sáng mai về..

-Tôi nằm đây bao lâu rồi?

-2 tiếng rồi...

-Cậu không sợ tôi nữa à?

-Cậu cũng được tính là con trai ư? :)

...

(Câu này nghe quen quen)

=.=

Yan lại thiếp đi. Còn nó vẫn ngồi bên cạnh...

...

“Cậu ngủ trông hiền quá...”

Nó nhìn vào người con trai nằm trên giường... Làn da trắng, nhưng đôi môi trông nhạt hơn vì ốm... Cậu tựa như hoàng tử bị thương...

Nó sờ trán cậu... Rồi vuốt nhẹ lên khuôn mặt cậu...

“Mình đang làm gì thế này?”

...

...

Sáng hôm sau...

-Cậu khỏe rồi à?

-uh.. Có gì ăn không?

-Mỳ!

-Thôi khỏi đi. Có gì trong tủ lạnh tôi lấy ra nấu!

-Cậu mà cũng biết nấu ăn à. Sặc!!!

-Hừ. Ít nhất cũng biết làm thứ cho người ăn...

...

...

@@!

..

-Thật không tin được, đồ cậu làm cũng giống cho người ăn đấy!

-Cậu không khen được một câu đàng hoàng à?

-Hừ. Còn lâu!

Bật mí cho các bạn, ngoài việc học (và rửa bát

ra), Yan đúng là mẫu con trai lý tưởng. Cả lĩnh vực nấu ăn cũng vậy!

.....

..

Hai đứa cười nói vui vẻ rồi tiếp tục học bài cùng nhau..

...

Một lúc sau....

-Này cậu.. Đã lâu chưa nghe cậu hát. Hát bài gì tôi nghe xem...?

-Không thích. Học hành mà thế à!

Yan từ chối lời đề nghị của nó...

-Hơ.. Cậu mà cũng biết ham học à? Sặc!

-Híc. Hâm mộ thì cũng đừng tỏ thái độ như vậy chứ! Được rồi. Tôi hát. Đừng có mê mẩn rồi có ý đồ đen tối gì với tôi đấy. Hê hê

- ..! Tưởng tôi rảnh à. Thấy chán nên bảo cậu hát, không thích thì thôi.

-Ồm. Tôi biết rồi..

Yan lại gần chiếc đàn piano đã cũ của ba nó....

-Đang mưa, tôi sẽ hát một bài về mưa.

Lướt nhẹ phím đàn... Tiếng nhạc trong vắt ngân lên...

"If you ever leave me baby

Leave some morphine at my door

'Cause it would take a whole lot of medication

To realize what we used to have

We don't have it anymore

There's no religion that could save me

No matter how long my knees are on the floor

So keep in mind all the sacrifices I'm makin'

Will keep you by my side

Will keep you from walkin' out the door

Cause there'll be no sunlight

If I lose you, baby

There'll be no clear skies

If I lose you, baby

Just like the clouds

My eyes will do the same

If you walk away

Everyday it will rain, rain, rain...

....

”

-Thế nào???..

-Này, sao im lặng thế? Tôi hỏi cậu thấy thế nào?

Nó cảm thấy tim mình như đập rộn nhịp... Rồi chẳng màng để ý đến thế giới xung quanh... Cho đến khi Yan gọi mới trả lời...

-Bình thường thôi... Dở ẹc!

-Hừm. Tệ vậy à.?

-Thì cũng....

-Thôi, tôi biết rồi...

-Không, ý tôi là cũng có chút hay đó..

-Thôi khỏi cần khen nữa. hic!!!

-Hay mà! hihhi

-Cậu không thích chứ gì?

-Không. Tôi thích mà..

Hai người lại tranh cãi như những đứa trẻ... Không khí thật là vui..

....

....

...

Họ thì như vậy nhưng ngoài kia có một cậu bé vẫn đang đứng như trời trồng ở trước nhà....

...

3 tiếng trước...

-Cậu chủ làm gì vậy? Để người làm làm cho...

-Không cần đâu. Tôi muốn tự tay làm bánh cho cô ấy...

-Nhưng..

-Không nhưng nhị gì cả... Chú đi làm việc của mình đi....

....

-Người cậu bắn hết cả rồi... Chiếc bánh đẹp quá!!! Người được nhận nó chắc chắn sẽ rất hạnh phúc!

-Tôi cũng mong là vậy...

....

Bây giờ...

...

“Cậu ta... Giọng của cậu ta... Cậu và người đó... mà không có tôi... Tại sao?”

...

”Cậu không biết tôi cũng yêu cậu ư?...“

12. Chap 12: Ghen

....

” Nếu em có rời xa anh...

Xin hãy để lại những viên thuốc giảm

đau trước cửa ...

Bởi sẽ cần thật nhiều những liều thuốc để anh có thể nhận ranhững điều đôi ta đã có, giờ chỉ còn là dĩ vãng.

Sẽ chẳng còn đức tin nào có thể cứu rỗi anh...

Vậy xin hãy nhớ lấy tất cả những gì anh đang

làm, để có thể giữ em lại bên mình.

Và để em không cất bước ra đi.

Vàng dương kia sẽ mãi vắng bóng...

Bởi em à....

Nếu anh mất em, bầu trời sẽ chìm trong tăm

tối...

Giống như có bao đám mây che phủ

Anh cũng sẽ giống như chúng

Nếu em ra đi, ngày qua ngày, mưa sẽ rơi mãi

không thôi...”

(Lời dịch “It will rain”(Bruno Mars) có chỉnh sửa :3)

...

Lời bài hát của người này mà như tâm trạng của người kia....

“Nếu cậu bên người khác mà không phải tôi. Tôi sẽ rất đau. Như lúc này đây. Cảm giác, như có gì đó... bóp nghẹt tim.”

-Cậu...! Bây giờ tớ đến được không?

-Không được. Tôi muốn học một mình.

“Học một mình” cơ đấy...!

.

.

.

.

-Ai gọi thế?

-Moo.

-À ra vậy...

-Mà cậu à...

-Sao?

-Qua ngày hôm nay cậu về tự học ở nhà đi. Tôi muốn tập trung học một mình...

-Uhm.. Mà tớ muốn hỏi cậu..

-Chuyện gì???

-.. Hình mẫu bạn trai của cậu là gì?

=.+

-Hâm à? Tự nhiên hỏi trên trời dưới đất chuyện gì vậy..

-Thì cứ nói xem...

-Ềm ềm. Để tôi nói cậu biết. Chỉ tiêu của tớ, cậu muốn với cũng không được. hahaha..

-Her. Đùa à..

-Lại còn đùa....

-Cậu nói xem...

-Này thì đẹp trai, nhà giàu, không keo kiệt, giọng nói như thiên thần, yêu tớ hết mực, và học giỏi hơn tớ... hahaha...

-Cậu iêu ới ời. Cậu không bỏ được khoản “học giỏi hơn cậu ” à?

Yan đổi sang giọng nói ngọt ngào, sến súa...

-Giọng cậu nghe buồn nôn quá. Định giả thiên thần gì chứ, như thái giám ấy. Tớ không bỏ điều kiện nào cả... hahaha

-Cậu định tuyển người ngoài hành tinh làm chồng à. Ê sắc ế nhá!

-Chặc! Thế cậu nghĩ tớ thích lấy chồng à. hahaha. Ế cũng chẳng sao.

=.=”

o.0

-Nhưng mà này. Điểm cao hơn cậu cũng được tính là giỏi hơn nhỉ.. :3

-Tất nhiên. Hahaha. Mà cậu mơ đi. Cậu may ra thoát đội bảng thôi..

-Cậu...!

-Thôi. Tớ đùa đấy...

.

.

.

.

Từ lúc bắt gặp Yan với nó, Moo trở nên im lặng và không nhắn hay gọi cho nó nữa.

...

“Moo à. Cậu bị ốm phải không?”

“Sao không xin tôi tha thứ nữa?”...

Không rep lại ...

...

“Tôi có bị gì thì cậu cũng đâu quan tâm”.

Moo tự nhủ bản thân như vậy...

...

...

Rồi tuần thi cử cũng diễn ra...

...

“... Mình có thể làm được đề này ư?... :3 . Bài này làm được, bài kia cũng làm được. Chưa bao giờ nghĩ chúng dễ dàng thế này. hihihi”

Yan ngồi trong phòng thi mà cứ vừa cười vừa làm bài như bị hâm. Nhờ siêng năng học tập, cậu chẳng cần dùng mỹ nam kế như lúc trước nữa.....

.....

-Tuần vừa rồi cậu thi tốt chứ? Sao cậu chẳng liên lạc gì cho tớ nữa?

-Tớ bận học nên quên mất...

Moo buồn bã trả lời.

...

-Lúc trước cậu đâu có thế? Giận tớ chuyện gì à?

-Không có!

-Nói dối là biết ngay... Cậu nói xem. Tại sao?

Nó đang vừa đi vừa nói chuyện với Moo thì Yan chen vào:

-Còn chuyện gì nữa. Giận cậu chứ sao. hahaha

-Cái gì???

Nó trợn mắt...

“Cậu ở trước cửa nhà Jun ngày hôm ấy phải không? Hí hí . Nếu cậu nghĩ như thế nào thì đúng như thế rồi đấy! :))))))”

Yan thì thầm bên tai Moo. Khiến cậu ta càng bức mình hơn.....

-GIẬN GÌ MÀ GIẬN. VẮN BÌNH THƯỜNG!!!

Nói đoạn Moo lại khoác tay lên vai nó cho Yan thấy. Rồi vênh vênh cái mặt chọc tức đối phương...

....

Trên dọc đường về hai đứa cứ thay nhau người xua tay kẻ khoác vai, làm nó phát bực... Bực nhưng rõ là không khí của bọn trẻ lại vui vẻ như trước....

Rồi ngày công bố cũng đến.....

Bảng kết quả thi học kỳ của khối được xếp hạng từ trên xuống....

Đứng đầu bảng là 2 người với tổng điểm 77/80 (8 môn Toán, lý, hóa ,sinh, văn, sử, địa, anh)

Đầu tiên không ai xa lạ là Moo

.....

.

.

.

..

.

Tiếp đến là...

...

.

..

(Các bạn đoán đi. hề hề)...

Moo: Thật không ngờ!!! Yan à. Cậu có phương pháp gì vậy?

Jun:Yan & Moo. Hai cậu thật là cừ! :)

-Hâm mộ cậu quá đấy Yan à?

-Yan giỏi thật!

..

Giờ ra chơi, mặc các bạn khen ngợi, Yan vẫn buồn rười rượi....

...

Ra về...

Jun: Sao thế. Điểm cao bất ngờ sao còn buồn...

Yan(mặt buồn buồn) trả lời:

-Chẳng phải vẫn thua cậu đấy sao?

-Tớ chỉ là may mắn thôi. Một tuần học tập như thế là cừ lắm rồi... Người ta rèn luyện từng ngày, từng giờ, năm này qua năm khác vẫn chưa được như cậu thì sao. Dù gì cậu cũng thật là giỏi..

-Nhưng như thế đâu đủ chỉ tiêu của cậu.. Cậu vẫn chưa thể thích tôi...

TT^TT

- Thăng nhóc này. Tôi vẫn luôn quý cậu mà. haha.. Hâm quá!!!

Nó lấy tay xoa đầu thăng bé... :3

- Đây có được xem là tỏ tình không nhỉ? :)

Yan mỉm cười, mặt đầy hi vọng...

-Haha. Coi là vậy đi...

Nó vừa dứt lời. Yan lấy hai tay áp vào má nó. Cúi xuống, thơm vào đôi môi chúm chím một cái thật là tự nhiên và cute. Khiến nó hết hồn, mà người xung quanh cũng giật cả mình....

Hôn xong thì chạy mất dép...

....

Moo đang chạy hốt hải về phía họ, nhìn thấy cảnh này thì khựng lại....

...

Nó bốc khói... Vừa tức, vừa xấu hổ...

-Thằng khùng!!! (Không ngờ nụ hôn đầu của tôi kinh dị như vậy). Đứng lại cho tôi....!!!

(Giờ mới thấm câu “Thà hôn em rồi bị đâm, còn hơn để thằng khác hôn em”)

...

(Quên nói với các bạn. Kết quả vừa rồi. Moo và Jun đứng đầu. Yan theo sau với 76 điểm)

13. Chap 13: Làm Sao Tôi Chịu Được Được.

.

“Tôi không thể cứ mãi nhìn hai người ngày càng gần nhau như thế này được”

Thứ... ngày... tháng ... năm...

- 24/12 giáng sinh, cũng là sinh nhật Moo đấy cậu. Năm nào gia đình cậu ấy cũng tổ chức lớn lắm.

Mi với nó ngồi quán xoài dầm tâm sự...

(Đã lâu tác giả bỏ quên nhân vật Mi.. ^^)

-Vậy à. Hi. Cậu ấy chắc là vui lắm nhỉ?

-Tất nhiên rồi. Được bao nhiêu là quà, bao nhiêu tiểu thư quan tâm.

-Ngô nghê như cậu ấy mà cũng được con gái quan tâm à? o.0

-Hê. Cậu ngây thơ thật. Nhà giàu bạc tỉ, hơn nữa cậu ấy như “lọ lem phiên bản nam” vậy?

-Nghĩa là sao?

-Tức là khi khoác bộ đồ của hoàng tử cậu ấy sẽ tỏa sáng lấp lánh như chính tâm hồn của cậu ấy vậy! :3

-Cũng đúng. Cái hôm văn nghệ nhìn cũng ra dáng... Hahaha

-Năm nào cả lớp mình cũng được mời. Cũng coi như là tiệc giáng sinh luôn. Năm nay chắc thế

-Uhm...

...

-Con đi học về rồi à. Có hộp quà gì đó, ai gửi cho con. Mẹ để trong phòng rồi.

-Dạ.

” Nhưng mà ai gửi thế nhỉ? ”o.O

Nó chạy biến vào phòng để xem.

Một chiếc hộp to và đẹp, gắn trên đó là một chiếc nơ xinh xắn. Khi mở ra, nó há miệng đầy ngạc nhiên...

Bên cạnh vật phẩm là một chiếc bưu thiếp.

”Hãy mặc chiếc váy này dự sinh nhật tớ nhé. Cậu mặc váy xinh nhất quả đất luôn đấy. Nếu cậu vẫn không thích tớ sẽ thấy có lỗi lắm.

Người gửi

Cún của cậu!”

-Ôi dào, thằng nhóc này lại làm khó mình.

Nhưng mà chiếc váy này đẹp thật. Cho cú mèo mặc nó thì phí lắm cậu biết không? haizzzz

Thấm thoát đã tới đêm sinh nhật Moo..

Hôm nay, nó tự make up không cần sự trợ giúp của Mi.

Nó trang điểm khá nhẹ nhàng. Đôi môi và gò má phớt hồng.

Đã hơn hai tháng chưa cắt tóc, nên tóc nó đã thành tóc dềm. Mái tóc đen mượt mà, làm tôn lên làn da trắng, khuôn mặt xinh xắn và đôi mắt màu xanh lục..

Nó khoác lên mình chiếc váy màu hồng hở lưng có đi kèm chiếc áo khoác lông khoác ở ngoài, trông lung linh huyền ảo như một thiên thần.

(Các bạn thông cảm, tác giả bị bệnh háo sắc, nên cái khoản tả người đẹp hơi bị dài dòng)

.....

-Woa!!! Jun của bố mẹ trông thật là xinh.

-Dạ. Hihihhi

.

Xe limo nhà Moo đã ở sẵn trước cửa để chở Jun đến.

....

Xe đến nhà Moo. Nó xuống xe, chậm rãi bước vào...

Không khí nơi này thật trang hoàng và sang trọng ngoài sức tưởng tượng. Bao nhiêu cô gái, chàng trai đẹp đẽ, nhìn là biết dân chơi. Thỉnh thoảng thấy rải rác vài người bạn cùng lớp nó.

Nó bước về phía Yan và Mi đang đứng...

Yan và Mi hôm nay trông cũng rất tuyệt.

Mi mặc chiếc váy đỏ trông thật quyến rũ.

Yan mặc bộ comple màu xanh. Cậu trông thật tỏa sáng dưới bóng đèn mờ ảo.

Và nó cũng được mọi người dành cho ánh mắt ngạc nhiên không kém.

-Hôm nay cậu xinh thật đấy!

-hì hì. Ngại chết đi được. Mà không biết Moo đâu rồi nhỉ. Nó nhìn xung quanh.

Yan lại nắm tay nó rồi nói...

-Cậu ta không ở đây đâu. Lát nữa sẽ thấy trên sân khấu.

Nó rút tay ra không nói gì (Nụ hôn hôm trước làm nó vẫn cảm thấy xấu hổ)

- Xin chào các bạn!

Mọi người đang nói chuyện thì tập trung vào MC trên sân khấu...

-Sau đây cậu chủ Moo sẽ thể hiện một bản nhạc bằng violon có tên “Romeo and juliet”

Tiếng vỗ tay rào rào.

Phía ánh sáng của sân khấu người con trai mắt màu xanh lục nhắm nghiền mắt lại từ từ kéo đàn.

Rồi tất cả như im lặng khi tiếng nhạc du dương cất lên.

Cậu trông thật tỏa sáng. Mọi người như trầm lắng vào bản nhạc của cậu. Ẩn chứa trong đó hình như là nỗi buồn da diết.

Khi bản nhạc vừa xong.

Moo mở mắt, hướng về phía nó.

Tiến đến...

Cầm tay nó, đi vào phòng mình, lôi nó theo và đóng cửa lại trước mắt mọi người.

-Tôi có chuyện muốn nói với cậu.

-Chuyện gì vậy???

-“Tôi yêu cậu, Jun à! ”

- @@! Moo, cậu nói gì thế?

-Tôi nói là tôi yêu cậu!!!

-Cậu... Sao lại như vậy? Cậu đang nói thật à?

-Thật lòng tớ, yêu cậu nhiều lắm...

Moo cầm tay nó rồi đặt lên phía lồng ngực mình... Chiếc áo khoác theo đó nhẹ rơi sà xuống, để lộ một khoảng lưng và làn da trắng xanh xao. Nó im lặng và như run rẩy nói tiếp...

-Tại sao?

-Tớ không biết. Cậu làm người yêu tớ nhé...

“Chẳng lẽ, sinh nhật cậu ấy mình lại làm cậu ấy buồn”

Nó im lặng...

-Im lặng là đồng ý nhé! hì

Moo hôn vào trán nó...

....

Rồi Moo lại cầm tay nó ra ngoài và nói với mọi người...

-Từ nay. Jun chính thức là người yêu của tôi.

@@! Cậu làm cái gì thế này

~

Moo nhẹ đặt một nụ hôn ngọt ngào lên môi nó... Nó chỉ biết lơ ngơ đứng yên, thỉnh thoảng liếc về phía Yan.

Mọi người ồ ồ vì ngạc nhiên.

Từ phía xa, Yan đã và đang kìm nén. Nhưng đến mức này thì...

Cậu lại níu tay nó, lôi nó chạy ra bên ngoài trước sự sững sờ của mọi người.

Hai người cứ thế chạy ra đường trong cái giá lạnh mùa đông. Được một quãng khá xa thì Yan dừng lại và để ý nó đang run rẩy vì lạnh.

-Ăn mặc như thế kia à?

Yan khoác lên nó chiếc áo của mình.. Rồi ôm chặt nó vào lòng.

-Dừng thích cậu ta nhé. Tôi ...đau lắm...

Yan vừa ôm, vừa khóc như đứa trẻ. Nó cũng òa khóc theo...

“Tôi làm gì mà các cậu đối xử với tôi như vậy chứ???”

.....

Phía trong bữa tiệc...

-Bốp!!!

Một cái tát chát vào mặt Moo...

-Con bé kia là sao?

-Ba à. Đó là người con yêu...

-Mày bao nhiêu tuổi mà yêu với đương? Mày có biết gia đình này hi vọng vào mày như thế nào không?

-Con xin lỗi.. Nhưng con thích cậu ấy...

-Mày...!

Bữa tiệc tàn....Tất cả mọi người ra về. Moo một mình, như gục ngã...

-Cậu vẫn còn quay lại ư?

-Tớ vẫn chưa tặng quà cho cậu mà!

Cô gái mắt màu xanh lục đứng đưa tay về phía Moo. Chính là nó đẩy các bạn...

-Cậu không giận tớ chứ?

-Hi. Cậu nói gì thế. Đứng lên đi. Ai lại giận một người thích mình chứ. Chỉ là việc này quá đột ngột...

....

Moo đứng dậy ôm nó vào lòng.

...

Nó đeo chiếc dây chuyền đồng hồ. Mở chiếc đồng hồ đó ra là hình chibi khuôn mặt một cậu bé đeo kính đang mỉm cười, trông thật là trong sáng.

-Moo này. Tớ muốn cậu luôn vui vẻ, tự nhiên như trước đây. Lúc đó trông cậu thật đẹp...

-Ừm.

Mắt Moo long lanh nước...

-Còn một điều nữa...

-Điều gì cậu?

-Chúng ta còn quá trẻ để cảm nhận tình yêu thế nào là đúng... Tổn nghĩ vẫn là bạn bè như trước đây thì tốt hơn.

TT^TT

Giữa tiết trời lạnh giá.... Yan vẫn đứng đó...

"Hôm nay sinh nhật Moo tôi không để cậu ấy một mình được

-Còn tôi thì sao?

-Cậu hiểu tôi mà...

-Cậu thích cậu ấy ư?

-Tôi vẫn luôn xem hai cậu là những người bạn tốt nhất của mình...

Những ngày sau....

Cả Yan và Moo đều không đi học.

Có lẽ họ đã bị tổn thương rất nhiều...

-Các bạn ạ! Cô Việt nhờ cô thông báo, hai bạn Moo và Jun đã đi du học, do thời gian cấp bách nên không kịp chào chúng ta. Các bạn gửi lời chào tạm biệt đến các em...

Giọng cô dạy văn có vẻ buồn buồn.

Cả lớp cũng buồn, và người cảm thấy có lỗi nhất là nó....

-Còn một điều nữa các em à, hai bạn chính là tác giả của hai bài văn 1 tiết lần trước.

@@! Vậy nó chính là người may mắn đó.

Tâm trạng nó bây giờ nặng trĩu....

Ra về, khi bắt chợt đi trên con đường cũ, hình ảnh hai người kia hiện lên... Đến bây giờ nó vẫn chưa xác định nó thực lòng yêu ai. Nhưng chắc chắn hình ảnh hai người đó đã khắc sâu trong tim nó...

Những điều này vốn chẳng còn ý nghĩa gì nữa....

5 năm sau.....

.

.

14. Chap 14: Gặp Lại

"Hôm nay, bước trên con đường quen tôi lại bắt gặp những cô cậu học sinh giống chúng ta ngày xưa. Hàng cây và con đường mòn vẫn thế. Chỉ có con người là đã thay đổi. Cô Việt, cái Mi và cả bố mẹ tôi dạo trước vẫn hay nhắc về hai người, bây giờ họ không còn như vậy nữa. Tôi cũng sắp giống họ- cũng gần quên rồi! "

Năm năm trôi qua kể từ lúc Yan và Moo biến mất, nó vẫn thường viết nhật ký như vậy...

Nó vẫn chưa yêu ai.

Mặc dù lúc nào cũng than vãn bài ca "Forever Alone", nhưng hễ chàng nào có ý thì lại chạy mất dép.

Bây giờ nó là sinh viên vừa ra trường.
Nó vẫn thường đi đàn & hát thuê trong các quán cafe.
Vẫn mang hi vọng, tiếng hát của mình sẽ đem những con người đó trở về.
Đêm nay, nó lại cất tiếng hát u buồn quen thuộc...
” Trong cơn mơ... đem tình yêu trở về
Tình yêu có anh quay trở về...
Mình tay trong tay, vui đùa mê say
Thoáng phút chốc tan biến đây...
Anh yêu ơi... con đường ta đã qua
Giờ im ắng thôi vắng nhau rồi...
Từ khi anh đi... phố kia như quên đi
Có ai đó nhớ ai ướt mi...
Đến bao giờ em biết rằng mình... dù có cố
quên hết
Nhưng sao bóng hình anh vẫn ở lại
Và đến phút cuối đó em như người ngốc
nghếch thời
Vì khi đó em... đánh mất anh trong vòng tay về
nơi gió mây...
Có khi nào anh nhớ một người.
Người đã đến bên anh... như em bước về nơi
cuối đường này
Lời nói dối lúc trước anh quên
Còn em vẫn mong... có anh tìm về quá khứ
Trong vòng tay của em thật gần... ”

(Lời bài hát bản tiếng Việt “Em sẽ quên” của Bích Phương, hoặc các bạn nghe “If” của Tae yeon. Nghe và đọc sẽ thấy ý nghĩa hơn ^^)

Cô gái trẻ, mái tóc dài lượn sóng. Cô mặc chiếc váy giản dị. Cô mỏng manh và nhỏ bé giữa đông người...
Giọng hát của cô khiến những người đang buồn muốn bật khóc....

Hôm nay nó uống vài chén với những người làm trong quán. Chả là cuối tháng được hưởng lương nên người
làm có uống với nhau. Nó cũng miễn cưỡng tham gia...

-Em về nhà một mình không sao chứ?

-Hi... Khôn nnnng... saoooo... đâu uuu... ạ!

....

-Nhớ đi cẩn thận nhé!!!!

...

Trời đã về khuya, nó trong tình trạng say mèn, đi liêu xiêu trong đêm....

“Hai đứa tòi...! Dám bỏ mặc tôi. Thử về đây nào, tôi sẽ cho các người biết tayyyy!”

Lắm nhảm một lúc rồi nó ngủ trên đường vắng lúc nào không biết. (Nó không biết uống rượu nên chỉ cần ba chén thôi đã như thế này...)

-Cô ơi, mau dậy đi! Sao lại nằm trên đường thế này!!!

-Cô ơi, cô mau dậy đi!!!

Chàng trai lay lay và đỡ nó dậy...

Nó nửa mê nửa tỉnh, trong cơn say nó mờ ảo nhìn ra dáng người quen thuộc:

-Hi.. hi... Không ngờ lúc say tôi lại nhìn thấy cậu Yan à. Cậu trong mơ vẫn xấu xí như thế! Thằng tòi. Thằng chết bầm!

Nó vừa gọi vừa đánh nhẹ vào người kia ... Rồi lại thiếp đi...

-Jun- Là cậu đấy ư?

Trời đã sáng....

Nó mệt mỏi thức dậy...

Chỗ này khác quá! Không phải là ngôi nhà quen thuộc của nó.

Nó lơ ngơ nhìn xung quanh.

-Cậu dậy đó rồi à???

-Uhm. Sao tớ lại ở đây...?

Nó ngạc nhiên vì bây giờ nó đang ngủ trong nhà Mi...

-Còn phải hỏi nữa. Hôm qua cậu đến đây trong tình trạng say mèm..

-Tớ tự đến???

-Chứ sao nữa. Nằm ngổn ngang trước cửa nhà tớ!

-Nhưng...

-Nhưng nhì gì nữa? À mà sáng nay cậu phải đi phỏng vấn xin việc ở công ty nào đó phải không?

-Ôi. Đúng rồi. Máy giờ rồi cậu!

-7h rồi!

-Trời đất!!! Sao không thức tớ dậy!

Nó khoác vội bộ váy công sở chỉnh tề.

Ngày thường chắc cũng tự đi xe, nhưng hôm nay vì sợ muộn nên nó bắt taxi. Nó đi phỏng vấn ở công ty “GG & MN”- công ty chuyên về quảng cáo và sản phẩm hàng đầu quốc gia...

Đây quả là công ty hào nhoáng như chính tầm cỡ của nó.

-Cô có hồ sơ rất ấn tượng. Khá tự tin và có chút bản lĩnh. Cô biết đấy, công ty chọn đầu vào với tỉ lệ 1/100. Tức 100 người thì có 1 người được tuyển. Tôi đánh giá cao năng lực của cô khi đạt đến vòng này. Tuy nhiên để là nhân viên chính thức, cô cần phải vượt qua vòng phỏng vấn cuối cùng, đối thoại trực tiếp với giám đốc chúng tôi. Mời cô vào phòng chờ tiếp theo. Chúc cô may mắn!

Nó thở phào nhẹ nhõm...

“Cầu mong cho vị giám đốc chấp nhận mình”

-Người tiếp theo....

Nguyễn Phương Jun...

(Ban đầu tác giả muốn đặt tên cho tây tây, giờ thấy phiền phiền =.=”)

Nó chậm chậm bước vào phòng giám đốc.

Nơi này, yên tĩnh một cách kỳ lạ khiến nó khá run và lo sợ. Ông ta ngồi trên chiếc ghế và quay đầu về phía ngược lại với nó.

-Xin chào giám đốc!

Ông ta xoay ghế về phía nó...

-Chào cô!

O.O!!!

-Moo, là cậu đấy ư?

-Nghiêm túc đi. Cô nên đặt mình vào đúng vị trí hiện tại!

-Nhưng, cậu à!!! Tổ Jun đây!

-Mời người tiếp theo!

Moo định bấm chuông thì nó ngăn lại.

-Thôi được rồi. Giám đốc phỏng vấn đi!

-Thôi được! Cô biết gì về công ty chúng tôi?

-@#&*\$%&*\$%\$#@%&! Sao cậu lại biến mất năm năm qua?

-Có!!!

-Thôi được rồi. Giám đốc cứ hỏi tiếp đi ạ!

-Lý do nào khiến cô tìm đến công ty chúng tôi?

-@#&%&*&%\$#!

.....

-Còn một điều nữa. Tên cô khá lạ?

-Ngày xưa lúc sinh tôi, bố tôi đang ở hàn quốc. Vì vậy tên tôi được đặt như vậy!

-Nếu được tuyển dụng cô sẽ làm gì cho công ty chúng tôi?

-@#&%**!

-Ok. Đã xong. Xin cảm ơn!

-Cậu có phải là Moo không vậy?

-Người tiếp theo!

-Xin cô ra ngoài. Giám đốc chúng tôi đã phỏng vấn xong rồi! Cô hãy về nhà chờ kết quả!

” BẠN BÈ LÀ THẾ Đấy! NĂM NĂM QUÁ TÔI LO LẮNG CHO CẬU BIẾT NHƯỜNG NÀO, BÂY GIỜ XEM NHƯ KHÔNG QUEN BIẾT!”
Nó vừa đi trên đường vừa chửi....

15. Chap 15: Làm Việc

-Hôm nay phỏng vấn thế nào cậu?

-Một chữ thôi...

-Sao? Chữ gì?

-Tệ!

-Hic. Tớ đã bảo cậu rồi! Tìm công việc vừa tầm vừa tiền như tớ thôi!

(Mi hiện tại đang làm nhân viên tại một công ty nhỏ. Còn nó vẫn theo hướng muốn làm việc tại công ty lớn với điệp khúc: hai bàn tay trắng, không tiền tệ, không quan hệ. Bây giờ nó không ở cùng bố mẹ mà đã chuyển ra sống riêng một mình. Hôm nay hai đứa rủ nhau ra ngoài xả stress.)

-Sáng nay cậu biết tớ gặp ai không?

-Không biết! Ai vậy?

-Đoán xem?

-Kim bum? Kim huyn joong? hay là Kim Tan?

-Cậu bao tuổi rồi mà còn hỏi kiểu đấy!!!

-Thế rốt cuộc là ai?

-Moo

+.=

-Đùa à?

-Là thật đấy! Cậu ấy làm giám đốc công ty tớ phỏng vấn!

-Thế thì yên tâm rồi. Chắc là cậu sẽ được tuyển!

-Hic. Mơ à! Cậu ta thậm chí còn giả vờ không quen tớ!

-Cái gì?! Cậu ta dám!

-Vâng. Đúng là thế!

-Cậu ấy ngày xưa hiền lành thế mà?

-Tớ cũng nghĩ vậy, nhưng cậu ấy thậm chí không cho tớ 1s cơ hội. haizzz...

-Cậu ta ở đâu. Dẫn tớ đến để tớ cho một trận!

-Hic. Tớ nòi võ mà còn bị bọn bảo vệ của hắn xách nổi, hướng gì là cậu!

-Hic. Thật là quá đáng mà!!!

-Uhm... TT^TT

-Thưa quý vị và các bạn, sau đây là bài hát nằm trên bảng xếp hạng mấy tuần liền do ca sĩ Tino trình bày. Anh được biết đến bởi chính giọng hát truyền cảm của mình, lý do ư? Anh ấy luôn đầu mặt và chỉ cho ra các sản phẩm âm nhạc của mình. Được biết anh vừa từ nước ngoài trở về. Hi vọng chúng ta sẽ sớm được biết về ngoài của anh chàng này! Các bạn hãy lắng nghe nhé!

Hai người đang ngồi nói chuyện thì nghe tiếng phát ra từ Tv của quán kem...

-Mấy ca sĩ nhảm thôi. Còn lâu mới bằng Jun nhà mình. hihhi

-Hic. Cậu nói cái gì vậy!

-Tớ nói thật chứ lị! ^^

-Hi hi. Ủ. Mi mi của tớ nói chỉ có chuẩn.

” Trong thế giới đầy rẫy bóng tối và mây đen che phủ.

Anh cố tìm chút ánh sáng để nhìn rõ lòng em....

Trái tim này dành hết cho em mà em không thấu.

Nhìn vào đôi mắt đó, anh cảm nhận vào một thế giới u tối lạnh lẽo không có bóng hình anh...

Em bảo rằng không nhìn thấy anh, không nhìn thấy anh....

Hãy để anh 1 lần cầm tay em và truyền hơi ấm..... ”

Nó đang nói chuyện với Mi thì nghe giọng hát này. Nó im lặng rồi thờ thẫn..

“Giọng hát này.... Chẳng phải là Yan ư?”

-Này!!! Gì mà ngẩn ngơ thế!

-À... à. Không có gì. Mà ca sĩ này tên cái gì nó ấy nhỉ?

-Tino. Giọng hát hay thật. Nghe bài này mà buồn theo!

-Hình như là Yan hát!

-Cậu bị hoang tưởng rồi à? Hay là lúc sáng cậu cũng như thế này? Rõ ràng tên ca sĩ là Tino. Yan đâu mà yan!

-Tớ đang nói nghiêm túc mà! Giọng hát này là của Yan!

-Cậu ơi. Đã hơn 5 năm rồi. Cái gì cho qua được thì qua đi.

- =.+!

~Ở một nơi khác~

- Phương Jun có trình độ rất xuất sắc. Kỹ năng tốt, tôi nghĩ giám đốc nên tuyển cô ấy!

-Những người khác thì sao?

-Tương đối thôi ạ!

-Nếu mọi người đã nghĩ vậy thì chọn người này đi...

Vài ngày sau!

-Hahaha. Cậu trúng tuyển rồi à? Lương không phải thường đâu nha! Tổ được nhờ to rồi!

-Cậu nói gì vậy! Tổ đang lo chết. Hơn nữa ... Moo...

-Cậu lo gì. Ngày xưa cậu í thích cậu. Biết đâu bất ngờ, cậu lại có duyên với giám đốc. hahaha

-Thôi. Không nói chuyện với cậu nữa.hic

...

Nó tắt máy và thần thờ. Vui cũng có mà lo lắng thì nhiều hơn...

Ngày đầu tiên làm việc....

Nó phải làm những việc nhỏ như pha cà phê, in tài liệu, chạy đôn chạy đáo khắp phòng. Ai cũng sai vặt nó không thương tiếc. Khó khăn lắm mới vào được công ty mà nó phải làm bao nhiêu việc, mà chẳng có việc gì trọng đại và to lớn.

Moo thì đi giám sát thị trường từ sớm khiến nó chẳng có nổi một cơ hội gặp mặt...

-Moo đi đâu rồi chị!?

-Cô dám gọi ngang tên giám đốc vậy à?

-Dạ. Em xin lỗi! Ý em là hỏi giám đốc ạ!

-Giám đốc đi ra ngoài từ sáng rồi. Có gì cô cứ hỏi tôi!

-Dạ. Sao chị không giao cho em việc gì có tính tư duy chút chút ạ. hì

-Ai cũng phải bắt đầu từ cái nhỏ nhất. Nếu cô muốn việc lớn thì đánh thêm trồng tài liệu này đi!

@@!

Nó phải đánh thêm tài liệu nên mãi vẫn chưa xong. Mọi người đã về hết còn nó vẫn ngồi đó.. Vì quá mệt mỏi nên nó ngủ trên bàn làm việc lúc nào không hay...

Hôm nay, Moo quên tập tài liệu gì đó ở công ty nên đã lên lấy. Cậu thấy chỗ làm việc của Jun vẫn sáng, định làm lơ nhưng để ý là Jun đã ngủ...

-Haiz. Cậu ngốc quá, bọn họ bảo gì cũng làm à...!

Moo âm thầm làm hết cho Jun. Rồi mua sẵn thức ăn cho nó một bên.

-Oáp!!! Ngủ ngon quá! Giờ mới thấy giấc ngủ có giá trị. Còn một đống việc phải làm.

Ôi. Mình làm hết rồi à? Lại có đồ ăn nữa. Đúng là Bụt giúp mình. Hahaha.

-Con ăn tối chưa?

-Dạ rồi ạ!

-Ngày làm việc đầu tiên thế nào con?

-Tốt lắm ạ! Ai cũng tốt với con ba à!

(Nó không muốn bố mình lo lắng)

-Hi. Con nhớ ngủ sớm nhé. Con gái của ba giỏi lắm!

-Dạ!

Nó đặt tai phone nghe bài hát

“Nhìn bằng trái tim” của Tino để quên đi mệt mỏi và thiếp đi lúc nào không biết. Một lúc sau, có người thức nó dậy. Nó mờ ảo nhìn hình dáng người đó. Nhưng lại không rõ mặt. Người đó mặc một bộ comple trắng, khuôn mặt đẹp đẽ. Đôi môi mọng đào... Im lặng và tiến đến đưa tay về phía nó...

-Anh là ai?

-Yan đây cậu. Nắm tay tớ đi...!

-Yan! Là cậu ư?

-Uhm.

Nó đưa tay về phía Yan.

Yan cầm tay, lại gần nó, định tiến đến hôn nó thì....

-Ting, ting, ting, ting, ting....!!!!

-Yaaaannnn!!!!

Chiếc đồng hồ báo thức vang lên. Nó giật mình và gọi tên Yan. Hóa ra chỉ là một giấc mơ....

” Xấu hổ quá đi mất! Yan chết tiệt. Yan xấu xa. Yan yêu quái!!! Sao lại vào giấc mơ của tôi? Chắc cậu cũng như Moo. Toàn là đồ chết tiệt!!!! Hừ!!! ”

-Áttttttt!!!! xìiiiiiiii!!!! ắt xìiiii!!!! ắt xì!!!!!!

Ở một nơi khác Yan đang hắt xì. (Chắc là do Jun =.=)

-Cậu nhớ mặc áo ấm và uống thuốc vào. Có dấu hiệu cảm cúm rồi đấy ạ!

-Tôi không sao!

- Hôm nay sẽ có một buổi họp báo. Chúng ta sẽ cho công chúng biết về cậu, Tino ạ!

-Uhm. Tôi biết rồi. Cô ra ngoài đi!

-Vâng. Thưa cậu!

16. Chap 16: Tôi Vẫn Luôn Yêu Cậu...

Ngày làm việc thứ hai cũng chẳng khác hôm qua là bao. Sự mệt mỏi bao trùm lên người nó. Vẫn là những công việc cũ: photo tài liệu, pha cà phê, chạy việc vặt.

Hôm nay Moo cũng đi làm cả ngày. Nó chỉ nhìn được Moo qua khung cửa mờ.

“Tên đó vẫn như thế, suốt ngày vui đầu vào sổ sách, công việc, chẳng khác gì ngày xưa”

-Này! Thằng hâm kia. Uống đi rồi làm việc!!!

-Cô gọi ai thế?

(Còn ai vào đây nữa. hừm. Giả vờ giả vịt)

Nó nhẹ đi vào phòng làm việc của Moo, đóng cửa lại. Và như một thói quen theo bản năng nó mời Moo cà phê theo cách của mình. Và chửi thầm trong bụng vì sự vô tình của Moo.

Cầm trên tay ly cà phê nó xuýt xoa xin lỗi.

-À. hi hi. Tôi quên mất. Cho tôi xin lỗi.

-Cô...!

(Moo mặt bưng bưng)

-Hi hi. Sr giám đốc rồi mà, tôi bị nhầm anh với chú chó nhà tôi. Tôi vẫn thường nói thế khi cho nó ăn. hihi

-Đi ra ngay!!!

Moo chỉ thẳng nó ra ngoài cửa làm nó mất cả hứng. Xem ra cậu ta tức giận thật rồi. So sánh Moo với dog, thật là đại dột.

Mặt nó buồn xuôi. Nhưng vẫn cố nói vài câu:

-Cậu nhớ uống lúc đang nóng. Tôi ra ngoài đây.

Moo im lặng...

Khi ra ngoài Moo đặt lên khoe miệng ly cà phê...

Ký ức từ đâu lại hiện về....

5 năm trước tại tiệc sinh nhật của Moo:

-Con yêu cậu ấy thưa bố!

-Mày lấy gì để yêu nó? Tiền của bố mẹ mày làm ra à?

-Con sẽ nuôi cô ấy bằng chính tiền của mình làm ra!

-Haha. Con ơi là con. Mày có suy nghĩ ngây thơ quá!

-Con không nói đùa. Bố hãy cho con vé đi nước ngoài. 5 năm nữa con sẽ cho bố thấy những gì con làm được. Đến lúc đấy bố không còn quyền cấm đoán gì nữa.

-Được thôi! Nhưng bố chỉ cho mày vé đi nước ngoài, và đăng kí học cho mày. Không có bất kỳ khoản tiền trợ cấp nào cả. Tự nuôi sống bản thân được chứ?

-Dạ!

Những ngày đầu ở nước ngoài. Ngoài lúc lên lớp, giờ ra về, Moo phải tự tìm chỗ ngủ, tìm đồ ăn qua ngày. Từ một cậu công tử, chân tay mịn màng, cậu phải đi làm thêm khắp nơi, bắt chấp bị người ta chửi mắng, xua đuổi như tên ăn mày. Có khi mệt mỏi đến phát điên, muốn òa khóc như đứa trẻ, muốn bỏ cuộc, nhưng nghĩ đến nó, cậu lại có động lực để tiếp tục cố gắng để thành công như ngày hôm nay...

....

Cách đây vài ngày, khi về nước, Moo được tin nhiệm đề bạt lên chức giám đốc công ty(Không cần sự giúp đỡ của bố)

Việc đầu tiên mà cậu muốn làm đó là tìm đến nó. Trên con đường quen, cậu sung sướng cảm nhận không khí quen thuộc...

Phía xa xa, giữa đường phố khuya vắng, có một đôi nam nữ rất tình cảm, người con trai công người con gái đi trên đường...

“Đó chẳng phải là Yan và Jun sao? Chẳng lẽ, trong lúc mình vất vả họ vẫn gần gũi nhau như vậy suốt 5 năm qua?”

Lãng quên là cách Moo trừng phạt nó...

Khi nó đang vui đầu vào việc đánh máy, sổ sách. Các nhân viên tranh luận nhau về một vấn đề nào đó..

Nó nghe qua cuộc trao đổi cũng phần nào hiểu được vấn đề...

-Theo em nghĩ anh chị nên làm cách này #%#&\$***\$&#%#@%#%&#&\$#&#!

-Ý tưởng cũng không tồi.

-Phải xem xét đã..

-Còn có cách gì mà xem xét nữa, đánh liều thôi...

-Mọi người cứ làm theo cách của cô ấy đi!

(Moo lạnh lùng đưa ý kiến)

Ngày hôm đó, cả phòng làm việc làm theo cách của nó và công việc đã thành công thuận lợi, đem lại nguồn lợi không nhỏ cho công ty...

Chiều về, tan ca, những người làm cùng dự án đi ăn uống liên hoan....

-Hi. Mấy ngày đầu vất vả cho cô quá, chúng tôi cũng chỉ muốn thử lòng kiên nhẫn của cô thôi.

-Dạ!

-Cô có người yêu chưa, để chị giới thiệu cho cô một mối..

-Dạ chưa ạ! hì hì

O.O”

(“Cô ấy nói là chưa” Moo trong lòng đầy ngạc nhiên...)

...

Họ lên tục chúc rượu cho nó, làm nó hoa cả mắt. Moo ngồi bên mà nóng ruột...

-Đưa đây tôi uống cho...

Moo tranh phần của nó.

Nó có phần hơi say...

-Thằng... khùng... này! Trả đây! dám cướp của tôi. Hơ!

-Này. Say rồi à. Giám đốc đấy!

Mấy người xung quanh nhắc khéo nó..

-Không sao. Mọi người cứ để kệ cô ấy...

Lúc ra về, Moo bảo với mọi người sẽ chở nó về vì nó khá say...

Moo chở nó đến góc đẹp nhất thành phố, khẽ ngắm nhìn nó ngủ trên xe.

-Tôi ngủ được bao lâu rồi?

-Cậu tỉnh rồi à? 1 tiếng thôi

-Uh. Sao hôm nay không trốn tránh tôi nữa?

-Không biết...

-Cậu giận tôi ư? 5 năm trước vì thế mà bỏ đi à?

-Không phải..

-Thế thì vì cái gì? Cả cậu và Yan?

-Yan???

-Uh. Cậu không biết là phải rồi. 5 năm trước Yan cũng đi mà không một lời từ biệt. 2 cậu thật là tồi...

-Ra vậy...

Moo cười mỉm...

-Này... Sao cười thế?

-Không có gì. Tôi định bỏ đi tiếp nếu như cậu không đồng ý giúp tôi một việc!

-Này! Đừng chơi ác vậy chứ! Hừ.

-Làm người yêu tôi nha Jun... Làm người yêu tôi... Tôi sẽ không bỏ đi nữa?

-Tại... tại sao?

-Cậu biết mà. Tôi yêu cậu!

-Nhưng...

-Nhưng gì? Cậu vẫn chưa yêu ai...

Nó im lặng. Nó không muốn Moo một lần nữa bỏ đi. Rõ ràng, nó cũng rất nhớ Moo.. Hay là nó đồng ý. Có sao đâu, vì bây giờ nó vẫn chưa yêu một ai cả...

-Uhm..

-Hi. Cảm ơn cậu!

Moo vui sướng ôm lấy nó.

-Sao lại cảm ơn. Không thấy đen đui vì thích tôi à?

-Cảm ơn vì đã đồng ý. Cảm ơn cậu...

Hai người ra khỏi xe, ngắm cảnh một lúc.. Moo nắm tay nó.

Nó cảm thấy hơi ấm từ bàn tay Moo.. Bàn tay Moo đã trở nên cứng cáp như một người đàn ông thực sự..

-Tớ nói này Moo...

-Sao? Đừng có đòi chia tay tớ đấy..

-Không.. Ý tớ là, tay cậu khác với ngày xưa.. Đôi tay mịn màng mà giờ thô ráp, cảm giác hay quá..

-À... thì...

-Thì sao?

-Thì không có gì cả chứ sao!

-Tớ vẫn mong quay lại thời gian ngày xưa. Được chơi vui vẻ cùng cậu với Yan..

-Đừng nhắc đến tên đó.

-Hi. Uhm. Tớ cũng ghét tên đó rồi. Đi mãi chẳng chịu về..

....

-Chúng ta về thôi cậu... Nhà cậu ở đâu?

Nó nói địa chỉ nhà mới rồi Moo chở nó về...

...

“Chấp nhận tình yêu của Moo liệu có phải là lựa chọn đúng”...

-Alo. Mi à. Sao lại gọi cho tớ khuya vậy?

Nó vừa trả lời vừa bật TV lên...

-Tớ nói cho cậu này...@%#&\$*\$%-%-

Nó nhìn lên Tv rồi chiếc điện thoại rơi thõm xuống đất..

“Xin giới thiệu đây là Tino, ca sĩ dấu mặt trong thời gian qua. ”

Người con trai xuất hiện trên màn hình. Sắc đẹp của cậu có thể khiến mọi cô gái chao đảo. Vầng đôi mắt đó, khuôn mặt đó, đôi môi đó.. Tất cả làm nó đứng hình...

”Xin hỏi, tại sao anh lại ẩn mình, trong khi anh có tướng mạo phi phàm như thế này?

-Tôi muốn cho duy nhất một người thấy được tôi qua giọng hát của mình...

-Vậy tại sao bây giờ anh lại xuất hiện?

-Hi. Không thể mãi mãi ẩn mình được, như thế chẳng phải rất nhẽo sao?

-Những bài hát của anh rất cảm xúc, có liên quan gì đến người mà anh nhắc ở trên không?

-Khi tôi hát, tôi có cảm giác như người ấy bên cạnh mình...

.....”

17. Chap 17: Rắc Rối Vì Thích Cậu

”- Được biết bây giờ anh là người thành công trong lĩnh vực toán học, với vô số giải thưởng xuất sắc về toán. Tôi không nghĩ anh lại là người lãng mạn đến vậy. Hai lĩnh vực này có gì liên quan đến nhau không, có lẽ nào sự liên quan đó tạo nên thành công của anh như bây giờ?

- Theo tôi, mỗi bài toán ngoài sự chính xác thì còn có nghệ thuật riêng của nó, có bài toán tìm ra lời giải nhanh chóng, có bài dùng cả một thời gian dài cũng không tìm ra. Trong âm nhạc, mỗi bài hát tôi cũng xem chúng như những bài toán. Thứ mà người ca sĩ cần tìm, ngoài giọng hát ra thì cái quan trọng nhất đó chính là cảm xúc. Những gì tôi đạt được bây giờ mới chỉ là bước đầu của sự thành công thôi..

-Vâng. Điều gì khiến anh tìm ra cảm xúc?

.. Có lẽ là một người nào đó. Chắc thế!

-Anh có dự định gì trong tương lai không?

-Ra Album, và có thể là nhận lời đóng phim. :)

...

”

“Yan... Là cậu đấy sao?”

Sáng hôm sau, lúc ngủ dậy nó vẫn còn chút mệt mỏi. Chắc vì suy nghĩ về lời nói trên vô tuyến của Yan.

Nó mò tìm chiếc điện thoại rơi xuống sàn tối qua.

Có mấy cuộc gọi nhỡ và tin nhắn của Mi.

“Jun ơi. Tino đúng là Yan rồi”

” Sao cậu không nghe máy? Tớ lo quá!”

Nó rep lại...

“Xin lỗi cậu, bây giờ tớ mới nhận lại được, tớ biết rồi cậu ạ! Cậu đừng lo”

Sáng nay đi làm, không khí có vẻ khác hơn. Nó không những không bị sai vặt mà còn được giao cho những phần việc quan trọng.

-Uống cafe đi Jun.

-Hi. Cảm ơn cậu! Giám đốc mà như thế này à?

-Quan tâm đến nhân viên một tí có sao đâu. hì hì

-Không cần phải như vậy đâu.

Nó có chút không tự nhiên vì Moo đối xử khác với mình.

Nó chợt nhớ ra, nó đã lỡ nhận làm người yêu Moo.

-Sáng thứ bảy tuần này hai chúng ta đến khu vui chơi nhé Jun! ^^

-Đi chơi à???

Nó trở mặt ngạc nhiên.

-Phải rồi. Cũng nên hẹn hò chứ. hì

Nó thoáng nghĩ “yêu thì hẹn hò là đúng rồi, đồng ý thôi, mà còn suy nghĩ gì nữa”

-Uhm. Vậy đi! Thứ bảy cùng đi!

Tối thứ sáu....

Buổi ngày làm việc nhiều nên bây giờ nó khá mệt. Gần như cả tuần Moo chở nó đi đi về về. Mi, bố mẹ nó và người trong công ty cũng đã mừng tượng ra mối quan hệ của họ. Hôm nay, nó bảo Moo không cần chở mà tự mình về nhà. Nó lại đến quán cafe cũ hát cho bớt tâm trạng mệt mỏi...

Giọng hát vẫn có chút đượm buồn.

-Đã lâu không thấy em lại chơi.

-Dạ. Dạo này em bận việc nên không đến.

-Em đã tìm thấy hai cậu bạn kia chưa?

-Dạ rồi chị ạ!

-Sao vẫn buồn?

Họ đang nói chuyện thì có giọng nói chen vào khiến nó ngạc nhiên.

-Ai làm Jun của tớ buồn vậy?

Moo từ đâu chen vào, có vẻ như cậu đã theo nó từ công ty đến đây.

-Moo. Sao cậu lại ở đây?

-Tớ lo cho cậu!

-Bạn trai Jun đây à? Đẹp trai quá!

Chị chủ quán nhìn vào Moo xuyết xoa.

-Dạ!

Nó im lặng còn Moo thì trả lời một cách e thẹn.

-Sao còn để Jun nhà tôi buồn? Hay là cậu ngoại tình?

Bà chị lên giọng đe dọa làm Moo phát hoảng, nó đáp lại:

-Dạ. Cậu ta được nhiều cô theo đuổi lắm chị ạ!

-Vậy à!!! Thằng này! Nhìn cái bản mặt của mày là chị biết ngay rồi.

-Em không có mà!

-Lại còn chối nữa!

-Thật mà chị! Thật đấy Jun à!

Nó chợt bật cười.

Trên còn phố khuya vắng người, nó một mình đi trên đường. Moo đi xe sát bên thuyết phục nó lên xe nhưng nó từ chối.

-Cậu còn theo tôi thì ngày mai không chơi chiếc gì nữa!

-Thôi được rồi. Thế tớ về đây. Nhớ đi cẩn thận đấy!

.....

Vừa về đến nhà nó chợt thấy một bóng người trước cửa.

-Ai đó. Ai ở trước cửa nhà tôi vậy?

~Im lặng~

-Này, ai đấy, sao lại không trả lời???

-Tôi... là tôi đây Jun!

Trước mặt nó là khuôn mặt quen thuộc nhìn nó đầy yêu thương.

-Yan đấy à?

-Sao lại đến đây?

-Tôi nhớ cậu!

-Nhớ à? haha

-Tôi xin lỗi!

-Xin gì. Có liên quan gì đâu. Cậu có lỗi đâu mà xin!

-Cậu vẫn khỏe chứ?

-Khỏe gì mà khỏe! Ốm yếu sắp chết rồi!

-Cậu vẫn không bỏ được cái bản tính bà cô ấy nhỉ!!!

-Cái này cũng tùy người! Ăn ở sao đối xử vậy thôi.

-Định đứng ngoài này cãi nhau à. Mất mặt quá!

-Ềm.. hèm....! Thôi được. Chờ tôi xúu...

-Uống trà đi!

-Cậu có gì ăn không?

-Giờ này mà còn hỏi có gì ăn không? Bộ cậu là ca sĩ cái bang à?

-Hê hê. Hóa ra cậu có xem TV à?

Mặt Yan có vẻ vui vui. Còn nó thì hơi bị cụt hứng.

-Ồm. Cũng xem chút chút!

Nó vẫn tỏ cái thái độ dửng dưng nửa vờ. Yan lại tiếp tục hỏi:

-Thấy tôi lên truyền hình đẹp trai không?

-Ôi trời! Tôi xin thím! Xấu bỏ xừ.

-Xer. Nói dối mà không thấy ngượng à? Thế nhà cậu không có gì ăn thật à?

-Không có. Muốn ăn MỠ không? Để tôi làm!

-Uhm. Mỡ cũng được!

-Cậu không đùa đấy chứ?

-Không. Tôi nói thật mà. Tôi đói!

Yan tỏ thái độ hiền như một con mèo. “Mỡ cũng được”. Chẳng phải đó là thứ mà ngày xưa cậu ta thấy kinh khủng khiếp sao!?

Sau 30 phút, món mỡ của nó đã hoàn thành.

-Tôi độc ác, nhưng cũng không đến nỗi muốn đầu độc người khác. Cậu có thể không ăn!

=.=”

-Đưa tôi. Tôi ăn được mà. Đang đói, cái gì mà chả ăn được!

Yan cầm lấy bát mỡ trên tay, từ từ thưởng thức hương vị(kinh dị) của nó.

(Đúng là sức mạnh của tình yêu các bạn ạ.

Không hiểu tại sao cậu ấy lại thấy ngon lạ thường. Cậu cảm nhận được hương vị ấm áp, xa nhau, cậu nhớ tất cả những gì về nó, kể cả món mỡ này. Cậu từ từ ăn hết...)

-Thế nào?

...

-Này. Thế nào, sao không nói gì?

Nó chợt nhìn thấy hai hàng nước mắt rơi trên khuôn mặt Yan. Phải chăng được ăn món mỳ này mà cậu ấy xúc động?

-Huhu. Tôi đau bụng quá! Nhà vệ sinh ở đâu?!

Tuy là ăn vì tình cảm nhưng bộ phận tiêu hóa không thể chịu đựng nổi các bạn ạ! Đêm đây quả là đêm định mệnh của Yan và tào tháo. Haha.

Sau khi uống thuốc và đi ra vào nhà vệ sinh hàng chục lần Yan đã cạn kiệt sức lực.

-Tối nay cậu ở lại đây đi. Ai bảo tham ăn, tự hứng chịu đi!

-Hừ. Cậu không nói được câu nào tử tế à?

Yan nói mà khuôn mặt nhăn nhó lại. Rồi cậu bé cũng thiếp đi lúc nào không biết.

18. Chap 18: Thích Ai Bây Chừ???

Nó nhẹ lấy chăn khoác lên người Yan.

Lại một lần nữa nó được ngắm Yan khi ngủ. Khuôn mặt Yan vẫn thế, cậu trông như bức tranh tinh xảo, nét mặt có đôi chút chững chạc hơn.

“Thằng nhóc này, lớn rồi mà tính cách chẳng khác gì ngày xưa. Sao cứ gặp tôi là lại cãi không chịu nhường thế hả?”

Nó tự làm bầm. Không hiểu sao nó mong thời gian ngừng trôi để được nhìn Yan mãi như lúc này.

Rồi nó cũng mệt mỏi mà đi vào giấc ngủ, trong tư thế ngồi khoanh tay, úp mặt sát phía giường Yan đang nằm.

Nửa đêm, Yan chợt tỉnh dậy. Cậu thấy nó ngồi gục bên cạnh. Cậu nhẹ tháo cặp kính của nó, xuống giường ngồi bên nó, để đầu nó kê vai mình. Cậu cảm nhận mùi hương thoang thoảng của downy đậm mê toát ra từ người nó. Nhẹ vuốt khẽ mái tóc dài lả lẩm sang bên tai lộ ra khuôn mặt xinh xắn. Đôi môi hồng tựa cánh đào, làn da trắng không tì vết, đôi mắt ngay cả lúc ngủ cũng đẹp khó tả. Lúc này cậu chỉ muốn hôn nó đến chết thì thôi.

“Hay là thế, thơm một cái có sao đâu?”

Cậu nhẹ nghiêng sang, áp sát mặt mình vào mặt nó, cảm giác tim đập thành thịch, hơi run, khoảng cách môi gần chạm môi thì...

“Thằng khốn, muốn chết à?!”

Nó nói mơ làm Yan hết cả hồn, liền nghiêng nguyên tại chỗ. Quay lại thấy nó vẫn ngủ, cậu thở phào nhẹ nhõm. Một lúc sau, khi lấy lại bình tĩnh, cậu bế nó lên giường còn bản thân thì ngủ dưới sàn nhà, cuộn chăn nằm như con sâu đo, tập trung ngủ và không nghĩ lung tung.

Sáng hôm sau, hiện trường hết sức cute.

Yan vẫn nằm trong chăn cuộn từ đầu đến chân như con sâu, còn nó thì ôm chặt, gác cả chân tay lên con sâu đó.

Nghe tiếng chuông báo thức nó và Yan cũng bừng tỉnh dậy.

-Cái gì thế này, sao cái chăn bỗng to bất thường thế?

Nó lằm bằm trong khi bản thân vẫn ôm chặt cái chăn.

-Junnnnn... Tránhhhhh... raaaaa .. Thaaaa... chooo.... tở? Khó thở quá!!!

Nó nhận ra hình như ai đó đang ở trong. Nó hét một tiếng rồi nhảy phóc dậy:

-Aaaaaa. Cậu sao lại nằm cạnh tôi thế này?

Yan vòng hai vòng ra khỏi chăn rồi ngồi dậy trả lời.

-Tôi không biết, rõ là cậu lợi dụng ôm tôi!

-Cái gì!!! Cậu dám. Cậu cố ý phải không?!

-Nằm trong kia, bị cậu ôm không thở được, cố ý kiểu gì? Điều thì nó cũng phải logic chút chứ!

Yan tỏ ra ngây thơ. Nó thấy cũng đúng nên im lặng coi như cho qua. Rồi nó đánh trống lảng chuyển sang chủ đề khác.

-Thôi được. Không cãi cùn với cậu nữa. Tôi phải đi ra ngoài sớm. Cậu cũng chuẩn bị về đi.

-Thứ bảy, được nghỉ mà sao cậu ra ngoài sớm vậy?

-Sao biết tôi nghỉ làm? À. Nói mới nhớ, sao hôm qua biết nhà tôi mà đến?

-Tôi biết là được, hỏi làm cái gì!?

-Tò mò thì hỏi. Liên quan tới tôi thì tôi hỏi!

-Hôm sau tôi nói. Sáng ra đã cãi nhau.

-Thôi được. Tôi tha cho cậu!

Một lúc sau...Thấy nó cầm điện thoại trên tay. Yan cất tiếng...

-Đem cái điện thoại cậu đang cầm tôi xem. Hăng gì mà lạ thế?

Nó bủn xỉn đưa về phía Yan...

-Cậu trở nên mù thông tin lúc nào thế? Cái này mà cũng không biết!

Yan im lặng, cầm điện thoại nó lên nhấn số mình gọi để lấy số thì...

“Số tiền trong TK của Qk không đủ thực hiện cuộc gọi này”

-Điện thoại gì mà không có nổi một đồng để gọi?

-Ềm ềm. Con người lúc đói, lúc no. Điện thoại cũng vậy! Cậu muốn xin số đt tôi thì cứ nói đi. hê hê

-Thôi được rồi. Cho tôi cái số!

-097654...

Nó và Yan cuối cùng cũng chuẩn bị xong.

-Ăn mặc diêm dúa thế Jun?

-Đùa chứ, chị đây ăn mặc đơn giản thế này mà bảo diêm dúa!!!

Thực ra thì nó mặc khá đơn giản. Nó vận chiếc váy màu lục quá đầu gối. Mái tóc búi lên, lộ ra chiếc cổ cao trắng ngần.

-Trước đây thấy cậu ngại váy lắm cơ mà?

-Ờ thì... già rồi nên cũng thay đổi phong cách tí.

-Đi thì cũng nên chào nhau nhĩ...!

-Uhm. Chào...

Nó định ú ớ nói tiếp thì Yan nhanh như thoát thõng nó một cái vào má rồi chạy biến ra khỏi nhà...

-Này thằng khỉ kia!!! Cậu làm cái gì thế hả!!! Đứng lại đây bà tính sổ!

Nó chửi ới theo sau, Yan vừa chạy vừa cười như hâm. Nó nhìn bóng Yan đi khuất rồi cũng thăm mím cười.

Đến khu vui chơi, nó nhận ra Moo trong bộ đồ giản dị nhưng cũng đủ để tôn lên vẻ đẹp của cậu ấy.

-Cậu chờ lâu chưa?

-Một lúc thôi. Sao không để tớ đến đón luôn!?

-Hi. Tớ muốn tự mình đi.

Vào khu vui chơi nó chọn những trò mạo hiểm. Nó hò hét vui vẻ, còn Moo thì sợ xanh mặt.

-Cậu mệt rồi à Moo?

-Không... không mệt. Cậu uống gì không tớ đi mua?

-Uhm.

-Vậy cậu ngồi đây chờ tớ...

Trong lúc chờ đợi Moo, nó để ý đằng xa mọi người đang tụ tập rất đông để xem cái gì đó.

Nó khá tò mò nên cũng chen lấn vào.

Ở dưới gốc cây anh đào, một chàng trai có vẻ đẹp thuần khiết tựa một chàng hoàng tử. Chàng mang trên mình bộ quần áo comple màu ngọc bích. Bên cạnh chàng là một cô nàng vô cùng quyến rũ mặc bộ váy đỏ ngắn cũn, mỏng tang và hở tất cả những chỗ có thể hở (Hê hê. Cái này mọi người tự tưởng tượng đi). Cô nàng tỏ ra nũng nịu nhìn mà phát ghê.

Bất chợt cô chủ động nhún chân ôm và hôn chàng trai một cách đắm đuối.

Nó chợt nhận ra đó là Yan...

Nó không biết làm gì ngoài bỏ chạy khỏi nơi đó.

Nó chạy mãi một lúc rồi khựng lại và chợt rơi nước mắt. Rốt cuộc nó khóc vì cái gì đây? Lúc này, nó cảm giác tim nó đau và nghẹt thở?

-Cậu đi đâu vậy Jun? Tớ tìm cậu mãi?

Nó thấy Moo trước mặt, rồi nó chỉ biết ôm Moo mà khóc tu tu như đứa trẻ.

-Ai làm gì cậu vậy? Sao cậu lại khóc?

Moo cũng ôm nó mà vỗ về. Nó cứ thế khóc to hơn....

~Cũng tại thời điểm đó~

Yan đẩy cô nàng ra khỏi mình một cách thô bạo và lấy khăn tay lau môi.

-Cô làm cái quái gì vậy!!!

-Anh Tino à, em chỉ muốn clip thêm phần kịch tính thôi!

-Mau đem cô ta khuất mắt tôi.

-Anh à!

-Ngay lập tức biến khỏi đây!

Cô nàng mặt tái mét đi ra khỏi đó.

Moo chở nó về nhà mình, cậu chỉ im lặng mà không hỏi lý do tại sao nó khóc.

-Cậu không tò mò chứ Moo?

-Hi. Không có!

(Tò mò phát điên lên chứ, nếu biết kẻ đó là ai tôi có thể giết hắn cũng thỏa)

Nó lại một lần nữa bước vào khu biệt thự trang hoàng của nhà Moo.

-Chào cậu chủ và cô Jun!

-Bác vẫn còn nhớ cháu ư?

Nó ngạc nhiên vì quần gia vẫn còn nhớ nó.

-Cậu vào phòng khách ngồi đi.

-Uhm...

-Bây giờ chỉ có tớ và quần gia ở nhà thôi, cậu và bác quần gia Kim ngồi đó đợi tớ nhé!

-Dạ. thưa cậu!

-Uhm. Tớ biết rồi!

Moo vào trong nhà bếp đích thân làm bánh ngọt cho nó...

Trong thời gian đó chỉ còn nó và bác quần gia.

-Bác làm việc ở đây lâu chưa ạ?

-Từ khi tôi sinh ra, đời ông tôi và cha tôi đã theo gia đình cậu chủ!

-Dạ!

-Cậu chủ rất yêu cô đấy, tiểu thư Jun. à!

-Dạ?

-Chẳng phải tự nhiên tôi nói như vậy đâu. 5 năm qua cậu ấy đã cố gắng rất nhiều để được đến với cô như ngày hôm nay!

-Sao ạ? Lẽ nào, 5 năm qua cậu ấy đã phải chịu cực khổ vì cháu?!

-Không sai! Suốt 17 năm cậu ấy chưa từng phải làm việc gì vất vả, vậy mà cậu ấy chấp nhận đến xứ người làm tất cả mọi thứ vì cô..

-Bác có thể nói rõ hơn không?

Quản gia từ từ kể với nó đầu đuôi câu chuyện. Nó chợt nhớ tới bàn tay thô ráp bây giờ của Moo...

-Có thể cô không biết điều này nhưng tôi là người rõ nhất. Thời cô cậu còn đi học, cậu ấy đã từng thức suốt đêm làm bánh chỉ vì muốn tạo niềm vui cho cô. Ấy vậy mà khi đến nhà cô, cô lại đang vui vẻ với người khác!

-Bánh xong rồi đây, hai người ăn đi!

Nó ngẩn ngơ rồi bất chợt định thần khi nghe lời Moo nói.

Nó từ từ thưởng thức món bánh của Moo.

Vị ngọt mát hòa tan khi cho vào miệng...

-Ngon lắm Moo à. Không ngờ cậu lại giỏi đến vậy.

Nó nhẹ cười với Moo...

-Chỉ cần cậu vui là được rồi...!

Một lúc sau, Moo kéo nó vào phòng nhạc... Nơi đó có bày biện đủ loại nhạc cụ. Moo chạy lại ngồi bên chiếc piano...

-Hình như tớ chưa bao giờ hát cho Jun nghe?

-Uhm...

-Cậu đã bao giờ nghe “Every day I love you” của Boy zone chưa?

-Tớ cũng không rõ... hi

”

I don't know, but I believe

That some things are meant to be

And that you'll make a better me

Everyday I love you

I never thought that dreams came true

But you showed me that they do

You know that I learn something new

Everyday I love you

'Cos I believe that destiny

Is out of our control (don't you know that I do)

And you'll never live until you love

With all your heart and soul.

It's a touch when I feel bad

It's a smile when I get mad

All the little things I am

Everyday I love you

Everyday I love you more
Everyday I love you
'Cos I believe that destiny
Is out of our control (don't you know that I do)
And you'll never live until you love
With all your heart and soul
If I asked would you say yes?
Together we're the very best
I know that I am truly blessed
Everyday I love you
And I'll give you my best
Everyday I love you"
Tạm dịch
”

Anh không biết nhưng anh luôn tin rằng
Có những điều gì đó thật ý nghĩa
Và em khiến anh trở nên tốt hơn
Anh yêu em từng ngày
Anh chưa bao giờ nghĩ rằng những giấc mơ đó đã thành hiện thực
Nhưng em chỉ cho anh thấy những gì họ đã làm
Em biết rằng anh đã nhận ra được điều gì đó mới lạ
Anh yêu em từng ngày
Bởi vì anh tin đó là định mệnh
Chúng ta chẳng thể nào kiểm soát được.
Và em sẽ chẳng bao giờ thật sự sống cho đến khi em yêu
Với cả trái tim và tâm hồn mình
Đó là một mối dây liên hệ cảm xúc khi anh cảm thấy buồn tủi
Đó là một nụ cười khi anh hờn dỗi
Tất cả những điều nhỏ bé mà anh có
Anh yêu em từng ngày
...”

Không ngờ Moo có giọng hát thật tuyệt vời và lay động lòng người....
Nó như bị thôi miên vào những suy nghĩ mông lung.
Người hát chứa đựng đầy tình cảm trong đó, hơn ai hết, nó hiểu ra được rằng, Moo thực lòng rất yêu nó....
Khi kết thúc bài hát, Moo đứng dậy đi về phía cửa sổ.

-Jun à, cậu thấy hai tòa nhà cao tầng đằng kia không. Một to một nhỏ đứng cạnh nhau, cho dù nắng mưa thì chúng vẫn bên cạnh nhau không rời. Cậu biết không, dù có chuyện gì xảy ra tớ vẫn sẽ bảo vệ cậu.... Vậy nên cậu phải luôn vui vẻ nhé!

Nó nhẹ ôm Moo từ phía sau...

-Moo à... Cảm ơn cậu...!

-Sao thế?

-Cảm ơn vì đã ở bên tớ. . Cảm ơn vì thích tớ... hi

19. Chap 19: Phũ Phàng

-Cậu về đi, đưa tớ đến đây được rồi!

-Hi. Uhm.

Moo nhẹ hôn lên trán nó rồi lên xe ra về.

Đồng hồ đã điểm 12h đêm. Nó nằm dài trên chiếc giường nhỏ...

-Cậu gọi giờ này là ý gì?

Nó trả lời trong trạng thái không mấy hào hứng.

-Cậu ngủ chưa?

-Rồi!

-Rồi mà còn nghe điện thoại?

-Uh. Tôi tắt máy ngủ bây giờ đây!

-Khoan đã...

-Sao? Có chuyện gì nói mau đi?

-Hôm nay cậu đi đâu đấy?

-Tôi đi có việc quan trọng!

-Việc quan trọng?

-Uhm. Thế còn cậu?

-Tôi đi gặp gái! Cậu đi ngủ đi..

-Uhm...

(Gái? Thực ra thì tôi cũng biết rồi, ôm hôn thăm thiết thế cơ mà)

-Chúc...

Yan chưa kịp chúc nó ngủ ngon thì nó đã tắt

máy một cách phũ phàng.

Nơi ngổ vảng bóng người, ánh đèn đường dần tắt. Cậu ngồi bên góc đường nhắm mắt khẽ thở dài.

Yan đã thấy được cảnh thân thiết của hai người đó.

“Việc quan trọng” với Jun là hẹn hò với Moo ư..?

-Trong thời gian gần đây, các công ty quảng cáo mọc lên ngày càng nhiều. Chúng ta không thể không đề phòng, và cải tiến mình.

Theo tôi cần

thêm phương án làm khác biệt với những công ty khác. Mời những gương mặt hot mới nổi trong giới nghệ sĩ làm gương mặt đại diện độc quyền.

Mọi người nghĩ sao?

-Ý kiến này rất hay!

Mọi người trong công ty nó đều gật đầu đồng ý và tiếp tục nghe ý kiến của chị trưởng phòng kế hoạch.

- Ngày mai tôi sẽ mời gương mặt đại diện đến đây. Việc này sẽ do cô Jun phụ trách đàm phán.

Được chứ?

-Vâng thưa chị.

Nó vui vẻ đồng ý vì được giao phó một công việc quan trọng.

Chiều hôm sau

-Em đi theo địa chỉ này đi. Cậu ta không chịu đến đây, bắt buộc chúng ta phải đến tận nơi thuyết phục rồi.

-Dạ. Ca sĩ gì mà chảnh thế nhỉ?

-Anh ta được nhiều doanh nghiệp mời, chảnh cũng là chuyện bình thường thôi. Em cố gắng giúp công ty nhé!

-Dạ!

Bước xuống xe, trước mắt nó lúc này là khách sạn G.E.

-Tôi là Jun, người đại diện công ty GG&MN...

-Chị đi theo tôi.

Người quản lý dẫn nó lên phòng ca sĩ nọ. Không cần cô giới thiệu thêm thông tin.

-Chị ở đây đợi anh ấy nhé!

-Vâng!

Phòng của người này rất kỳ lạ. Chỉ thấp thoáng chút ánh sáng xanh của đèn ngủ. Người này chắc chắn là có cuộc sống khá lạnh lẽo. Nó có đôi chút sợ.

Nó ngồi trên ghế sofa.

Bất chợt một bóng đen ngồi đối diện phía nó. Hắn đang mặc trên người áo choàng tắm. Toát ra một vẻ quynh rũ kỳ lạ... Thế nhưng, tuyệt nhiên bóng tối lại che khuất mặt hắn.

Cô có chút ớn lạnh...

Rồi cô đứng bật dậy và nói...

-Chào anh, tôi đến từ công ty GG&MN...bla... bla.. Công ty tôi mong được hợp tác với anh.

Cô đưa tay ra để bắt tay với hắn... Hắn không có cử chỉ nào thế nên cô lại thu tay lại. Hắn chậm rãi tiếp lời...

-Tôi biết!

“Giọng nói này?”

-Vậy anh đồng ý hợp tác với chúng tôi chứ?

Hắn cười nửa miệng. Rồi nói.

-Cô còn chưa biết tên tôi?

-À... Tên anh?

-Để lát nữa...

-Anh sẽ hợp tác chứ? Chúng tôi sẽ đem mức giá cao nhất..

Hắn đứng dậy, vòng ra phía sau nó. Tay siết chặt eo ôm nó, đặt tay mình lên tay nó. Ghé sát má, hắn cất lời nói, hơi ẩm có hương bạc hà sang nó...

-Còn phải xem thái độ của cô!

Hơi ẩm khiến nó có chút rung động, tim đập thành thịch.

Nó lấy bình tĩnh 5s, sau đó lấy chân đạp mạnh lên chân hắn, dùng cùi chỏ thúc vào bụng, làm hắn đau điếng..

-Này!!! Cô làm cái quái gì vậy?

-Còn phải hỏi, tôi đùa với cậu à!!! Đừng nói là tắt đèn, ngay cả cậu biến thành tro tôi cũng nhận ra, Yan ạ !
@@!

Yan ôm đứng thẳng dậy. Cậu lại kéo toang rèm cửa. Màu tối bỗng nhiên chuyển sang màu sáng chói mắt..

Nó lấy tay che ánh sáng đập vào mắt mình. Người con trai như tỏa sáng trước mắt nó.

-Tôi cũng đâu có đùa với cậu. Ra ngoài!!!

-Cậu không định đuổi tôi chứ?

Yan nhắc điện thoại lên..

-Quản lý, lời cô ta ra ngoài!

-Thôi để tôi tự đi....

20. Chap 20: Ký Ức

-Uhm. Cậu ra ngoài đi!

Yan cười nửa miệng. Nụ cười xen lẫn cái vị đắng ...

-Tôi muốn hỏi cậu điều này, Yan à...

Tại sao lại đối xử như vậy với tôi...?

-Ra ngoài!!!

Yan đẩy nó ra cửa chính. Nó vẫn cố ở trong...

-Tại sao lại như thế...?

- Tôi qua cậu đi đâu?

-Việc này có liên quan gì?

-TÔI ĐANG HỎI VÀ VIỆC CỦA CẬU LÀ TRẢ LỜI???

Yan nắm lấy vai Jun rồi hét lớn. Lần đầu tiên nó thấy Yan như vậy..

-Tôi đi với Moo...?

Yan buông tay mình xuống khỏi người nó. Cầm

lên tay điều thuốc, châm lửa và hít một hơi dài, cậu thở nhẹ một hơi phả vào mặt nó...

-Với Moo? Haha

Yan cười mà đắng lòng...

-Cậu hút thuốc à?

-Trả lời tiếp đi...

-Phải. Tôi với Moo đang yêu nhau. Hôm qua hẹn hò.

-Uhm. Vui thật! Tôi có hỏi cậu đâu!

-Uhm. Thế thì coi như tôi trả lời cho vi khuẩn nghe đi.

-Cậu!!!

- Tôi vậy đấy. 5 năm qua cậu có quan tâm

tôi như thế nào đâu, mà quan tâm tới việc hôm

qua tôi làm gì!!!

-Cậu ra ngoài đi! CỨT ra ngoài cho tôi...!!!

Yan đẩy nó ra khỏi phòng và khóa trái cửa lại. .

.....

Ở căn phòng u ám đó, những ký ức lại hiện về...

5 năm trước....

“ - Hôm nay sinh nhật Moo, tôi không để cậu ấy một mình được!

-Còn tôi thì sao?”

Yan đứng một mình giữa cái lạnh giá rét. Thất vọng, buồn bã. Tất cả như chìm trước mắt.

“Tôi không thể là thiên thần trong mắt cậu. Tôi cũng chẳng học giỏi được hơn cậu và thậm chí là cậu ta. Vậy tôi phải làm gì để cậu không rời bỏ tôi?

Làm gì để cậu và cậu ta không đến bên nhau.

Đúng rồi, hay là tôi chết...?

”

Yan như run rẩy giữa con phố vắng. Cậu đứng nhìn dòng xe qua lại trên đường. 1, 2, 3, 4, 5... Rồi chúng cũng thưa dần. Chỉ cần đứng đó nhắm mắt thôi, nhưng cái chết đâu dễ như vậy... cậu sợ... Dĩ nhiên rồi. Ai chẳng sợ cái chết... Lúc này dường như chỉ còn một chiếc xe phân phối lớn đi qua...

Cậu tiến tới, nhắm mắt và...

Trước mắt cậu là ánh sáng chói chang, trộn lẫn với tiếng rít phanh và tiếng còi xe.

Cậu nhìn thấy nụ cười của Jun lấp lánh trong ánh sáng đó... Cậu cũng mỉm cười. Và chìm trong giấc ngủ...

-Cậu chủ Yan à.. Cậu tỉnh lại rồi...!

-A..! Tôi đang ở đâu vậy?

Cậu cảm thấy đau nhức khắp cơ thể.

-Ở bệnh viện chứ ở đâu!

Tiếng một người đàn ông chen vào..

-Bố!

Cậu cất tiếng gọi, cậu thấy bố mình, cạnh bố là mẹ cậu ấy đang khóc thút thít...

-Mày còn nhớ tao là bố mày à?

-Dạ. Bố cứ đùa!

Yan cười trừ nhưng trong người vẫn hết sức đau đớn, cảm thấy khó chịu như có tảng đá bọc khắp người. Cậu nhìn lại người mình. Bị bó bột toàn thân. Gãy xương cổ, và xương chân tay.

-Tao giống đang đùa à? Sinh mày ra, cưng chiều mày, làm sai cái gì mà mày đối xử với bố mẹ mày như thế? Khấp mình mẩy mày như thế này. Chắc là đầu mày cũng có vấn đề!

-Con xin lỗi..

Yan phải nằm bất tỉnh trong 2 ngày liên tục bây giờ mới tỉnh dậy... Bố mẹ cậu đứng lên ngồi xuống không yên, bỏ mặc công việc đến ngồi đây.

-Ông không thấy con nó đang như thế à?

Mẹ cậu tiếp lời bố cậu.

-Tôi phải nói cho nó tỉnh táo đầu óc!

Yan chỉ im lặng. Cậu muốn ngoảnh vào phía trong để bố mẹ không thấy mình rơi nước mắt. Nhưng bây giờ cậu chỉ có thể nằm bất động ở một tư thế, nước mắt cứ rơi, cứ rơi...

-Đừng khóc nữa bố mẹ xin lỗi con.

-Ngoan đi con... Cố gắng lên con! Bố sai rồi... sai rồi...!

2 tháng trôi qua...

-Do chấn thương mạnh. Các đoạn xương bị vỡ thành nhiều mảnh. Việc nối liền chúng được với nhau quả là kỳ tích. Hai người nhìn xem. Ở xương cổ và xương tay gần như hoàn thiện, tập luyện một thời gian sẽ hồi phục như bình thường. Tuy nhiên chân cậu ấy...

-Chân của nó sao hả bác sĩ....?

-Khả năng đi lại được là rất thấp... Các cơ dính liền nhau. Gần chỗ khớp gối, máu tụ lâu ngày tạo thành khối u lớn. Các cơ sẽ dần bị tê liệt và teo dần. Việc phẫu thuật quả thực rất khó khăn...

Lời của bác sĩ làm bố mẹ Yan rụng rời tay chân...

(Tác giả bịa nên có phần nào không đúng với y học xin thứ lỗi nhé!)

-Bố nghe nói, ở bên Singapore người ta có thể chữa được bệnh này. Con sẽ sang đó chữa trị một thời gian và làm việc gì con thích khi thôi bệnh nhé!

-Con muốn ở đây thôi bố à!

-Tại sao? Con muốn tàn phế suốt đời à?

-Ở đây còn có người đó. Con sợ nếu đi xa sẽ đánh mất cậu ấy!

-Con à. Nhìn lại mình xem. Cô gái nào thêm yêu một đứa tàn phế chứ. Chữa khỏi bệnh, tất cả vẫn chưa muộn...

Yan nhìn lại mình. Quả thực bây giờ cậu chẳng còn gì ngoài thân xác yếu ớt...

"Nhan sắc và những gì bên ngoài sẽ dần phai tàn nhưng giá trị tâm hồn thì sẽ tồn tại mãi mãi"

-Bố à. Con sẽ đi. Sẽ cố gắng học tập sau khi khỏi bệnh nhưng bố phải hứa với con một chuyện...

-Bố hứa, bố hứa.... Bố sẽ làm tất cả...

-Trong thời gian con đi, bố phải nắm vững tất cả các hoạt động của Jun cho con... Cô ấy làm gì? Cô ấy học trường đại học nào? Cô ấy ...yêu ai? Cô ấy ở nhà nào?... Bố phải gửi tất cả sang cho con, được chứ?

-Vâng... Thưa cậu lớn của tôi. Bố sẽ làm. Chỉ cần con mạnh khỏe!

"Ngày ... tháng.... năm..."

Jun à. Ngày mai là ngày tôi nằm trên bàn mổ. Tôi chỉ cảm thấy hơi sợ thôi... Hôm nay tôi lại nhận được hình cậu. Cô gái tóc dài, lại còn mặc váy nữa. Thật là xấu xí quá mức luôn. hì hì..."

"Ngày... tháng... năm..."

Tôi vừa tỉnh dậy được một tiếng. Thật tuyệt vời là ca mổ thành công... Tôi chỉ thấy hơi đau thôi. Bác sĩ bảo tôi 3 tháng nữa sẽ đi lại được bình thường. Tôi rất vui..."

....

"Ngày ... tháng ... năm..."

Hôm nay cậu cười với cái Mi thật tươi. Sao vắng tôi mà cậu vẫn cười được hả? "

"Cậu ngày càng xấu xí ra. Xấu xí ấy vậy mà mấy tên mất hí nào lại cứ dõ hơi công khai tỏ tình với cậu. Tôi hận không thể ăn tươi nuốt sống chúng. Rất may, cậu đã thay tôi cho mấy tên biến thái đó một trận tơi bời"

"Thời gian chờ đợi thôi bệnh thật là buồn. Tôi đang học toán Jun à. Không hiểu sao bây giờ tôi lại thấy những con số thật thú vị.... "

...

"Ngày tôi khỏi chân... Tôi đã cố gắng rất nhiều để tập luyện và đi lại được như ngày hôm nay. Nhìn vào gương, tôi lại phong độ như ngày nào rồi, đẹp trai và chuẩn men nhé"

....

"Hôm nay... Cậu đã nhập học ở một trường đại học danh tiếng. Tôi biết cậu giỏi mà. hì hì. Tôi cũng đang cố gắng để học được hơn cậu..."

....

"Hôm nay cậu lại đến hát ở quán coffee đó. Hát gì mà dễ ẹc à... Nhưng không hiểu sao nước mắt tôi cứ rơi... Tôi cũng thường hát để hình ảnh cậu ở bên tôi, cậu có thể không?"

.....

"Cậu chuyển đến khu nhà mới. Ngôi nhà có màu sơn trắng giản dị thuần khiết như cậu vậy. Nơi đó có dàn hoa bao quanh. Chiếc xích đu dưới bóng cây... Làn cỏ xanh mượt lung linh giữa sáng mai. Nơi đây còn ngấm được bình minh và hoàng hôn... Khung cảnh thật tuyệt phải không? Cậu thật ngốc, ngôi nhà như thế làm sao mà cậu có thể mua với giá rẻ nếu không có tôi chứ...v...v"

....

21. Chap 21: Tình Yêu

Chap này có lẽ vẫn ngắn như mấy chap trước. Vậy nên cho mình xin lỗi trước. Hẹn các bạn ngày gần hơn mình sẽ cố viết dài.

Cảm ơn những bạn đã đọc và ủng hộ những nhân vật của mình! Có ý kiến gì hãy đóng góp nhé. Vì các bạn là một phần giúp mình hoàn thành truyện. ^^

Lần đầu về nước, vừa xuống sân bay Yan muốn đến chỗ làm của nó để gặp nó ngay.

Bước xuống xe, Yan muốn tự mình đi bộ đến đó. Qua con ngõ vắng, cậu thấy bóng dáng ai say mèm nằm trên đường.

-Jun... là cậu đấy sao?

...

Yan công nó trên lưng. Cảm giác thật ấm áp. Vừa đi, vừa mỉm cười, vừa lẩm bầm một mình...

“Sao say thế này hả đồ ngốc?”

...

“Cậu nhẹ quá, Chắc không chịu ăn uống gì...”

....

“Bây giờ ở một mình có lẽ không an toàn... ”

...

Yan đưa nó trước cổng nhà Mi rồi nhấn chuông. Cậu đặt nó trước cổng. Đợi đến lúc Mi mở cửa thì cậu quay về. (Vì Yan biết từng hành động của nó nên biết nhà Mi là chuyện bình thường)

Trở lại với hiện tại. Yan đang tự giận đối cho khoảng thời gian qua. Đồng ý với nó. Cậu sẽ phải làm đại diện cho công ty mà Moo làm giám đốc. Việc này thật khó chấp nhận với cậu ấy.

“Jun yêu Moo” thật ư? Giống như 5 năm trước vậy. Nhưng bây giờ cậu sẽ không chọn cách hủy hoại bản thân mà sẽ tìm cách dành lại tình yêu của nó.

-Cô nói gì? Ca sĩ đại diện là Tino? Sao cô không hỏi ý kiến tôi?

-Chẳng phải cậu bảo tôi toàn quyền quyết định mảng này ă?

-Sao chị không chọn một ca sĩ khác ngoài anh ta ra?

-Rất khó ă. Trong thời điểm này Tino chính là khuôn mặt được nhiều công ty quan tâm. Cậu ta có cả vẻ bề ngoài, giọng ca tuyệt vời, và một tư duy toán học ít ai có được. Nếu bất cứ một công ty nào mời cậu ta thì vị trí hàng đầu của công ty sẽ bị giành mất.

-Thật vậy ư? Bây giờ Jun đang đến thuyết phục hẳn phải không?

-Vâng!

Trên xe ô tô...

-Alo. Jun à. Cậu không cần thuyết phục hần đâu. Để người khác xử lý. Tớ sẽ đến đây ngay...

-Cậu không cần lo đâu. Cũng đừng đến. Tớ không ở đó nữa. Tớ sẽ hoàn thành đúng nhiệm vụ của mình...

-Nhưng...

-Không nhưng gì cả. Cậu biết tớ thế nào mà...

Nó ngồi bên ghế đá gần tòa nhà Yan ở, tắt máy thở dài....

Thực sự nó cảm thấy buồn về Yan.

Nó bảo người trong công ty tìm hiểu lịch diễn của Yan. Và sẽ theo cậu ấy đến khi nào thuyết phục được. Đây là công việc quan trọng đầu tiên nó làm, nó không tin Yan là người tàn nhẫn với nó.

”Ngày hôm nay...

8h30: Quay MV ở rừng quốc gia An An.(Tác giả bịa)”

Nó bắt taxi đi đến chỗ trường quay.

Đi vào sâu trong cánh rừng, những hàng cây đan xen nhau vươn mình hứng lấy tia nắng bình minh. Lá cây vẫn còn đọng lại vài giọt sương sớm. Khung cảnh toát lên sự trong lành và nét đẹp kỳ ảo...

Đã đến nơi... Trước mặt nó lúc này là trường quay.

Ekip đang tập trung tại khu vực trung tâm.

Bức tường cũ bao bọc bởi lớp rêu, bên cạnh là phiến đá có dây leo xung quanh tựa chiếc giường trong truyện công chúa ngủ trong rừng.

Một chiếc đàn piano màu đen giản dị nằm gần đó..

Nó lại đặt điểm nhìn vào nơi khác...

Phải rồi...

Là cậu ấy...

Yan đang chú tâm trao đổi gì đó với đạo diễn. Cậu mặc áo sọc caro. Mái tóc nâu làm nổi bật làn da trắng.

Gần chỗ nó hơn là 1 cô gái và 1 chàng trai đang tranh cãi với nhau.

-Trợ lý của tôi đâu??? Tôi cần trợ lý!!!

-Nhưng mà trợ lý của chị không thể đến được! Cần giúp gì chị cứ bảo tôi được không ạ?

-Cái gì! Tôi không đóng nữa!!

Chàng trai kia thuộc bộ phận quản lý sản xuất. Cô gái là diễn viên, người mẫu đang được yêu thích và là nữ chính trong Mv của Yan - Thi Thi...

-Chuyện gì mà hai người ồn ào thế?

Yan xen vào cuộc nói chuyện giữa hai người đó. Chàng trai kia trả lời...

-Thưa anh. Chị ấy muốn trợ lý của mình.. Nhưng mà cô trợ lý đang có chuyện đột xuất trên đường nên không đến được...

-Vậy thì, chọn cô ta đi!

-Ai ạ?

Yan chỉ tay về phía nó.

Nó mở tròn con mắt ngạc nhiên.

-Tôi ư?

-Vâng. Là cô! Chẳng phải cô đang muốn ở đây thuyết phục tôi sao?

-À... ừm. Tôi... tôi..

-Tôi.. cái gì. Không muốn thì đi khỏi trường quay đi!

Yan đáp lời nó một cách vô tình.

Nó thấy vậy, quay sang đưa tay phía Thi Thi..

-Mong chị giúp đỡ!

Cô người mẫu đồng đánh phốt hờ tay nó rồi nói..

-Ok thôi. Tạm chấp nhận. Cần đồ cho tôi...

Sau câu nói, cô ta chuyển một đồng đồ lên tay nó.

....

-Mọi người vào vị trí!!!

Tiếng đạo diễn vừa cất lên cũng là lúc mọi người tập trung đúng chỗ của mình. Cô người mẫu và Yan cũng lại chỗ quay...

Nó đi sau xách đồng đồ đặt lên chiếc ghế gần đó và xem xét họ làm gì....

...

-3 2 1 ... Action!!!

Đạo diễn vừa lên tiếng cũng là lúc Yan và cô gái nọ bắt đầu diễn..

Tiếng nhạc vang lên... Bây giờ chỉ mình Yan ngồi bên phím đàn..

Nhạc dạo được chút buồn..

(Các bạn nghe bài “Trót yêu” của Trung Quân chưa? Nghe đi. Đọc mới thấy lời bài hát sau ý nghĩa)

”Có chút bối rối... chạm tay anh rồi...

Vì anh đang... mơ giấc dịu dàng...

Có chút tan vỡ... chạm môi anh rồi...

Vì em yêu... chỉ yêu mùa ghé thôi...”

Đến đoạn này Thi Thi đi vào, cô mặc chiếc váy trắng tinh khôi, đầu cài hoa rừng. Cô lướt nhẹ một vòng quanh đàn và Yan... Nó cũng như mọi người ngồi ngẩn ngơ xem viễn cảnh này. Họ thật đẹp, cứ như là một cặp trời sinh...

Bất chợt...

-Cắt!

Hai người dừng lại đi! Không đạt!

Mọi người bàng hoàng ngạc nhiên.

“Tại sao vậy anh? Họ diễn rất tốt mà?”

“Đúng vậy, tại sao thế?”

-Họ diễn rất tốt nhưng không có cảm xúc. Cậu có cảm thấy thế không Tino? Cậu hát rất hay, rất tình cảm, nhưng diễn thì quá xa với hát..

Yan gật đầu đồng ý.

Tất cả lại chuẩn bị diễn lại.... Và cứ thế đến nguyên ngày, không có cảnh nào vừa ý ông ta...

...

-Bực mình!!! Ông ta nghĩ mình là ai mà hành hạ người khác thế chứ!

Thi Thi ngồi bên bàn trang điểm cứ thế mà trách móc. Nó đứng cạnh chờ cô ta sai vặt..

Cô ta sai nó lấy cơm. Lấy đồ, và coi nó là sọt rác để mắng chửi.

Cứ thế, từ sáng đến giờ nó vẫn chưa một hạt cơm. Đến lúc Thi Thi ngủ đi một lúc nó mới có thời gian nghỉ... Nó còn có nhiệm vụ trông chừng trường quay cho mọi người nghỉ...

Nó ngồi cạnh chiếc đàn... Lúc này nơi đây chẳng có ai..(Chắc thế)

Nó thở dài.

-Mệt không?

Nó giật mình vì có tiếng nói sau lưng..

-Mệt gần chết!

-Sao còn cố ở đây làm gì?

-Cậu biết rồi còn hỏi!

-Ờ...

Yan cầm trên tay hộp thức ăn và ít sữa đưa cho nó..

-Ăn đi...!

-Không!

Mặc dù bụng đói meo. Nó vẫn từ chối, cứ như đang hơn đỗi vậy...

-Ăn đi. Tôi còn suy nghĩ là đồng ý hay không..

Nghe đến câu này nó giật lấy hộp cơm trên tay Yan và ăn ngon lành...

-Đây là cậu nói nhé! hê hê

Yan ngồi nhìn nó ăn. Miệng cứ cười cười..

-Cười cái gì đấy?

Nó miệng ngồm ngoàm hỏi Yan..

-Không có!

-Rõ ràng là có!

-Không có. Uống cái này đi! Coi chừng nghen đấy bà cô...

-Ờ..

..

Lúc nó ăn xong...

Đặt tay lên phím đàn, đánh chap chững nhạc dạo lúc nãy của Yan...

-Như thế này à?

-Không phải?

-Thế thì như nào...?

Yan cầm tay nó. Cứ thế hai đứa cùng đánh..

”Có chút bối rối chạm tay anh rồi

Vì anh đang mơ giấc dịu dàng

Có chút tan vỡ chạm môi anh rồi

Vì em yêu chỉ yêu mùa ghé thôi

Có chút thương nhớ làn môi nhẹ nhàng

Khi em yên say trong giấc

Có chút yêu dấu chỉ là mơ mộng thôi

Vì anh luôn mong được có em

Người nói yêu anh đi, người nói thương anh đi

Để cho con tim này đừng ngóng trông hao gầy

Hãy đến bên anh đi, để cho tình trọn vẹn chúng ta

Vì để con tim này luôn có

Tình yêu dấu kín cùng thương nhớ cho em

...”

Họ như quên hết giận hờn, buồn phiền, cứ thế nhìn nhau tươi cười trong âm nhạc và như tình yêu của họ chưa bao giờ bùng sáng trở lại như lúc này....

...

-Đạo diễn không quay cảnh tiếp ạ?

-Im lặng đi. Không thấy tôi đang quay à?

-Dạ .. dạ!

...

..

Hóa ra vị đạo diễn đã phục kích họ từ lâu..

“Chẳng có cảnh quay nào được diễn mà đẹp bằng tình cảm thực sự”

...

-Chắc là đến giờ diễn tiếp rồi đây..

-Ừ. Gọi mọi người dậy thôi..

-Đạo diễn nói sao. Thế là xong rồi à!

-Vâng. Thu dọn và về thôi.. Lúc sáng quay thế đủ rồi.

Cô người mẫu Thi Thi và mọi người ngạc nhiên và mừng rỡ về quyết định này của đạo diễn....

Nó và Yan thoáng nhìn nhau rồi thôi...

...

Bất chợt từ xa có một chiếc xe lạ tiến tới. Mọi người dành ánh nhìn vào đó. Từ trong xe Moo bước ra..

-Jun à. Về thôi. Ngày này, thế là đủ rồi.

Nó đi về phía Moo. Yan thấy vậy níu tay nó lại...

-Cậu không còn muốn thuyết phục tôi à?

Nó nhìn lại phía Yan... Rồi nhìn tay Moo đưa ra...

Nó quay lại xua tay Yan và nói..

-Tùy cậu quyết định... Tở đi đây...

Nó đi vào xe cùng Moo trước mắt mọi người và Yan..

Ông đạo diễn chẳng biết từ lúc nào mà cũng chớp lấy thời cơ, quay luôn cảnh này..

Mv sẽ hay lắm đây.. lalala...

...

22. Chap 22: Chỉ Cần Được Gần Cậu

....

-Cậu mệt lắm phải không?

-Tở không có...

Nó nói băng khuơ rồi nhìn ra ngoài cửa xe. Thở dài.

Hai người cứ thế im lặng.

Dường như Moo cảm nhận thấy giữa họ quá xa với chữ yêu, từ trước tới giờ vẫn chỉ mình cậu thương nó..

Nó, có lẽ vẫn chỉ xem cậu như bạn bè. Có hơn chẳng là người yêu hờ của nhau..

Nhưng đối với Moo, cậu có thể bỏ qua tất cả...để được bên nó, nhìn thấy nó mỗi ngày...

Những ngày sau...

“Cô Jun, mong cô trả lời câu hỏi của tôi”

“Nghe nói cô làm ở công ty GG& MN. Sao cô lại xuất hiện với vai trò diễn viên trong Mv vừa qua”

“Cô cảm thấy anh Tino thế nào? Hai người có tình cảm với nhau không?”

“Tại sao không phải diễn viên nổi tiếng Thi Thi mà là cô?”

“Tại sao đạo diễn Hải Đăng lại chọn một người chưa từng đóng phim vào cảnh quay của ông ấy?”

“Cô có định bước vào showbiz không?”

“Cô hãy nhận lời hợp tác cùng chúng tôi”

...

Mới sáng ra nó đã bị bao vây bởi đám phóng viên và các công ty khác nhau... Lý do chắc các bạn cũng đoán ra được.

...

Mv ca nhạc của Yan được up load lên các mạng xã hội. Chỉ sau vài tiếng nó đã có sự bùng nổ về số lượt người xem và người nghe. Giọng hát truyền cảm, cộng với cảnh quay chân thực giản dị, làm xao xuyến những người thưởng thức. Tất cả mọi thông tin về cô gái ở trong Mv được săn tìm trên mọi phương diện. Tên của cô gái hot không kém cạnh gì tên ca sĩ Tino. Không ít đầu báo và người xem đặt câu hỏi “Cô gái kia là ai? ” “Liệu đó có phải là người mà Tino thầm thương trộm nhớ?”

Và cái tên của nó cứ như một hiện tượng về hình ảnh thiếu nữ đẹp giản dị, trong sáng của làng giải trí...

Nó khá ngợp vì đi đâu cũng có người vây bủa mà chẳng hiểu tại sao. Ngay cả Moo cũng đột nhiên đến từ sớm giúp nó vượt qua vòng vây...

-Ông làm cái quái gì vậy?

Yan bực tức buông những câu khó nghe vào mặt vị đạo diễn hôm nọ...

Trong khi đó ông vẫn tỉnh bơ từ từ thưởng thức tách trà trên bàn..

Hớp một hơi nhẹ, ông đặt nó lại vị trí cũ.

Ông khẽ mỉm cười và nói...

-Sao? Cậu còn chỗ nào chưa vừa lòng?

- Sao ông lại quay cảnh tôi và cô ấy?

-Tôi thấy đẹp...

-Ông....! Chỉ 1 câu thấy đẹp là quay à? Ông chỉ biết câu khách với chiêu bài rẻ tiền thế à? Ông có biết là mình đã phá vỡ cuộc sống an nhàn yên tĩnh của một con người không?

-Hi. Đừng nóng vậy chứ. Với lại quay được cảnh đó cũng không rẻ lắm đâu. Tình cảm giữa hai người rất đẹp. Tôi yêu cái đẹp. Vì thấy đẹp nên tôi quay. Mà tính tôi lại thích san sẻ cho mọi người. Công chúng cần được biết về nó. Nếu quan tâm thì đến và bảo vệ cô ấy đi chứ! Tuổi trẻ thật là.. haha

-Ông.....

-Thôi. Tôi đi đây. Cậu cứ ở đó mà suy nghĩ nhé!

Nó nằm bẹp trên phòng làm việc. Các anh chị trong phòng tò mò nhìn nó..

“Jun nổi tiếng rồi nhé!”

“Xem ra việc mời Tino đến làm đại diện không phải là việc khó khăn nữa..”

“Jun và Tino là một cặp à? Tôi tưởng là giám đốc của chúng ta chứ?”

“Xuýt..!”

Nó choàng người dậy rồi tiếng bàn tán cũng bị át bớt đi..

Nó lên mạng search thử cái thứ làm nó nổi tiếng đột ngột kia là gì...

Quả thật công nghệ và tình cảm thật sự làm nên sự ảo diệu..

Bắt đầu cảnh quay là không gian đẹp mộng lung của rừng cây..

Hình ảnh người con gái dịu dàng hiện lên trước mắt. Cô mặc trang phục giản dị thường ngày, mái tóc dài buộc gọn gàng lộ ra làn da trắng và chiếc cổ thanh cao. Một chàng trai tựa thiên thần âm thầm theo dõi cô. Lén nhìn trộm cô lúc cô làm việc, lén nhìn cô lúc cô bị mất tập trung và cả những lúc cô vô tình ngủ gật vì quá mệt. Giờ ăn cơm, cậu không ăn mà dành phần cơm cho cô. Nụ cười hiếm hoi của cậu xuất hiện là khi nhìn thấy cô ăn hết suất cơm mà mình cho. Hình ảnh đẹp nhất Mv đó là giây phút họ cùng nhau đánh đàn và mỉm cười, thế nhưng hạnh phúc chỉ ngắn ngủi đến thế, chỉ là “Trót yêu” mà không nói thành lời... Cuối clip, chàng trai chỉ biết đứng từ xa nhìn cô đi cùng người khác..

Hình ảnh “Hoàng tử bị bỏ rơi” và cô gái nhu mì làm xúc động bao trái tim, tạo nên hiện tượng mà trước giờ hiếm thấy..

Giọt nước mắt nóng rơi trên má nó.

Hóa ra, những thứ người khác nhìn có thể nhìn thấy được mà nó không hề biết.

- Cậu gặp tôi một lúc nhé!

-Uhm..

Moo chủ động gọi cho Yan ... Không ngờ họ lại phải gặp nhau trong hoàn cảnh thế này...

...

-Cậu đến lâu chưa?

-1 tiếng..

-Xin lỗi. Tôi khó khăn lắm mới thoát được cánh nhà báo.

-Người bây giờ cậu phải xin lỗi là Jun ấy. Tự dưng được gắn cái móc nổi tiếng nhờ cậu đấy!

-Không cần cậu nhắc tôi cũng biết. Tôi sẽ giải quyết ổn thỏa.

-Thứ 7 tuần này. Tôi sẽ đầu tư cho buổi họp báo của hai người. Liệu mà ăn nói. Nếu cô ấy vẫn phải gặp phiền phức, cậu đừng trách tôi!

-Tôi làm vì cô ấy thôi. Chẳng cần cậu can thiệp vào chuyện của BỌN TÔI đâu!

-Jun à. Cậu mệt lắm phải không?

Moo lại hộ tống nó về nhà...

-Moo.. Cậu không giận chứ? Tổ .. xin lỗi..

Nó sợ Moo sẽ tổn thương khi xem Mv vừa qua. Cũng phải thôi, quá tổn thương ấy chứ..

-Tổ không sao. Tổ tin cậu mà. Nghỉ sớm nhé!

Moo bước ra khỏi nhà nó khi trời đã tối. Cánh nhà báo chiều nay vắng hẵn. (Nhờ sự can thiệp của bố Yan)

Cuộc họp báo cũng diễn ra ..

“Từ khi được phát hành, MV đã dẫn đầu trên hầu hết các bảng xếp hạng âm nhạc. Đạo diễn Hải Đăng, ông có thể cho tôi biết cảm nghĩ của mình?”

“Tôi rất hài lòng về MV vừa qua..”

“Anh Tino, liệu nam chính và nữ chính trong MV vừa qua có phải là một cặp thực sự ở ngoài không?”

‘Chị hỏi khó trả lời quá’

“Nghĩa là sao?”

“Chúng tôi là bạn bè cùng lớp cấp 3”

“Ông Hải Đăng. Tại sao, diễn viên Thi Thi người được xem là nữ chính lại không xuất hiện trong MV vừa rồi?”

“Cô ấy đẹp nhưng chưa đạt.”

“Nghe nói những cảnh quay trên MV là cảnh thật không diễn. Liệu giữa hai người có là thật”

Cánh phóng viên quay sang hỏi nó..

“Tôi... tôi không biết..”

“Chị có định bước vào showbiz không?”

“ ... ”

“Chị có tình cảm với anh Tino không?”

“ ...!!!”

“Anh Moo. Tại sao anh lại xuất hiện trong Mv vừa rồi với vai trò là người thứ 3?”

” Tôi và Jun là bạn thân năm cấp 3 của Tino. Giữa họ vốn dĩ chỉ là bạn bè. Trong dự án sắp tới Tino sẽ là gương mặt đồng hành với Jun làm đại diện các dự án quảng bá dịch vụ quảng cáo và pro sản phẩm của công ty chúng tôi. Mv vừa rồi là sự hợp tác để dành đến sự bất ngờ cho khán giả. Mong các vị không tò mò gì thêm. Những thông tin sai lệch phát tán trong thời gian gần đây hoàn toàn vô căn cứ. Xin cảm ơn...”

Moo trả lời phỏng vấn hộ nó. Nó cảm thấy run rẩy, chưa bao giờ nó phải ở trong hỗn cảnh như thế này.

Tiếng phóng viên lại vang lên..

“Đó là sự thật phải không cô Jun?”

Nó chỉ biết gật đầu im lặng.

“Nhưng rõ ràng hai người rất tình cảm”

“Tôi và cô ấy sắp đính hôn”

Moo lên tiếng một lần nữa khiến tất cả im lặng. Shock.. Thật sự là một cú sốc với Yan và nó..

Và...

Tất cả đã được giải quyết.

Tựa báo ngày hôm sau là thông tin “Moo” giám đốc công ty GG& MN kèm con trai Tổng giám đốc tập đoàn W và Jun là một cặp.

Tiệc nuôi cũng có, vui mừng cũng có, và đau khổ cũng có..

-Sao cậu lại nói vậy?

-Chúng ta đính hôn nhé. Khi nào cậu chấp nhận chúng mình sẽ cưới nhau..

-Nhưng..

-Tớ biết tớ sai khi nói vậy. Nhưng tớ chỉ muốn mọi chuyện êm xuôi thôi..

-Moo à. Tớ xin lỗi..

-Cậu không cần nói gì cả. Chỉ là đính hôn thôi mà. Tớ sẽ không bắt cậu lấy tớ ngay đâu.

Nó chỉ biết gật đầu im lặng..

Ở nơi nào đó, tim Yan như bị xé làm trăm mảnh.

Moo luôn đi trước cậu. Từ trước tới giờ, ngay cả câu “tớ yêu cậu nhiều lắm” cậu vẫn chưa bao giờ nói với nó. Vẫn chỉ là những câu bông đùa kiểu bạn bè, giận dỗi kiểu bạn bè, quan tâm kiểu bạn bè không hơn...

Những ngày sau đó...

Nó bắt đầu dần trở thành người đại diện song hành cùng Yan.

Bản thân nó cũng sẽ trở thành mẫu và nhân vật quảng cáo..

Hôm nay hai người được nhận quay cho một hãng nước hoa nam cao cấp..

Cảnh quay không có gì phức tạp ngoài việc nhân vật nữ phải cất lên 3 từ rất khó nói với nó trong đoạn quảng cáo..

Kịch bản là một chàng trai yêu một cô gái làm việc ở quán cafe nọ từ lần đầu gặp mặt. Kể từ đó anh luôn đến quán đó hằng ngày nhưng không dám hỏi thăm cô gái lấy một câu. Một ngày nọ khi nghe thông tin cô gái này sắp nghỉ làm, anh lấy hết can đảm hẹn gặp cô. Cô gái đã đồng ý. Trước khi đi anh dùng loại nước hoa trên. Khi gặp nhau cô gái đã bị thu hút bởi mùi hương đặc biệt này và không ngần ngại nói lên “I love you” điều mà anh chàng chờ đợi từ lâu..

Hậu cảnh là một quán cà phê bên cạnh hồ nước. Cảnh sắc hết sức hoa mỹ và đẹp đẽ..

-Không khó khăn với cô chứ ?

Chị trưởng bộ phận tổ chức lên tiếng hỏi nó..

-Em cũng không rõ nữa ạ!

Nó cầm kịch bản trên tay có hơi chút ái ngại.

Từ xa Yan xuất hiện trước mặt nó. Trông cậu có vẻ xanh xao hơn. Tuy nhiên cậu vẫn đẹp, rất đẹp.

Họ không chào hỏi nhau mà chỉ thỉnh thoảng liếc nhìn.

Cảnh quay được thực hiện. Ban đầu chúng khá suôn sẻ.

Về sau, khi cô gái phải nói ba từ trên thì nó luôn ngập ngừng và ấp úng không nên lời..

Cứ thế, điều mà cậu muốn nghe nhất, điều mà nó muốn nói nhất lại không phát lên nổi.

“Lại”

“lại”

“làm lại”

“Cô sao vậy?”

Đạo diễn và trợ lý lại nhắc nhở nó.

Yan cũng buồn và thất vọng.

“Phải rồi, không yêu sao có thể nói nên lời”

(Quá yêu nên không nói nên lời thôi bạn)

-Chỉ là diễn thôi, nói câu đó với tôi mà cậu cũng khó nói vậy sao?

Yan cầm chai nước trên tay, ngồi cạnh nó bên hồ bơi, buông lời rồi uống lấy một ngụm.

-Tôi không biết.

-Không biết. Lúc nào cũng không biết!

...

Yan tức giận đứng dậy đi và chẳng may rơi tôm xuống hồ..

Nó hoảng hốt.. Lẽ nào cậu không biết bơi. Cậu đập sóng tại chỗ.. Nó chẳng biết làm gì lúc này, liền nhảy xuống.. Bơi lại phía cậu..

Khi lại tới nơi. Nó hoảng hốt ôm lấy Yan.

Nó không ngờ được rằng Yan biết bơi. Yan như thợ lặn điều luyện lôi nó xuống. Ôm chặt nó. Dành cho nó một nụ hôn ngọt ngào dưới nước, như tình cảm cậu dành cho nó bấy lâu mà cậu chưa từng bày tỏ. Nó cũng hòa theo làn nước và say mê trong nụ hôn của cậu dành cho...

(Tác giả: *Nín thở*. Đoạn này ngại quá. haizz. Tác giả không muốn có cảnh nóng đâu. Tại em của tác giả nói. Yêu thì ít nhất cũng phải có hôn với nắm tay. :)))

Hai người ướt như hai con chuột lột ở trên bờ. Họ cùng nhìn về phía mặt nước...

“Tớ thích cậu Jun à. Có thể cậu không chấp nhận được điều đó nhưng tớ vẫn thích cậu...”

Yan đứng dậy định đi vào. Bỗng bàn tay nó nắm lấy tay cậu như níu kéo và nói..

“Tớ .. Tớ cũng thích cậu...”

23. Chap 23: Đau

“I Love You”

.....

“Cắt!”

-Cô làm tốt lắm Jun à. Làm sớm như vậy có phải khỏe rồi không....

~15phút trước~

-Cậu nói thật chứ? Cậu có thể nhắc lại được không?

Yan vẫn trong tư thế ngoảnh lưng về phía nó... Cậu không dám nhìn nó lúc này, cậu sợ bộ dạng vui mừng của mình trông sẽ rất ngu ngốc trong mắt nó.

Cậu mỉm cười. Nụ cười nhẹ nhàng như ánh bình minh. Cậu không tin vào tai mình nữa. Nó nói thích cậu. Là chính nó đã nói...

-Là thật đấy.. Tớ thích cậu.

Nó nhắm mắt, tiếp tục nhắc lại câu đó.. Cảm giác như muốn đào một cái lỗ để chui vào nhưng nó vẫn nói...

Tim cậu như được nối liền từng mảnh vỡ... Mọi thứ xung quanh cũng như bay bổng, và như chính cậu lúc này..

Cậu ngoảnh lại, ôm sát nó vào lòng, bế nó và xoay vài vòng như một đứa trẻ...

-Tớ nói đùa đấy, không phải, không phải... Tớ ghét cậu...

Nó cố chữa ngượng. Tại sao nó lại nói mấy câu đó?

Yan cười...

-Giờ cậu có chối cũng không được nữa... :))))))

...

-Hai người đang làm gì vậy?

Yan thả đặt nó một cái xuống đất..

-Tập luyện để đóng tốt hơn ạ!

-Đúng vậy.. Hì hì..

Nó cũng gật gật theo. Trong lòng bức mình vì Yan thả không báo trước làm nó đau điếng..

-Quần áo ướt hết cả rồi!

-Dạ.... Diễn nhập tâm quá nên rơi xuống hồ ạ...!

-ẮT XÌIIIIIIII!!!!

-Cậu không sao chứ? Chắc là bị cảm rồi?

-Tở hơi một thôi..

-Để lát tớ mua thuốc cho cậu... Hôm nay đến nhà tớ nhé. Lần trước tớ nói trên Tv, bố mẹ cũng xem chương trình đó. Họ muốn gặp cậu một lần..

Moo lại đến chở nó về. Bây giờ lại muốn nó ra mắt bố mẹ. Phải chăng là đi quá xa rồi.

Nó muốn dứt khoát, nhưng lại sợ mất đi tình bạn với Moo.

Bây giờ nó giống như đang lừa dối hai người con trai tốt, nó vô tình trở thành kẻ bắt cá hai tay. Xấu xa, quả thực rất xấu xa..

-Moo à.. Thực ra thì... Tớ không đến được..

-Cậu mệt lắm à? Vậy thì để dịp khác ..

-Tớ .. tớ ... không phải,,

“Nếu cậu không nhận lời, tớ sẽ lại bỏ đi như 5 năm trước..”

“Cậu ấy đã cố gắng 5 năm, chỉ vì cô..”

-Sao cậu? Cậu có chuyện gì à..

-Không có.. Đúng là tớ mệt. Để dịp khác nhé...

~ Cũng là một vài phút trước phút trước”

“Là thật đấy... Tôi thích cậu!”

Thử nghĩ xem liệu Moo có thể bỏ mặc mà không quan tâm họ làm gì bên nhau cả ngày không?

”Tôi từng mong muốn cả cuộc đời này được nghe cậu ấy nói điều đó.. Vậy mà, hôm nay...

Khỉ thật. Tôi đang khóc ư? Cái quái gì thế này?

Tôi không thể thở nổi nữa...

Cậu ...không thể làm thế với tôi...”

Moo chỉ biết đứng từ xa im lặng nhìn họ hạnh phúc. Cậu dựa vào tường rồi như ngã quỵ xuống. Cậu khóc.. Người con trai vốn mạnh mẽ mà bây giờ đang khóc đấy...

Cậu giả vờ như mình chẳng hay biết gì.. Như kiểu mình luôn bình tĩnh... Nhưng nó đâu hay biết rằng cậu đang rất buồn..

Làm gì có chuyện bố mẹ nào muốn gặp ở đây.

-AAAAAAAAA!!!!!!

-Sao thế bà cô?

- Mình có lẽ nên chết đi. Sao lại biến tôi trở nên xấu xa thế này chứ???

-Này! Cậu có bị gì không thế?

Mi kéo đầu nó ra khỏi tường. Từ lúc nó về đến nhà. Nó cứ như người mất hồn. Ngay cả lúc Mi đến nhà, nó vẫn cứ trong tình trạng như thế...

-Tớ sắp chết rồi đây..

-Sao? Cậu bị bệnh hiểm nghèo à? Ung thư? U não? Hay nhiễm vi rút H5N7?

-Cậu điên à?Người ta đang nghiêm túc!

-Cậu bị bệnh ư? Jun à. Trước đây tớ có vài phần không phải. Cậu cứ nói hết ra đi. Cậu đừng bỏ cuộc.. Cậu chết thì lấy ai bánh bèo, bánh rán với tớ đây??? huhhu...

Mi nước mắt ngấn dài..

-Tôi nói vậy chứ có phải tôi chết thật đâu tiểu thư. Nhiễm phim nó vừa phải thôi. Đúng là hâm mà. Tụt hết cả cảm xúc..

Mi nghe xong thì lau nước mắt, mặt tỉnh bơ...

-Làm tôi tưởng thật. Grừ! Thế có chuyện gì?

-Cậu thì làm sao mà hiểu được. Người ta buồn muốn chết. Nói với cậu mệt quá!

-Coi thường nó vừa vừa thôi. Xer. Đây cũng không thềm nghe nhớ... hừ

-Thôi được rồi tiểu thư. Lại đổi. Chuyện là thế này.. Cô bạn của cô bạn tớ..

-Khoan.. Cô bạn nào? Chẳng phải cậu chơi với mỗi tớ à. Đánh quả lẻ lúc nào mà tớ không biết!!!

-Ừ thì tớ đang lấy ví dụ..

-Thôi được. Kể tiếp đi..

-Chuyện là thế này. Cô A và anh B yêu nhau nhưng cô A lại là người yêu anh C. Cô A muốn ở bên anh B nhưng lại sợ anh C đau lòng. Cô A phải làm sao để vẫn yêu anh B mà anh C không buồn, à nhầm nói đúng hơn làm sao để cô A chia tay anh C trong vui vẻ?

-Vòng vo lằng nhằng quá! Mà hỏi cũng khùng thật! Tớ nói thực với cậu chứ tớ là tớ ghét cái thể loại lằng nhằng. Đã chia tay lại còn bắt người ta vui vẻ. Đùa à. Khùng à?

-Gì mà phản ứng gay gắt thế! Nói tóm lại cậu nghĩ cô A phải làm thế nào?

-Tớ chả biết, nhưng tớ mong hai anh B, C kia đá cho cô ta bay luôn đi. Cô ta nghĩ trên Trái Đất này, mình cô ta là phụ nữ chắc? Nói không chừng, cô ta chẳng còn được ai yêu. Thế thôi.

-Này!!! Cậu có phải là bạn tớ không đấy?

-Uhm. Thì bạn cậu. Hỏi gì mà lạ thế. Lẽ nào cậu là cô A? Vậy thì anh C nhất định là Moo. Còn cái thằng B chết bầm kia là ai? Á à. Tớ sẽ trừng trị nó thay Moo!!!!

..

-KING COONG! KING COONG!!!

-Có tiếng chuông cửa. Để tớ ra mở. Cậu đợi đấy. Tớ sẽ tra hỏi cậu cái thằng C chết tiệt đó!!!!

-Ô. Yan đấy ư? hihi

-Mi cũng đến đây à. Hi.

-Hihi. Uhm. Cậu vào nhà đi...

-Uống nước đi cậu! Lâu lắm mới gặp trông cậu vẫn đẹp trai như xưa. hihi

-Hi. Cảm ơn cậu!

-Mà cậu đem cả hoa nữa à?

-Hi. Uhm..

-Mà này.. Đừng nói cậu là anh C???

-Anh C gì cơ? Cậu nói gì vậy?

-Jun và cậu.....

Nó ngắt quãng cuộc trò chuyện giữa hai người..

-Không có gì cả. Cậu đừng có mà suy đoán lung tung nữa!!!

-Tớ đoán có căn cứ chứ lị. Sao thăm mỗi cậu mà không thăm tớ!?

-Thôi. Bà cô cho tôi xin...

Con phố về đêm vẫn tấp nập người qua lại, ánh đèn đường rực rỡ đầy màu sắc. Một chàng trai và một cô gái đang nắm tay nhau đi trên đường. Trông họ rất vui vẻ và hình như họ là một cặp tình nhân..

-Cậu nhìn kìa có cái gì đằng kia lạ lắm!

-Đâu ? Đâu?

Nhân lúc Yan nhìn đi chỗ khác, nó nhún chân thơm lên má cậu..

-Tớ đùa đấy. hi

Yan như đờ tại chỗ... Ngày hôm nay là ngày gì vậy nhỉ. Ngày mà Yan được bay bổng lên tận cung trăng.

Chỉ mong niềm hạnh phúc này sẽ tồn tại mãi trong cuộc đời của hai người..

-Xấu xa quá mức Jun à! ^^

-Cái gì???

-Đừng nghĩ tớ dễ dãi mà lợi dụng nhé!!!

-Việc xuất khẩu ra nước ngoài không thuận lợi lắm. Nghe nói do bên phía họ đã có nguồn cung mới. Nếu vụ việc lần này không thành công, có lẽ công ty chúng ta sẽ không thể trụ vững được...

-Cậu nói cái gì? Mau .. Mau cho tôi một cuộc gọi phía đại diện bên đó. Tôi sẽ trực tiếp gặp họ..

...

“Xin lỗi ông, chúng tôi không thể làm khác được!”

“Ông làm sao thế? Hãy tỉnh dậy đi ạ!!!”

-Cậu chờ tớ một lát, mẹ tớ gọi điện...

”Alo.. Mẹ ạ!

Mẹ sao thế?

Bình tĩnh đi...

Mẹ..

Con sẽ đến ngay!”

-Sao vậy Yan?

-Tớ... phải đi đây.... Tớ xin lỗi...

-Yan!!! Yan!!! Cậu sao vậy? Cậu có chuyện gì vậy???

Nó đứng nhìn Yan chạy từ phía xa.. Đã có chuyện gì với cậu ấy. Nó chưa từng thấy cậu như vậy..

24. Chap 24: Gia Đình

-Hãy nói đi? Ông ấy sẽ không sao phải không?

-Bệnh nhân tạm thời ở trong tình trạng hôn mê chưa biết thời gian tỉnh lại cụ thể là bao lâu. Có thể là một thời gian nhất định, hoặc cũng có thể là vĩnh viễn...

-Ông đang đùa phải không? Sao có thể như thế được???

Vị bác sĩ thở dài lắc đầu không nói gì thêm nữa... Yan như gục ngã. Cậu không tin vào tai mình nữa. Người cha mạnh mẽ ngày nào bây giờ đang nằm trên giường bệnh....

-Học hành cho tốt vào. Sao mà cứ mãi mê những thứ vớ vẩn vậy con?

-Kệ tôi..

-Bố à. Tôi đau lắm... Như thế này đâu phải là người... Sao cứ bắt tôi phải sống...

-Gắng đi con, vì bố mẹ, gắng lên con...

-Bố ơi. Chân tôi còn đi được không. Ông bảo sẽ chữa được mà. Như thế này tôi thà chết còn hơn!

-Nhất định sẽ chữa được. Bố sẽ làm tất cả...

-Con thương con bé đó lắm à? Thương hơn cả bố luôn à con?

-Tất nhiên rồi. Bố đã có mẹ rồi còn gì! Sến quá!

-Thật là!!! Cái thằng! Nuôi mày lớn để mày nói thế đấy! Ảnh của nó bố gửi sang rồi...

-Gắng học hành, chơi bởi chán rồi thì về giúp bố làm việc ở công ty nhé!

-Tôi không thích!

-Vậy thì đợi đến lúc nào con thích rồi giúp bố cũng được...

-Never...

Những ký ức thoáng vụt qua trong suy nghĩ của Yan...

Từ xưa đến giờ vẫn là bố một lòng lo lắng cho cậu nhưng cậu lại chưa từng nghĩ đến cảm giác của ông ấy như thế nào...

"Vừa qua RJ - Tập đoàn xuất nhập khẩu lớn nhất tại nước ta đang trong bờ vực phá sản. Được biết nguyên nhân của sự việc này là do hợp đồng có tầm quy mô lớn nhất từ trước đến giờ bị phá bỏ. Công ty phải tập trung toàn nguồn lực để khắc phục rủi ro này. Trong khi đó, chủ tịch tập đoàn này do cú sốc vừa qua nên đã lâm bệnh nặng...Chúng tôi đang ở trong bệnh viện, và rất bất ngờ vì ca sĩ Tino, nam ca sĩ đang được yêu thích nhất hiện nay tên thật là Yan, lại chính là con trai chủ tịch tập đoàn.

-Anh có thể nói về tình trạng của chủ tịch hiện nay được không?

-Ra ngoài...

-Tôi biết tâm trạng hiện giờ của anh không được vui nhưng...

-TÔI BẢO CÁC NGƯỜI CÚT HẾT CHO TÔI!

...”

-Đó là công ty của bố Yan sao?

Mi lay người nó ở bên cạnh..

Nó như người mất hồn. Vậy ra hôm qua Yan bắt chợt bỏ đi là vì vậy.

Nó cố gọi cho Yan nhưng cậu không bắt máy.. Nó nhất định phải đến đó với cậu...

-Cho tớ nghỉ ngày hôm nay nhé...

Moo nhẹ gật đầu...

Khó khăn lắm nó mới vượt qua được hàng rào đầy người ở ngoài bằng cách đóng vai nhân viên sửa chữa thiết bị...

Yan vẫn ngồi đấy, nhìn bố cậu với ánh mắt đầy tuyệt vọng. Mặt cậu tiều tụy đi trông thấy.

Người đàn ông dáng vẻ phong thái cả khi đang nằm đấy, ông ấy chính là bố cậu. Nó đứng nhìn ngoài cửa sổ mà không dám tiến vào...

-Bố đã làm điều bỉ ổi ấy phải không?

-Mày nói gì vậy con?

-Cướp hợp đồng với công ty RJ, là bố phải không?

-Lâu ngày gặp bố mà mày đã như thế hả? Đúng vậy, tao đã làm thế!

-Tại sao? Tại sao ông lại là người như vậy?

-Tại vì tao là bố mày. Tại vì trên thương trường người này sống thì người kia chết, hiểu chưa?

-Bố kiếm tiền trên nỗi đau của người khác à? Ông đâu phải là bố mà tôi biết...!?

-Tao làm điều này vì mày thôi. Cơ nghiệp mà tao xây dựng nên sau này cũng để dành hết cho mày đấy con à. Chẳng lẽ mày không hiểu được điều đó?

-Con hiểu, nhưng con không cần những thứ đó. Những thứ cướp trên sự hi sinh của người khác, nó làm cho bố vui ư? Bố không biết bây giờ gia đình người ta như thế nào à?

-Tao không quan tâm. Rồi đến một ngày mày sẽ hiểu tao làm những điều này vì cái gì thôi.

-Bố....

-Chẳng lẽ bây giờ mày bảo bố mày trả lại hết cho họ và công ty chúng ta vẫn núp sau cái bóng của họ mãi à?

-... Chẳng nhẽ.. cứ phải là nhất à bố?

-Kinh doanh cũng như tình yêu. Chỉ có số 1, hoặc không là gì cả. Đứa con gái mày thích, rốt cuộc sẽ chẳng bao giờ thuộc về cái đứa nhu nhược như mày đâu! Vì mày sẽ chỉ là cái bóng của thằng kia.

-Sao.. sao bố biết?

-Cái gì mà tao chẳng biết. Chỉ có tiền mới đem lại cho mày tất cả. Và đứa con gái mà mày yêu, sẽ trở về bên mày nếu mày có quyền lực thôi...

-Ông.. ông...

-Haha. Suy nghĩ đi nhé, rồi về gặp bố... Bố sẽ dang rộng vòng tay đón con về với công ty chúng ta...

Giữa con đường hai bên hàng cỏ xanh mượt. Tiếng chim hót trong veo, chút gió xao động trong cái man mát buồn...

Có hai người đang dắt tay nhau đi trên con đường đó...

-Tớ không biết mình sẽ làm gì nữa Jun à.. Hợp đồng của tớ có lẽ sẽ dần bị hủy hết. Hôm nay nhiều công ty đã gọi điện bảo hủy hợp đồng. Nhà thì nợ nần chồng chất, mẹ tớ cũng ngắt lịm đi nhiều lần vì sốc... Bố còn chưa biết bao giờ mới tỉnh. Phải làm sao đây?

-Cậu còn có tớ. Tớ sẽ nuôi cậu Yan à!

-Cậu nuôi tớ? Giờ không phải lúc đùa đâu...

-Tớ biết. Cậu có thể giúp bố mẹ mà. Tớ tin cậu..

-Uh...

-Cậu đi làm rồi à?

-Moo này... Tớ có chuyện muốn nói với cậu...

Nó và Moo lên tầng thượng của tòa nhà...

Nhìn ra phía xa, quang cảnh thành phố được bao quát trước tầm mắt...

-Lần đầu tớ lên đây đây. Nơi này đẹp thật. Có chuyện gì vậy Jun?

Moo giả như đang tay hít thở bầu không khí và mỉm cười, nhưng trong lòng cậu vốn dĩ có lẽ đã có sẵn câu trả lời...

-Chúng ta chia tay nhé...

-Uhm...

-Uhm vậy thôi à.. ?

-Tớ biết rồi mà. Rốt cuộc chuyện này cũng xảy ra. Chỉ là sớm hơn tớ nghĩ...

-Cậu vẫn là bạn tốt của tớ chứ?

-Tất nhiên rồi. Cậu ngốc thế.

Moo xoa đầu nó. Trong lòng thì buồn rười rượi... Nó như thờ thẫn, giờ thì cảm thấy nhẹ nhõm hơn rồi...

-À.. Còn chuyện của Yan. Công ty của chúng ta vẫn sẽ ký hợp đồng với cậu ấy. Cậu đừng lo lắng nhé!

-Thật ư? Cậu không nói đùa chứ? Cảm ơn cậu!

..

-Hi. Xuống làm việc thôi cậu.

Hai người họ đi xuống.

Cảm giác của Moo lúc này thật khó thở... Tất cả cứ như nghẹn lại. Cậu chỉ muốn biến mất đi khỏi Trái Đất này...

Khi vào phòng mình. Nước mắt từ đâu cứ rơi...

-Giảm đốc.. Anh có thể mở cửa để tôi đem tài liệu này vào không?

-Giám đốc...

.....

-Alo. Bố à... Tôi đây...

.

.

-Công ty bọn tớ vẫn sẽ tiếp tục ký hợp đồng với cậu. Đừng lo nữa nhé.

-Tên đó vẫn chấp nhận ư?

-Uhm. Là Moo đã nói vậy.

Cũng là ngày hôm đó...

-Cậu không sao chứ?

-Cậu đến để xem sự thảm hại của tôi à?

-Hi. Có lúc tôi mong muốn mình cũng được như cậu đấy. Không biết ai mới là thảm hại..

-Sao?

-Không có gì cả...

-Cậu đến đây chỉ nói những điều này với tôi à?

-Tôi cũng chẳng biết nữa. Nhưng tôi mong cậu hãy quý trọng những thứ bên cạnh mình thôi.

-Tôi đang quý trọng những thứ dần mất đi đây cậu.

...

-Từ ngày mai, Giám đốc Moo của chúng ta sẽ không làm ở đây nữa. Tối nay chúng ta sẽ làm tiệc chia tay.

-Tại sao vậy? Chúng tôi làm gì sai ư?

-Không phải đâu. Mọi người hiểu lầm rồi!

...

-Chẳng lẽ vì tớ?

-Cậu nói gì thế. Hi. Tớ sẽ về tiếp quản công việc của công ty bố tớ. Cậu đừng nghĩ gì nhiều...

- Làm tớ cứ tưởng cậu sẽ bỏ đi lần nữa..

-Không có đâu. Bỏ đi thì chào mọi người như thế này làm gì. Tớ sẽ không làm việc ngu ngốc như thế lần thứ hai.

.....

25. Chap 25 : Hy Sinh

-Con trai. Quyết định như vậy là đúng. Nếu về với ta con sẽ có tất cả..

Dạo này những người đòi nợ vẫn không ngừng làm phiền gia đình Yan.

Ít ngày nữa công ty mà bố cậu xây dựng cả cuộc đời sẽ sụp đổ và thuộc về người khác.

Nó vẫn luôn ở bên cậu, chăm sóc bố và cả mẹ cậu.

Ngôi nhà của bố mẹ Yan đã bị niêm phong.

Nó đã ngỏ ý bảo Yan và mẹ Yan ở tạm nhà mình. Ngôi nhà tuy nhỏ nhưng đủ để cả mấy người ở đây...

Phía công ty nó GG&MN việc kinh doanh ngày càng trì trệ hơn do Yan là người đại diện. Cậu ấy đã tự động nghỉ việc để không ảnh hưởng tới những người khác.

Ban ngày Yan vẫn chạy đôn đáo khắp nơi tìm việc. Ban đêm cậu đi đánh đàn và hát thuê ở các quán coffee lấy tiền.

-Tôi đã bảo cậu không làm được những việc này cơ mà. Tiền lương của cậu ngày hôm nay đây! Ngày mai cậu không cần đến làm.

Đó là lần đầu Yan nhận việc bốc vác.

Sức khỏe cậu không được như người ta vì cậu từng bị tai nạn...

Nhìn đồng tiền lẻ vớt trên sàn nhà, cậu vẫn gắng nhẫn nhịn để nhặt chúng lên...

Dù cho có như thế nào nữa cậu cũng phải kiếm tiền bằng mọi cách.

Cậu phải cho nó thấy cậu không vô dụng.

-Hôm nay đi làm mệt không cậu?

-Không có. Tổ đã bảo sẽ nuôi được cậu và mẹ cơ mà. Hi. Người ta tin tưởng tổ lắm.

-Cậu ăn tối chưa? Tổ vẫn để phần cho cậu.

- Được vợ iu nấu cho ăn còn gì bằng...

-Cái cậu này thật là...

-Jun ơi, cậu sẽ nấu mỳ cho tổ ăn cả đời chứ...?

-Cậu khôn nó vừa vừa. Bộ lúc tổ đau ốm, tổ cũng phải nấu cho cậu ăn à?

-Xer. Có người chịu ăn mỳ của cậu cả đời còn kêu ca...

-Ai bảo cậu ăn đâu..

-Thôi mờ. Tổ biết rồi...

Ngày mới, những tia nắng ấm áp len lỏi qua ô cửa sổ.

Nó và Yan lại bắt đầu chuỗi ngày vất vả mới..

-Dạo này Yan sao rồi cậu?

-Cậu ấy vẫn tỏ ra bình thường khi nói chuyện với tổ ...

-Thôi quên chuyện đó đi. Hôm nay đi qua nhà hàng Nhật Bản.. Tớ mời.

-Thôi để lần khác Mi à..

-Thôi cái gì. Đi mau. Cậu không phải lo thiếu tiền đâu. Tớ có anh bạn làm ở đó.

-Chờ tớ một lúc nhé.

Nó ngồi thần thờ một mình trong khi Mi ra ngoài nghe điện thoại...

Bất chợt nó nghe được sơ qua cuộc nói chuyện từ phòng cạnh bên.

"Ngày mai chúng ta sẽ nhận công ty RJ. Bố đã tốn bao nhiêu công sức để dành được nó về tay chúng ta. Con lo mà quản lý cho tốt đấy..."

-Con biết rồi!"

"Giọng nói quen thuộc này.. Là Moo sao?"

Chẳng lẽ bố Moo đã khiến gia đình Yan nên nông nổi này?"

-Những điều này là thật ư???

-Jun... Cậu... cậu sao lại ở đây?

-Nói cho tớ biết... Cậu không phải là người như vậy chứ?

Khuôn mặt nó lúc này thật khó tả

-Đây là cô gái mà thằng con trai khờ khạo của ta si mê đấy ư? Haha.

-Jun à... Jun...

Nó cố chạy đi khỏi nơi đó. Moo mà nó quen biết đâu phải là người như vậy.

-Jun à...

-Cậu đừng đi theo tôi. Thật sự thất vọng quá đấy!

-Cậu... vẫn luôn nghĩ tôi như vậy à?

Cậu nghĩ tôi như thế là xấu xa ư?

-Dù gì Yan cũng là bạn cậu.. Cậu không cảm thấy có lỗi với cậu ấy ư? Cậu ấy mất đi tất cả, nhờ cậu đấy?

-Nhưng.. Có phải tôi muốn gia đình cậu ta như vậy đâu?

Cậu nghĩ tôi đang có tất cả ư?

-Cậu không cần nói gì nữa!

-Dù tôi có cả thế giới này thì cậu cũng đâu thuộc về tôi..

Nếu cậu nghĩ như vậy. Tôi sẽ như cậu nghĩ... Moo của ngày xưa, bây giờ đã biến mất rồi.

-Tùy cậu!

- Nếu muốn cậu ta trở lại như trước thì chỉ còn một cách....

...

Trên con đường tấp nập người qua lại, nó thần thờ bước đi trên đường...

"Tớ có việc bận nên tớ về trước rồi Mi à"

Bản nhạc được buồn từ đâu dẫn lối nó...

"Lately, I've been, I've been losing sleep

Dreaming about the things that we could be

But baby, I've been, I've been praying hard,

Said, no more counting dollars

We'll be counting stars..."

"Người ngồi đó chẳng phải Yan ư?"

-Dừng lại đi. Bài gì mà buồn vậy! Cậu không có bài nào vui hơn à?

....

Yan kiêu ngạo mà nó biết bây giờ đang chịu sự mắng chửi của người khác...

Đợi đến lúc Yan rời khỏi quán coffee.

Nó quyết định ngằm đi theo Yan...

Bốc vác thuê. Làm ở công trường...

Tất cả những việc nặng nhọc nó không thể tưởng tượng ra Yan sẽ làm.

Nó thấy xót xa hơn khi thấy cậu bị thương nhưng vẫn cố gắng làm việc.

"Có điều này chắc Yan nhà bác chưa nói với con. Sở dĩ nó xa con 5 năm vì nó từng bị thương tật khắp người do tai nạn giao thông."

Cậu có thể làm mọi thứ vì nó, thậm chí là tự sát, chẳng lẽ nó không làm được điều gì cho cậu...

"-Alo. Tôi đây..."

-Tôi không ngờ cậu lại gọi cho tôi sớm như vậy.. "

-Cậu về rồi à? Hôm nay cậu làm mệt không?

-Tớ có phải làm gì đâu mà mệt. Hi hi..

-Cậu ăn tối đi. Hôm nay tớ nấu cơm cho cậu!

-Oa. Cơm ngon canh ngọt thế này. Tớ tưởng cậu biết mỗi mỳ!

-Hic. Khinh thường người ta nó vừa vừa. Tớ học bác gái đấy.

-Jun này... Dù tớ có nghèo khó cậu cũng sẽ chấp nhận tớ chứ?

"Tớ xin lỗi cậu Jun à!"....

Ngày hôm sau.

Nhân lúc Yan và mẹ cậu ấy đi làm nó đã tranh thủ dọn dẹp đồ đạc để chuyển đến nhà Moo...

-Từ ngày hôm nay cậu sẽ ở đây. Hãy nghỉ làm ở công ty GG&MN đi. Nếu muốn đi làm thì hãy đến công ty tớ..

-Cậu sẽ trả lại công ty cho Yan chứ?

Nó nhìn Moo với đôi mắt thoáng buồn.. Moo khẽ vuốt nhẹ lên tóc nó và nói..

-Chúng ta sẽ kết hôn chứ?

Nó chỉ biết im lặng....

-Alo. Jun à.. Có chuyện này lạ lắm. Hình như nợ của chúng ta đã trả hết. Công ty của bố cũng sắp được trả lại rồi. Chúng ta được cứu rồi cậu ơi..

-Vậy thì tốt rồi...

-Sao giọng cậu buồn thế Jun. Cậu bị ốm à?

-Không có, tớ đang vui mà. Cậu làm việc tiếp nha...

-Uhm. Chào cậu. Moaazzz!

26. Chap 26: Không Thể Đánh Mất Cậu

- Bố có nghe con nói gì không? Công ty chúng ta đã được cứu rồi.

Bố tỉnh dậy đi. Con sẽ nghe lời bố. Sẽ làm việc ở công ty như ý bố. Hãy cho con biết con phải làm gì?

Yan đặt tay mình lên tay người đàn ông nọ.

Ông vẫn nằm yên với sắc thái phi phàm ngay cả lúc ngủ.

Thiết nghĩ bây giờ ngay cả khi công ty được cứu, liệu Yan có duy trì được sự sống cho nó?

Bản thân cậu chưa có kinh nghiệm lãnh đạo, hơn nữa một cú sốc lớn sắp diễn ra với cậu...

Bất chợt ngón trỏ của bố Yan cử động...

-Con... Con không nhìn nhầm chứ??

Bác sĩ... bác sĩ...

“Tình trạng bệnh nhân tiến triển rất tốt. Đây đúng là kỳ tích..”

....

“Jun à bố tớ có hi vọng rồi, chẳng bao lâu ông ấy sẽ tỉnh”

Cậu nhắn tin cho Jun.. Và gọi cho mẹ cậu...

Lúc về đến nhà cũng là lúc cảnh vật bao phủ một màu tối.

-Tớ về rồi đây cậu ơi!

“Cậu ấy đi đâu rồi sao?”

-Con về rồi à?

Thay bằng tiếng Yan là tiếng mẹ cậu.

-Dạ vâng. Jun đâu rồi mẹ?

-Mẹ cũng không rõ nữa..

Có chút gì đó ưu phiền đượm trong lời nói của bà...

-Có chuyện gì hả mẹ?

-Jun nó đi đâu thì phải con à. Không còn đồ đạc của nó nữa...

-Là sao? Sao mẹ lại nói thế?

Yan chạy vào phòng nó, mở tung tủ đồ nhưng tất cả đã biến mất.

Cậu lúng túng và nghĩ rằng chắc là nó đang có việc gì đó...

Cậu gọi điện cho nó...

Tiếng chuông cứ reo mãi mà không một tiếng trả lời. Cho đến khi..

...

-Cậu bắt máy rồi ư.. Tớ lo quá. Cậu đi đâu vậy?

-...

-Cậu sao thế? Sao lại không trả lời? Cậu đang ở đâu...? Hãy nói đi, tớ sẽ đến đó ngay bây giờ!

-Yan à... Tớ xin lỗi...

-Cậu đang nói gì thế???

-Cậu đã lấy lại được công ty. Một thời gian nữa rồi bố cậu sẽ tỉnh lại. Thế giới của cậu sẽ dần như trước. Có lẽ tớ nên trở lại vị trí của mình. Cậu đừng gọi điện cho tớ nữa...

-Cậu.. cậu có biết là mình đang nói gì không?

-Cậu hiểu mà. Tớ... phải ở bên người mà vốn dĩ tớ nên ở bên!

-Là Moo ư? Tại sao lại như vậy?

-Cậu đừng hỏi tại sao. Vì từ trước đến giờ... Tớ chỉ yêu Moo. Cậu ấy có tất cả, cậu thì không!

-Sự quan tâm và lời nói cậu dành cho tớ chỉ là giả dối ư?

-...

-Tớ sẽ cố gắng để có tất cả những gì cậu muốn. Hãy trở về bên tớ được không?

-Tút...

... Tút..

Tút...

- Hãy trả lời tớ. Đừng đùa như thế nữa...

“Thuê bao quý khách vừa gọi hiện không liên lạc được....”

“Jun à. Tớ cần cậu...!”

Yan ngồi trong căn phòng nhỏ bé của nó .

Tất cả như sụp đổ trước mắt.

Cậu không ăn uống gì mà chỉ khư khư ôm lấy chiếc điện thoại. Gọi rồi tắt, gọi rồi tắt. Cậu như phát điên lên.

Tại sao khi mọi thứ gần như quay về thì nó lại ra đi.

Không được như thế này nữa. Cậu phải đến trước mặt nó lúc này... Rõ ràng lời yêu thương trước đây nó dành cho cậu rất thật.

Cậu phóng xe như điên đại trong đêm tối.

Đã đến trước cổng nhà Moo. Cậu đứng đó ngẩng mặt lên nhìn vào ngôi nhà.

-JUN À!!! TÔI CẦN GẶP CẬU!!!!

Không một tiếng trả lời đáp lại. Bất chợt một cơn mưa đêm ngang qua làm ướt đầm người cậu. Con người phủ phàng với cậu, ông trời cũng thế...

Nó thờ thần và không dám nhìn ra cửa sổ. Mưa mỗi lúc một lớn, cũng như lòng nó mỗi lúc lại đau như cắt...

- Cậu đau lòng không Jun?

Moo đã đứng cạnh nó từ lúc nào...

-Không...

Moo cười nhếch mép. Cậu đẩy nó xuống giường, đặt tay lên đôi vai mỏng manh của nó. Từ từ ghé sát người nó.

Nó như run sợ trước con người này. Nhưng bây giờ dù cậu ta có muốn làm gì nó cũng phải chấp nhận.

Moo đặt tay lên má nó, khuôn mặt cậu ghé sát mặt nó.

-Nếu cậu muốn đau lòng cho hần cũng không được phép!

Nói rồi cậu đứng dậy quay đi. Và để lại mấy câu...

-Sắp có cuộc họp báo nói về việc kết hôn của chúng ta. Cậu hãy chuẩn bị đi!

....

“Con đại cái mang. Thằng đại gái này. Vì một đứa con gái mà mày trả lại cả công ty kia cho thằng đó!!!”

....*****

~Sáng hôm sau~

Moo đi làm từ sớm...

Ngạc nhiên thay một Yan tồi tàn vẫn quỳ ở đó sau một đêm mưa gió. Sắc mặt cậu trắng bệch ra.

Moo bước xuống xe... Cất tiếng nói:

-Nếu cậu đình quỳ ở đây làm trò hề thì cũng là một ý hay đấy.

Yan vẫn không một câu trả lời...

-Số tiền tôi đầu tư vào công ty cậu cũng không nhỏ. Cậu nên làm việc để tôi thấy việc đầu tư của tôi không phải là sai lầm chứ nhỉ?

Nghe đến câu này Yan đứng dậy một cách khó nhọc và túm lấy cổ áo Moo.

- Đầu tư??? Cậu đang nói cái gì? Lẽ nào công ty tôi được cứu là do cậu ư?

Moo xua tay Yan ra và trả lời...

-Đúng vậy!

-Vậy thì Jun đến với cậu là vì tôi ư?

-Không phải. Cậu đề cao bản thân quá!

-Vậy thì tại sao???

- Bởi vì tôi cho cậu ấy cảm giác an toàn. Bởi vì, cậu là một thằng quá vô dụng nên cô ấy mới rời bỏ cậu. Nếu muốn cô ấy quay lại, thay bằng việc quỳ lạy ở đây hãy tích cực làm việc để ngang hàng được với tôi. Còn bây giờ, với bộ dạng này cậu chỉ xứng với.... chớ thôi...

-Cậu...

-Hic.Chúng ta đi thôi chú!

Moo quay vào xe và tiếp tục đi để lại Yan ngồi đó..

“Thái độ của cậu ta.... chỉ xem mình là chó ư??? Tôi sẽ thay đổi. Tôi sẽ dành lại Jun ... Tôi sẽ không đánh mất cậu ấy thêm một lần nào nữa”

Vì cả đêm ngắm mưa mà bây giờ Yan đang bị sốt li bì ở nhà dưới sự chăm sóc của mẹ mình..

Mê man trong cơn mơ, cậu được gặp bố của mình. Bố vẫn cười hiền hậu và xoa đầu cậu như lúc nhỏ...

-Bố ơi. Có phải con nên bỏ cuộc không?

-Sao lại nói thế hả thằng nhóc này!

-Mọi thứ quá khó khăn với con..

-Con có nhìn thấy những chú chim non đang kia không?

-Dạ có ạ. Chúng đang tập bay ạ!

-Đúng vậy, để bay được chúng phải tôi luyện và vượt qua những rào cản phía trước. Con trai của bố con cũng vậy. Muốn vượt qua vấp ngã con phải cố gắng tôi luyện bản thân. Con sẽ làm được. Hãy tự tin lên!”

27. Chap 27: Lột Xác

-Con tỉnh dậy rồi à? Thằng bé này. Mà định làm mẹ lo chết ư?

-Con nằm đây bao lâu rồi mẹ?

-Gần hai ngày rồi.

-Sao lại thành ra thế này. Đã bỏ lỡ 2 ngày rồi.

-Con lại định đi đâu nữa vậy??? Thằng bé này!!!

.....

Yan rời khỏi giường.

Cậu chỉnh chu lại bản thân, gột bỏ vẻ ngoài phờ phạc ...

Từ bây giờ cậu sẽ bắt đầu đi làm ở công ty để tìm lại tất cả những gì đã đánh mất. Cậu không thể để cho bọn họ coi thường mình thêm được.

...

- Xin chào mọi người. Tôi là Yan, người sẽ chịu trách nhiệm quản lý công ty chúng ta trong thời gian tới...

”Cho hỏi cậu đã từng học trường nào?

-Tôi học quản trị kinh doanh ở Singapore Management University.

-Cậu đã có kinh nghiệm gì trong việc quản lý chưa? Xin lỗi nhưng bảo chúng tôi nghe một người chưa từng có kinh nghiệm xem ra hơi khó!

-Thực ra tôi chưa từng có kinh nghiệm trong việc quản lý. Hơn nữa các bậc tiền bối ở đây đều đáng tuổi cha chú tôi. Bắt mọi người nghe lời tôi quả là không phải!

Khi Yan vừa nói xong, những người kia cười khẩy mỉa mai...

-Vậy thì nhiệm vụ cậu đang đảm nhiệm coi như thừa rồi.

-Tôi biết các vị là những người đã cùng làm việc với bố tôi nhiều năm. Mặc dù công ty có biến cố nhưng các vị vẫn kiên trì ở lại giúp ông ấy gìn giữ công ty... Tôi đến đây là để học hỏi và tiếp thu kinh nghiệm của mọi người, qua đó trau dồi kỹ năng để phát triển công ty tốt hơn. Không ai xuất sắc ngay từ đầu phải không?

-Cậu nói thì hay lắm. Nhưng chúng tôi không thể tin tưởng cậu ngay. Cổ phần của bố cậu và cậu vẫn ít hơn bọn tôi hợp lại. Hãy giao phó cho một người thích hợp!

Yan chẳng biết nói gì nữa. Dù có muốn quản công ty cũng chỉ là mình bố cậu muốn vậy. Cấp dưới tỏ thái độ bằng mặt mà không bằng lòng như thế này liệu có ngày đi lên. Bọ họ rõ ràng chẳng xem cậu ra gì.

-Xin lỗi! Các vị nhưng cổ phần của các vị chỉ chiếm 40%. Nghĩa là cậu ấy còn có cơ hội!

-Bác quản gia.. Sao bác lại ở đây?

Từ sau cánh cửa bước vào là bác quản gia của Yan đáp lời. Yan khá ngạc nhiên và hỏi nhỏ ông ấy. Cậu có vẻ bất lúng túng đi. Tuy nhiên không át chế được hết nỗi lo lắng. Những người trong hội đồng công ty lại lên tiếng...

-Cậu ta, và chủ tịch chỉ chiếm 39% cổ phần. Làm sao hơn bọn tôi được? Người giữ 21% cổ phần chưa từng xuất hiện. Tôi nghĩ nếu người đó ở đây chắc chắn sẽ đứng về phía chúng tôi!

-Chưa hẳn ạ!

-Ông ta là ai? Chỉ là một lão quản gia sao xía vào nói chuyện!

-Tôi là người giữ 21% cổ phần còn lại. Tôi được cổ chủ tịch giao cho số phần trăm này. Tôi định một lúc thích hợp sẽ giao cho cậu ấy nhưng bây giờ đã đến lúc. Các vị có thể yên tâm để cậu ấy quản lý rồi chứ!

Tiếng xì xào im bật đi.

-Tôi mong mọi người sẽ tin tưởng tôi. Đây là tâm huyết của cả đời bố tôi. Vì ông ấy, tôi sẽ không khiến mọi người phải thất vọng.

Cuộc họp công ty tạm thời chấm dứt. Tuy phần thắng về phía cậu nhưng khó khăn vẫn còn ở phía trước...

Hôm nay các đầu báo đã đăng tràn ngập thông tin về việc đính hôn và cưới xin của Moo và nó...

Hơn hai tháng nữa thôi... Họ sẽ làm đám cưới. Cậu mong rằng mình có thể thay đổi được tình thế. Tiền, tình và địa vị xã hội. Cậu sẽ cố gắng để cho bọn họ thấy cậu làm được như thế nào.

-Cậu chưa về à?

Bác quản gia giờ đã thành thư ký của cậu. Cũng phải thôi, trong công ty chỉ còn ông ấy là đáng tin cậy nhất.

-Bác về trước đi ạ!

-Đã khuya rồi. Cậu đừng cố sức. Mới ốm dậy mà đã như vậy!

-Cháu khỏe rồi. Bây giờ cố được thì cố thôi ạ. Bao nhiêu người đang nhìn vào cháu!

-Haizzz. Thôi được rồi. Có gì khó khăn hãy để tôi giúp nhes!

-Vâng ạ!

-À mà. Bà chủ dọn về nhà rồi. Cậu không dọn về sao?

-Không ạ! Cháu sẽ ở đó đợi cậu ấy về...

-Vâng...

Gió khê lùa qua ô cửa sổ... Nó khê đặt điểm nhìn ra phía xa....

Đèn đường dần tắt, khu phố cũng thưa dần. Căn phòng lạ lẫm chán ghét này chẳng khác gì nhà tù giam cầm nó.

Cảm giác thiếu vắng cái gì đó làm nó thấy trống trải hơn.

~~Ngày hôm sau~~

-Aaaaaaaaaaaaaa!!!!

-Xin lỗi, tôi sơ ý quá! Cô bé có sao không?

-Anh nhìn xem, áo tôi ... ơ?

-Tôi xin lỗi...

Sáng nay trên đường đi làm Yan có ghé qua mua coffee và đồ ăn sáng cho cả phòng (Dù giữ chức vụ cao nhất nhưng cậu vẫn làm thêm việc này để được lòng cấp dưới)

Chẳng may cậu va phải một cô gái khá xinh tầm 16, 17 tuổi.

Đáng ra cô bé sẽ ăn vạ nhưng khi nhìn thấy nhan sắc của Yan, cô như bị thôi miên và trở nên hiền lành kỳ lạ...

-Em không sao đâu ạ! hì hì

-Sao lại không sao chứ. Nhìn áo em xem, coffee lem hết cả rồi. Em là học sinh trường đối diện à?

-Dạ!

Cô bé ngoan ngoãn như một con mèo con...

-Gần đây có tiệm bán áo đồng phục thì phải. Tôi sẽ mua đèn cho em nhé!

-Dạ không cần đâu anh ạ!

-Không cần sao được. Đi thôi!

Nói rồi Yan chở cô bé lại tiệm gần đó và mua áo cho cô.

-Chào nhóc! Xin lỗi vì làm em muộn học. Anh đi đây!

-Dạ!

Nói rồi Yan quay đi... Khi Yan định mở cửa bước vào xe thì cô bé ới lại...

-Anh tốt bụng ơi, anh tên gì vậy? Em tên Trang, Linh Trang ạ!!!!

- Anh tên Yan.. Mau vào trường học đi em!

-Dạ!!!

(Anh ấy thật đẹp trai và tốt bụng. Anh Yan, anh sẽ sớm thuộc về em .)

-Công ty AAA là công ty thương mại mang tầm quốc tế. Mỗi mặt hàng khi được đơn vị này quảng bá đều có doanh số bán ra vượt bậc. Chỉ cần hợp tác được với họ công ty chúng ta sẽ có triển vọng hơn...

Yan đang vạch ra hướng đi mới cho công ty tuy nhiên cậu nhận được sự phản bác ngay tức thì...

-Chuyện này là không thể. Ngay cả công ty W (công ty bố Moo) cũng không thương lượng được với họ, liệu ta có thể không?

-Muốn vượt qua công ty họ và đứng lên một cách vững vàng điều này bắt buộc chúng ta phải thử. Tôi cố gắng tìm được cơ hội đàm phán.

.....

28. Chap 28: Đánh Đổi

-Tôi sẽ cố gắng dành được cơ hội này cho công ty. Có như vậy tôi mới lấy được lòng tin của mọi người...

” Jun à. Cậu đã ngủ chưa? Tớ nhớ cậu nhiều lắm!”

”“Tớ mệt mỏi quá. Giá như có cậu ở đây lúc này... Chỉ cần nghe giọng nói của cậu thôi... Tớ sẽ có động lực làm tốt mọi chuyện hơn...”

3 ngày sau...

-Ông ấy đến bao giờ thì họp xong ạ?

-Tôi cũng không rõ!

-Tôi đã chờ hơn hai tiếng rồi!

-Ông ấy rất bận. Nếu anh không chờ được thì để lần sau ạ! Mong anh thông cảm!

Yan đến công ty AAA từ sớm để mong có cơ hội thương lượng với giám đốc công ty đó. Tuy nhiên đến hơn hai tiếng mà ông ta vẫn không chịu ra gặp cậu.

Cậu vẫn kiên trì đợi cho dù kết quả như thế nào... Cứ thế đến khi hết ngày ông ấy mới thấy ông ta ra khỏi phòng...

-Giám đốc tôi có chuyện muốn bàn bạc với ông...

-Xin lỗi nhé, hôm nay hết giờ làm việc rồi! Hẹn gặp cậu sau!

-Nhưng....

-Giám đốc đã nói với cậu vậy rồi. Mau tránh ra đi!

Vị giám đốc đó không thèm để ý đến Yan.

Bây giờ tìm một công ty bình thường hợp tác với cậu đã khó chứ đừng nói là AAA..

Những ngày sau cậu vẫn kiên trì đến đều đặn nhưng không có kết quả gì...

.....

-Cậu ta vẫn ở ngoài đấy à?

-Vâng ạ!

-Thật là. Chúng ta đã hứa hợp tác với chủ tịch Nguyễn rồi.. Cậu ta làm thế chỉ vô ích....

.....

-Ô. Anh Yan!!!! ^^

-À. Em ?!

-Anh không nhớ em ư? Em là Linh Trang hôm nọ được anh mua áo cho đây ạ!

-À. Anh nhớ rồi. Em làm gì ở đây? Không đi học à?

-Không ạ! Bố em là nhân viên ở đây!

-Vậy à. hì

-Anh đến đây làm gì vậy?

-À. Không có gì đâu em gái...

-Dạ. hì hì

-Cũng muộn rồi. Anh phải về đây. Hẹn gặp em sau nhé!

..

-Ồ.. anh...!

-Chào cô chủ!

Lúc Yan vừa ra về. Linh Trang lại bàn làm việc của chị thư ký rò hỏi..

-Cái anh lúc nãy đến công ty bố em làm gì vậy chị?

-Anh chàng đẹp trai ấy hả? Cậu ấy đến đây mấy ngày nay để tìm cơ hội hợp tác với công ty mình. Haizz. Đúng là ngốc nghếch mà. Nếu giám đốc muốn hợp tác thì cậu ta còn phải đợi ở đây làm gì nữa...

-Híc. Bố em thật là.. hừ!!!

Tối hôm đấy...

Tại giờ ăn tối.

-Bố!!!!

-Gì vậy con gái yêu?

-Con muốn có gia sư dạy toán!

-@@! Con không đùa đấy chứ? Đây lần đầu thấy con nói về chuyện học!

-Con muốn học thật mà!

-Con nghiêm túc đấy chứ. Đừng hành hạ người ta như mấy gia sư trước đó đấy!!!

-Xừ! Con đang muốn học hành nghiêm túc mà lị!

-Hahaha. Con gái ta lớn thật rồi. Ok. Bố sẽ tuyển gia sư cho con!

-Không. Không. Đồng ý là việc của bố, nhưng chọn lựa giáo viên là việc của con ạ!

“Con bé này chẳng biết có ý đồ gì?”

-Được rồi.

-Người này rất rất giỏi. Từng đạt giải toán quốc tế. Rất đạt yêu cầu.

-Được! Tùy con thôi!

-Nhưng bố à. Có lẽ người đó không chịu dạy con đâu!

-Cái gì??? Có người không chịu dạy con gái bố sao!!!

-Con nghĩ là thế ạ!

-Con nói tên vị giáo viên đó xem! Bố sẽ bắt họ dạy con bằng được!

-Hihi. Bố tuyệt quá! Anh ấy là anh Yan gì đấy mấy hôm nay liên tục lên công ty bố đấy ạ!

-CÁI GÌ???

-Sao ạ?

-Giáo viên trên đời này thiếu gì người, sao con lại chọn cậu ta!?

-Hừ. Nói tóm lại bố không muốn con học nữa chứ gì? Không là anh ấy thì con không học!!!

-Hả???

-Bố định sao?

Ông nghĩ ngợi một lúc rồi nói....

-Có thật là con muốn học không?

-Thật ạ! Con đang nghiêm túc. hì hì

-Thôi được rồi! Nếu con đã nói vậy. Bố sẽ bắt cậu ta dạy con..

Sáng hôm sau

-Cậu Yan hôm nọ có ở ngoài đấy không?

-Dạ có ạ! Để tôi ra đuổi cậu ta tiếp xem sao!

-Không. Cậu gọi cậu ta vào đây cho tôi!

-Nhưng...

-Nhưng gì? Cứ gọi vào đây!

.....

Ở ngoài phòng chờ. Cậu vẫn kiên trì đến sớm. Khi thấy vị thư ký ra ngoài, cậu đoán chắc là mình lại bị đuổi. Tuy nhiên...

-Giám đốc muốn gặp cậu!

Cậu tỏ ra ngạc nhiên vì ông ấy đã chịu gặp mình...

Khi vào trong, cậu thấy người đàn ông đang ngồi trên bàn làm việc đang đọc tài liệu gì đấy...

-Chào ông. Tôi đến từ công ty R.J...

-Tôi biết! Cậu ngồi đi!

-Vâng ạ!

-Cậu bao nhiêu tuổi?

-23 ạ!

-Cậu ít tuổi hơn tôi nghĩ..

-Vâng! Tôi đến đây là để....

Yan chưa kịp nói hết lời thì ông ta lại cắt ngang lời cậu tiếp.

-Cậu từng đạt giải quốc tế về toán à?

-Vâng ạ!

-Tốt! Cậu có thể dạy thêm môn toán chứ!?

-Tôi đến đây là để mong có cơ hội hợp tác với quý công ty, có vẻ như ông đang hiểu lầm ý tôi!

-Không! Tôi đang tạo cho cậu cơ hội đấy!

-Sao cơ ạ?

-Con gái tôi, nó muốn cậu dạy. Nếu đồng ý chúng ta sẽ ký hợp đồng ngắn hạn trong vòng 2 tháng! Nếu cậu làm tốt tôi sẽ xem xét việc gia hạn hợp đồng!

-Cái này...

- Con gái tôi chỉ cần học 3 buổi/ tuần. Vào những lúc cậu rảnh rồi.

Yan trầm nghĩ. Chỉ cần dạy một đứa trẻ cậu có thể cứu cả công ty, vậy tại sao cậu không làm chứ!

-Vâng ạ! Tôi đồng ý!

-Được rồi. Hợp đồng sẽ được ký kết vào ngày mai. Cậu cũng chính thức thành giáo viên của con tôi.

-Xin cảm ơn giám đốc!

-Cậu không cần cảm ơn. Nhưng cậu nên nhớ, chỉ cần tổn hại đến con gái tôi cậu sẽ lãnh đủ hậu quả nặng nề!

Ra về, cậu vừa mừng vừa lo. Mừng là vì cứu được công ty. Lo là vì cô con gái của giám đốc AAA. Chắc hẳn việc giáo dục con gái ông không phải việc đơn giản như nghĩa đen của nó....

” Jun ơi, đợi tớ hai tháng nữa thôi cậu”

Ở một nơi khác...

-Cô định thế này đến bao giờ. Cô đã chấp nhận trao đổi thì cũng nên hoàn thành nghĩa vụ chứ?

-Tôi sẽ lấy cậu. Tôi chỉ trao đổi là lấy cậu. Thế thôi. Cậu đừng mong đợi điều gì hơn từ tôi.

Nó không ăn uống mấy ngày nay. Bố mẹ Moo đến nhà, nó cũng chẳng buồn quan tâm và xuống phòng chào hỏi họ...

” Đây là con bé mày sẽ lấy làm vợ à?”

Mọi thứ với nó hoàn toàn vô nghĩa... Giả dối với Yan là quá đủ. Nó không thể mỉm cười và an lành xem như không có gì với người biết rõ nó nghĩ gì...

Moo trở nên bi ối hơn, cậu không còn hiền lành trong hành động và lời nói như xưa. Duy chỉ có điều, cậu không làm tổn hại gì đến nó...

29. Chap 29: Thầy Giáo Bất Đắc Dĩ

Yan được mọi người trong công ty đánh giá cao hơn.

Điều này là hiển nhiên vì dự án hợp tác với AAA lần này khó ai ngờ được lại là RJ- công ty vừa trải qua cuộc khủng hoảng trầm trọng.

Phía bên công ty Moo, khi biết được việc ký kết giữa hai công ty nọ, chủ tịch Nguyễn đã rất bức tức...

-Bốp!!!

Một cái tát văng vào mặt Moo..

- Thành bất tài, dự án lần này cũng để lọt lưới sang bên đó!

-Bố.. Vẫn còn 2 tháng cơ hội nữa.

-Chẳng phải vì cái thứ vô dụng như mày gây ra sao! Đáng ra không cần đến hai tháng này. Nếu không phải tại con nhỏ đó!!!

-Bố đừng lôi cô ấy ra. Lỗi do con hết! Con sẽ không làm lỡ bất cứ điều gì nữa!

-Mày liệu đấy mà làm...

Ông chủ AAAA ký kết và đều thử hợp tác với 2 công ty trong 2 tháng. Trên thực tế, nếu công ty nào thể hiện tốt hơn ông ta sẽ lựa chọn...

Tầm 5 giờ chiều hôm đó..

Yan đi từ công ty đến thẳng khu biệt thự vị giám đốc nọ để dạy học cho cô con gái của ông ta.

Ngôi biệt thự sa hoa hiện ngay trước mắt. Đã có người chờ sẵn cậu đến, đón tiếp cậu rất cẩn thận.

Cậu từ từ bước vào trong và tiến đến phòng vị tiểu thư nọ...

Không khí thật yên tĩnh và khá lạnh lẽo...

Cốc.. Cốc ... cốc!

-Cô chủ! Cậu Yan đến rồi..

Quản gia nhà đó gõ cửa và gọi hộ cậu... Cảm giác của cậu có hơi chút lo lắng. Dù sao cũng là lần đầu làm thấy giáo bất đắc dĩ.

Cô bé từ từ mở cửa bước ra...

O.O

-Chào anh!!! ^^

Cô gái đưa 2 ngón tay lên chào một cách rất cute, mặc kệ sự ngạc nhiên của Yan...

-Em.. ???

-Em tên là Linh Trang ạ! Từ nay em là học sinh của anh. hihihi

Hóa ra cô bé Linh Trang mà cậu gặp mấy lần chính là cô con gái của giám đốc.

-Chúng mình xuống phòng học thôi anh!

-Uhm...

Cậu trả lời rồi hai người cùng xuống phòng học của Linh Trang..

Người nhà giàu có thể gọi đây là phòng học, nhưng thực tế nhìn nó chẳng khác gì một thư viện... Chỉ khác một điều nó ít chỗ ngồi và sang trọng hơn...

Xung quanh chỗ họ ngồi là những kệ sách lớn được sắp xếp gọn gàng tượng trưng cho nhiều lĩnh vực.

-Phòng này dành riêng cho em học đấy ạ!

-Em có đọc hết chừng này không?

Yan tò mò ngạc nhiên hỏi Linh Trang.

-Anh nghĩ em là siêu nhân chắc. Em chả bao giờ chạm vào chúng!

-Vậy sao nhiều sách đến thế?

-Bố em thích xây vậy thôi.

=.=

-Chúng ta bắt đầu học nhé!

Yan mở lời, rồi hai người cũng ngồi vào bàn học..

20 phút sau..

-ax+by =.... Sao em cứ nhìn tôi thế?

Đang say sưa giảng bài thì Yan thấy Linh Trang cứ ngẩn ngơ nhìn vào mình.

-Em đang học bài mà, phải tập trung nhìn vào thầy giáo chứ ạ!

o.O

-Thế thì thử làm bài này đi. Chăm chú nghe giảng thế mà..

Yan xoay Linh Trang. Thực tế cậu biết rõ là cô bé chẳng có chữ nào trong đầu.

-Hic. Em không biết làm! Anh giảng bài tiếp đi.

Linh Trang trả lời một cách tự nhiên. Yan cũng bất đắc dĩ nghe lời.

-Thôi được. Bây giờ chú ý đây. Bài này phải làm như thế này này...abcdxyz...#%*+*\$\$#&

...

-Anh ơi. Anh dạy toán buồn ngủ quá. Dạy văn đi ạ!

><">

-Nhưng mà việc của tôi là dạy toán cơ mà?

-Em ứ biết. Giảng văn cho em đi ạ!

Yan thấy bực mình “cốc” cho Linh Trang một cái vào đầu.

-A. Anh làm gì vậy!!!! Em mách....

Yan lấy tay bịt miệng cô...

(Cũng đành chiều nó thôi, nó mà mách lẻo sai sự thật thì cậu cũng toi đời.)

-Haizzz. Thôi được. Thế em muốn giảng bài nào?

-“Tôi yêu em” của Puskin ạ...

-Đọc lên xem...

”

Tôi yêu em đến nay chùng có thể

Ngọn lửa tình chưa hẳn đã tàn phai;

Nhưng không để em bận lòng thêm nữa,

Hay hồn em phải gợn sóng u hoài.

Tôi yêu em âm thầm, không hy vọng,

Lúc rụt rè, khi hăm hực lòng ghen,

Tôi yêu em, yêu chân thành, đắm đắm,

Cầu cho em được người tình như tôi đã yêu em.”

Khi nghe xong những câu thơ này, Yan bỗng lặng đi một lúc.. Có lẽ cậu nhớ tới nó.

-Sao anh lại im lặng thế ạ?

-Không có gì... Mà giảng cái gì vậy em?

-À.. thì... Cảm nhận của anh về bài thơ ạ!

-Nhật...

Nhẽo...!

Cảm nhận của tôi đây! Bây giờ thì hết học văn được chưa?

-Hic. Em không chịu. Anh phải giảng cho em...

+.+

-(Giảng .. giảng cái con khỉ)

Nghe đây, bài thơ diễn tả một tình yêu vô vọng, thấm đẫm một sắc điệu buồn, nhưng hơn hết vẫn là sự mãnh liệt và cao thượng của trái tim con người với một mối tình không đơm hoa kết trái. Ngôn ngữ thơ giản dị, trong sáng, không có biện pháp tu từ nào ngoài điệp ngữ “tôi yêu em”. Chất thơ của bài thơ toát ra từ những cảm xúc chân thành, ghìm nén, từ những lời nói giản dị nhưng đầy thiết tha, tế nhị mà mãnh liệt, đậm thấm mà cao thượng... bla..bla...Giờ thì được rồi chứ?

-Ai lại đưa điện thoại ra đọc theo thế bao giờ!

!!!

Đầu Yan như bốc khói...

-Thôi được rồi ạ! Anh cứ tiếp tục đi... hì hì

@#\$\$%&*

-Anh ơi. Anh có người yêu chưa?

-Đang học sao hỏi lạc chủ đề thế?

-Chắc là có rồi. Chị ấy xinh không ạ?

-Này!!!

-Hỏi thừa rồi. Xinh thì mới được anh thích chứ!

-Hôm nay nghỉ ở đây nhé!

-Ấy ấy!!! Thầy gì mà giận dữ suốt vậy! Kiểu này chắc hai người chia tay rồi! :))))

-!!!

....

Sau 3 tiếng làm thầy bắt đầu dĩ cuối cùng cũng được tha...

Những ngày sau....

Hoạt động ở công ty Yan vô cùng tốt đẹp. Chiều hôm nay cậu ấy và Trang sẽ cùng đi ăn tối với giám đốc AAA...

Họ hẹn gặp nhau ở nhà hàng nọ. Yan và Linh Trang đi cùng nhau...

Hóa ra khách mời không chỉ có họ.mà còn cả hai người đó...

Moo và Jun....

30. Chap 30: Người Thứ 3

Mọi người ngồi vào bàn ăn.

Nó khá e ngại.

Đã bao nhiêu ngày rồi họ mới gặp nhau. Nó và cậu đều gầy đi nhiều.. Yan nhìn nó với ánh mắt yêu thương. Còn nó, nó không dám nhìn vào mắt cậu, nó sợ không thể tiếp tục che dấu tình cảm của mình.

-Sao bố bảo gặp mình bọn con thôi mà?

Linh Trang lên tiếng phá vỡ bầu không khí im lặng.

-Con gái con đũa. Ềm hèm. Toàn người quen cả thôi. Đúng không cậu Moo, cậu Yan?

-Vâng!

-Vâng!

-À. Đây là vợ chưa cưới của Moo!

Đang uống ly rượu trên môi, Yan bỗng ho sặc sụa. Ai mà chẳng biết họ có quan hệ như thế. Báo chí đã đăng tràn lan suốt thời gian qua. Thế nhưng cảm giác mất mát, và nghẹt thở khi phải nghe những điều này nó vẫn diễn ra với cậu.

-Khụ... Khụ!

Linh Trang ngồi bên lo lắng hỏi...

-Thầy không sao chứ? Đồ ăn ở đây không hợp khẩu vị của thầy à?

-Không... Tôi không sao! Chúc.. Chúc mừng.. hai người...!

-Vậy thì tốt...Em cũng chúc mừng hai anh chị!

-Cảm ơn!

Moo nói lời cảm ơn một cách lãnh đạm.

Ông chủ AAAA lại nói tiếp:

-Quay về chủ đề chính. Như hai cậu cũng biết, công ty của hai người cùng là đối tác của tôi trong thời gian này. Mong rằng hai quý công ty sẽ cạnh tranh công bằng để xứng đáng là đối tác dài hạn với công ty chúng tôi trong thời gian tới! Cạn ly!

-Vâng, thưa giám đốc..

-Vâng.

20 phút sau...

-Chúng tôi xin phép về trước!

-Được rồi!

Moo và nó xin phép về trước. Không khí bây giờ cũng chẳng chẳng có gì đáng vui mừng để họ ở lại lâu hơn.

-Bọn con cũng đi luôn được không ạ? Bây giờ con muốn về nhà ôn bài!

o.O

-Ôn bài???

Giám đốc nhìn cô con gái với khuôn mặt đầy ngạc nhiên.

-Nó siêng học vậy à cậu Yan?

+. =

-Vâng. Cũng có chút chút ạ!

Yan bắt đắc dĩ trả lời...

-Tốt! Vậy hai đứa về nhà học bài đi! Nhờ cậu chỉ dạy cho con gái tôi!

Lúc ra ngoài, cậu bảo Linh Trang chờ trong xe trước và chạy thật nhanh tìm đến chỗ Moo và nó...

Lòng vòng một lúc, cậu thấy họ chuẩn bị lên xe. Moo đang mở cửa cho nó vào.

Yan chạy đến bên, cầm lấy tay nó. Theo quán tính, Moo cũng kéo nó về phía mình và nói:

-Cậu đang làm gì với người của tôi vậy!

Yan chẳng thêm để ý tới lời Moo, chỉ lên tiếng như ở đây chỉ có sự hiện diện của nó và cậu:

-Jun à. Cậu về với tớ được không?

Nó chẳng nói gì. Chỉ quay về phía khác. Giữ bỏ tay Yan một cách vô tình... Yan vẫn tiếp tục.

-Tớ biết cậu có điều khó nói nên mới đối với tớ như vậy. Tớ chấp nhận tất cả, chỉ cần cậu về bên tớ thôi...

Nó từ từ quay mặt phía Yan và buông lời nói ẩn chứa sự mệt mỏi:

-Cậu lắm rồi!

-Không! Tớ không lắm. Nhìn vào mắt tớ đi. Cậu có thể nhìn vào mắt tớ và nói rằng cậu không hề có tình cảm với tớ chứ? Cậu không thể.. Đúng không?

Nó liếc sang Moo, rồi nhìn Yan... Moo lên tiếng..

-Cậu nói với cậu ấy đi. Từ trước đến giờ cậu yêu tớ đúng không?

Nó thở dài.. Lòng nó đau như cắt. Nó nhìn vào đôi mắt sâu thẳm đầy hy vọng của Yan và nói tiếp.

-Tớ.. Tớ không yêu cậu. Tớ yêu Moo..

-Cậu đang nói dối!!!

Yan hét lên.. Nó nhắm mắt lại, cúi gầm mặt xuống và nói to hơn..

-Tớ yêu Moo, tớ yêu Moo. Cậu hãy biến mất khỏi cuộc đời tớ đi. Hãy tìm một người mới thích hợp với cậu!

Yan như đứng hình. Không còn gì để nói. Đối với nó, cậu chỉ có thể. Đối với nó, cậu “biến mất” là tốt nhất. Cậu phải làm sao???

Nhìn xe của họ đi khuất dần, cậu vẫn đứng đó với những suy nghĩ ẩn chứa đầy sự hụt hẫng, thất vọng.

-Anh Yan? Anh làm gì ở đây vậy? Em chờ anh lâu quá! HIC

Linh Trang chạy đến bên Yan.

-Anh.. xin lỗi. Anh vừa gặp một người bạn!

Yan trả lời cho qua chuyện.

-Bạn nào thế? Bây giờ chúng ta về được chưa ạ?

-Ừ. Về thôi em!

Hôm nay cũng như ngày hôm trước, Yan lại làm thầy giáo bắt đắ dĩ. Thế nhưng bây giờ thầy còn mất tập trung hơn cả học sinh.

-YAN sư phụ!

Không nói gì.

-Yan sư huynh!

Vẫn không nói gì...

-ANH YAN!!!!!!!

Lúc này mới tỉnh.

-À. Ừ. Ờm!

-Anh bị bồ đá à? Sao hôm nay anh cứ như người trên cung trăng thế?

-Anh hơi mệt thôi. Em muốn học gì nào?

-Hic. Anh dạy nhạc đi ạ!

-Anh đang mệt. Không có tâm trạng đùa với em đâu.

-Âm nhạc cũng là một môn học mà. Anh hát cho em nghe đi! ^^

-Sao em lại lãng phí sự kỳ vọng của bố mình thế. Em lo học đi!!!

-HIC. Em muốn học NHẠC. EM MUỐN HỌC NHẠC!!!!

-Thôi được rồi. Âm ỉ quá.

-Dạ.. dạ. hí hí...

Yan ngồi bên chiếc đàn piano... Linh Trang đứng cạnh.

-Em biết hát chứ?

-Dạ! à mà thôi. Anh hát em nghe đi! :)

“Mi i i i i Ma a á a a”

-Đấy. Hát theo đi!

-Ấy. ấy. Sư phụ. Không phải em muốn anh dạy kiểu đó. Em không muốn luyện thanh đâu. Anh hát một bài gì đó luôn đi ạ!

-Haizzzzz! Thật là... Tôi hết chịu đựng nổi cô rồi. Vừa phải thôi. Đừng ép người quá đáng. Tôi về đây!

-Ấy. Anh ơi. Em xin lỗi. Chẳng phải trước đây anh hát nhiều bài cảm động lắm sao? Hôm nay anh hát cho riêng em một bài không được à?

-Từ trước tới giờ tôi vẫn chỉ hát vì một người. Bây giờ chẳng còn lý do gì nữa. Hôm nay anh mệt rồi. hôm sau chúng ta học tiếp nhé!

Yan thở dài, nói vài lời với Linh Trang rồi đi thẳng ra ngoài cửa.

-Cô chủ, có cần tôi báo cáo với giám đốc về hành động láo xược của cậu ta không ạ?

-Không cần. Bác đi làm việc của mình đi!

“Hóa ra anh vì chị ta mà như vậy, cũng thú vị đấy”

Thực ra Linh Trang đã chứng kiến cảnh tượng giằng co giữa Moo Yan và nó. Chắc các bạn cũng đoán ra Linh Trang chẳng phải ham học tập gì, mục đích của cô nàng chỉ là từ từ chinh phục thầy giáo mang hình hài “búp bê” của mình.

Về phần nó, sau khi trả lời Yan, tâm trạng của nó khá tồi tệ. Trên đường về, Moo và nó vẫn chẳng nói gì với nhau. Vẫn là sự u ám bao trùm.

Có lẽ nhiều người cũng đang nghĩ như nó, Moo thật bỉ ổi và đáng thất vọng. Nhưng, liệu có thật cậu ấy đã thay đổi 180°, từ một Moo lương thiện thành một Moo sống không từ thủ đoạn không?

~Một tháng trước~

-Bác sĩ nói sao???

-Cậu có một khối u ác tính trong não. Việc phẫu thuật rất khó thành công. Có lẽ cậu và gia đình nên chuẩn bị tinh thần .

-Ông có nhầm không? Làm sao có thể? Tôi còn trẻ, tôi còn nhiều việc phải làm. Sao ông lại nói vậy?

-Tôi xin lỗi!

-Ông... ông nói láo!!!

“Jun ơi. Bố mẹ ơi, con phải làm sao đây? Tôi không muốn chết!”

-Tôi... Nếu tôi không phẫu thuật tôi còn sống được bao lâu?

-1 năm ... Cậu còn 1 năm.

Sau ngày hôm đó, Moo quyết định làm những việc ý nghĩa cuối cùng của cuộc đời mình.

Giúp bố sửa chữa sai lầm, giúp Yan hiểu được giá trị của những thứ mà Yan có, và cậu muốn làm cho người con gái cậu yêu cảm ghét cậu. Rồi cậu sẽ trả lại tất cả để ra đi chẳng cần gì.

Kế hoạch là thế đấy. Nhưng nó có như Moo dự tính không lại là chuyện khác.

31. Chap 31: Kết Thúc

Hơn một tháng sau...

Đã gần hết thời hạn hai tháng. Mọi việc dần tiến triển theo một hướng mới. Ưu thế về phía công ty Yan. Tất nhiên đó hoàn toàn là nỗ lực của cậu chứ không phải do đối thủ đã nhường.

Theo như báo chí Moo và Jun sẽ kết hôn vào một ngày không xa. Sức khỏe của Moo ngày càng yếu đi. Những biểu hiện bệnh tật biểu hiện ngày càng rõ ràng hơn. Cậu trở nên gầy gò, ốm yếu, bên người luôn phải đem theo thuốc giảm đau để quên đi sự đau đớn của căn bệnh quái ác.

Về phần Yan, việc dạy học cho Linh Trang vẫn diễn ra bình thường. Cô nàng vẫn liên tục dỡ ra các quái chiêu nhưng Yan đều đối phó được. Và hôm nay là một điển hình..

-Anh đến rồi ạ!

-Ừ.

Linh Trang mở cửa cho Yan, cô ăn mặc khác hẳn với thường ngày. Khác theo nghĩa trong sáng còn đỡ, đáng này....

Áo quần ngắn cũn làm nổi bậtmột số bộ phận nhạy cảm. Điều bộ thì y như con mèo muốn xin ăn.

-Em ăn mặc cái kiểu gì đấy. Lại còn cái thái độ nữa!

Yan lên tiếng quát Linh Trang.

-Hi. Anh không thấy đẹp à?

-Học hành không lo, làm cái trò gì thế!

-Em thích thế đấy! Bây giờ em sẽ hét toáng lên rằng anh đã làm điều xấu với em. Anh sẽ phải chịu trách nhiệm với em.

Trang vừa cất lời xong thì bị Yan lấy thước gỗ cho cái vào đầu. Rồi đem thước đánh tiếp vào chân y như bố đánh con.

-Đi thay quần áo. Nhanh lên! Nhìn như con khỉ đột ấy, ma nó cũng không thèm chứ đừng nói anh mày.

Linh Trang nghe xong, tức ói máu. Đành vùng vằng đi thay đồ...

Một lúc sau họ mới ngay ngắn vào bàn học...

-Anh này. Rốt cuộc cái chị đó có gì hấp dẫn thế? Người ta sắp lấy chồng rồi.

-Đừng nói vớ vẩn nữa!

-Nói thật chứ lì, em biết thừa!

-Ừ đấy. Thích ai kệ tôi. Còn việc của cô vẫn là học, hiểu chưa?

-Xì... Lúc nào cũng thế!

Một dòng suy nghĩ thoáng qua Linh Trang.

“Chẳng phải chúng ta cứ thế này rất vui sao anh? Tại sao anh cứ nghĩ đến người đó chứ? Anh sẽ không đến được với chị ta đâu, nếu chị ta quay lại, Em sẽ không để chị ta yên....”

Vài giờ sau...

Bước ra khỏi căn nhà kia, Yan thở phào nhẹ nhõm...

Bỗng, có tiếng điện thoại gọi đến.. Là mẹ cậu.

- Yan à. Con đang ở đâu thế? Bố con tỉnh lại rồi con ơi.

-Thật ư? Con đến ngay đây ạ!

Cậu phóng như bay đến chỗ bố mẹ. Và cậu thấy bố đã ngồi dậy được. Các bác sĩ đứng xung quanh hỏi thăm.

Nước mắt cậu rơi xuống vì quá vui mừng.

-Yan đến rồi à con?

Cậu chẳng nói gì, chạy ngay đến và sà vào lòng bố.

- Thằng nhóc này hôm nay bị sao thế. Muốn bố đánh cho phải không?

Ông nửa đùa, nửa xúc động. Giọt nước mắt cũng lăn dần trên khóe mi.

-Bố tỉnh lại rồi. Bố có biết con buồn như thế nào không?

Đã lâu cậu mới cảm thấy ánh sáng chiếu tới chỗ mình, đã lâu mới cảm thấy vui như vậy.

-Nghe mẹ con kể con đã phải vất vả như thế nào trong thời gian qua. Bố thấy có lỗi quá. Giá như người bố này không bắt tài thì ...

-Không có đâu ạ. Bây giờ chẳng phải đang rất tốt hay sao ạ?

-À. Mà cô bé đây đâu rồi nhỉ?

-Cô.. cô bé ?

-Còn ai vào đây nữa. Cô bé mà con thích ấy!

-Cô ấy bận rồi ạ..

-Ừ. Lúc nào có thời gian con bảo người ta đến chơi.

-Dạ...

Cô gái năm năm cậu theo dõi giờ sắp thuộc về người khác. Nói vậy có nghe được không?

Cậu kể về những việc mà cậu đã làm cho công ty vực dậy trong thời gian qua. Người trong công ty đã tin tưởng cậu như thế nào.. v.v..

Và sâu thẳm trong đôi mắt ông bố đang nằm trên giường bệnh là sự xúc động vì đứa con trai ham chơi hôm nào bây giờ đã trưởng thành.

Vài ngày sau...

Đám cưới của nó và Moo được dự định tổ chức ngày hôm nay, ở một nơi rất sang trọng và lộng lẫy.

Cả bố mẹ nó, Mi, và nhiều bạn bè cấp 3 của bọn họ đều đến đây.

“Đám cưới vẫn tổ chức, nếu cậu không đến, xem như cậu không xứng đáng với cô ấy.” Một dòng suy nghĩ thoáng qua Moo...

-Hôm nay anh đến đi dự đám cưới anh Moo với em nhé!

-Uhm..

Yan khoác lên mình bộ quần áo màu đen chững chạc. Vẻ mặt không giấu được nỗi buồn. Cậu ngồi cùng xe với cô nàng Linh Trang. Cô mặc một chiếc váy màu hồng cắt xẻ rất kỹ thuật. Trên đường đi, cô không ngừng lúi lo riu rít như con con chim non. Còn Yan vẫn cứ im lặng...

Đến nơi rồi, đây là nơi mà người con gái cậu yêu thương sẽ cùng chung bước cùng người khác. Moo đang đứng trên chờ nó đến...

Nó được bố dắt tay vào. Nó không nhìn qua phía Yan. Mặc chiếc váy cưới tinh khôi, nó đẹp hơn bao giờ hết. Khuôn mặt nó vương bận chút buồn.

Yan định đứng dậy chạy lại phía bọn họ thì bị Linh Trang kéo lại...

-Anh ngồi đấy!

-Em làm cái gì thế!

Yan quay lại nhìn Linh Trang. Cô nhìn cậu và nói...

-Nếu anh đi, thay vì chị ta, tất cả những gì anh có sẽ bị mất hết. Bố anh vừa tỉnh dậy. Đừng để ông ấy shock và bất tỉnh thêm lần nữa...

-Đây không phải là giờ để em đùa đâu!

-Em đùa nhiều rồi. Em đang nói thật đấy. Anh mà đi, không những công ty của anh, bố anh, mà chị ta cũng không được yên đâu!

-Bỏ ra... Mất người đó anh sẽ mất tất cả.

Yan xua tay Linh Trang ra rồi chạy về phía nó và Moo.

Lúc cô dâu và chú rể định trao nhẫn cho nhau thì Yan chạy lên cầm lấy tay của nó trước sự ngỡ ngàng của mọi người.

-Đi với tớ.

-Yan...

Nó thì thầm bên tai Yan... MC không hiểu chuyện gì đang xảy ra nên đành chờ rồi..

-Như quý vị đã thấy, đây là người bạn thân của cô dâu và chú rể.. Cậu ấy muốn góp vui cho chương trình của chúng ta đây mà...

Cả hội trường cũng nhăm nhăm như vậy nên mọi người cùng đồng thanh cười òa lên.... Nhưng nụ cười bị dập tắt khi Yan cầm micro và nói.

-Xin lỗi Moo nhé. Nhưng tớ yêu Jun và cậu ấy cũng thế!

Nói xong, Yan kéo nó ra ngoài hội trường và tiến đến phía xe của Yan.

-Bỏ tay tớ ra được rồi Yan..

-Cậu đi với tớ.

-Công ty cậu. Gia đình cậu. Tất cả đó cậu định bỏ hết à. Mau bỏ tớ ra...

-Tớ không từ bỏ gì cả. Cậu là lý do để tớ tồn tại đến ngày hôm nay.

-Tớ xin lỗi .. Cậu nên quên tớ đi!

Nước mắt nó rơi xuống.

Bất chợt Yan lấy con dao nhỏ từ đâu ra và tự cứa vào tay, máu ứa ra tung tóe...

-Cậu làm cái gì vậy??? Cậu điên rồi!

Nó hoảng hốt ngăn Yan lại..

-Cậu bảo tớ quên cậu, chỉ bằng cậu cho tớ chết đi.

Nó chẳng biết làm gì, nên...

BỐP!!!

Một cú tát giáng vào mặt Yan...

-Thằng hèn. Cậu chỉ có thể này thôi à?

Nó quay lưng định bước vào phía trong thì bị Yan ôm chặt từ phía sau.

-Xin cậu, tớ xin cậu đấy... Đừng lấy người đó. ...Bảo tớ hèn hay bảo tớ như thế nào cũng được... chỉ cần cậu đừng lấy người khác. Tớ yêu cậu, cậu cũng thích tớ mà.. phải không???

-Buông ra đi!!!

-Không...

-TỚ BẢO CẬU BUÔNG RA!!!

-Không đâu...

Rồi nó giật mạnh tay Yan xuống để đi vào...

Thế nhưng đột nhiên Yan bị xỉu tại chỗ.

-Yan ơi! Cậu sao thế! Yan, mau tỉnh lại đi!!!

Nó xé một mảnh vải trên chiếc váy cưới để băng chỗ bị thương lại.

Sau đó dìu Yan vào xe. Nó cũng ngồi lên. Ở trong xe đã có bác quản gia nhà Yan trực sẵn ở đó.

-Bác ơi, đến bệnh viện thôi ạ!

Bác quản gia gạt đầu, rồi phóng xe đi.

-Bệnh viện sao xa thế nhỉ. Như thế này cậu ấy có chịu nổi không?

Nó hỏi bác quản gia, nhưng ông ấy vẫn chẳng nói gì. Cũng chính lúc đó Yan tỉnh lại. Nó thấy vậy thì lên tiếng.

-Cậu phải vào bệnh viện thôi! Cậu cố chịu đựng nhé!

-Không sao đâu!

-Không sao cái gì!?

-Tớ giả vờ đấy!

-Cái gì???

-Hi. Không thể sao lừa được cậu.

-Thằng này!!! Cậu điên rồi sao???

-Uhm. Tớ điên, là vì cậu đấy!

Bác quản gia cùng Yan chỉ mỉm cười. Ông ấy chở họ tới một ngôi nhà cách thành phố không xa.

Quang cảnh nơi đây thật đẹp đẽ. Ông chào tạm biệt và để họ ở lại đó rồi đi về.

Hai người họ bước vào căn nhà nhỏ. Mặt nó vẫn bưng bưng, có vẻ như đang rất bức mình.

-Này. Giận tớ à?

-Còn phải hỏi.

-Thế thôi không hỏi nữa. o.o

-Cậu!!!

-Tớ sao?

-Giả vờ hỏi à. hừ!!!

-Rõ ràng là cậu vẫn quan tâm và lo lắng cho tớ. Tớ hiểu cậu mà. Đừng dối lòng nữa. Đừng lo lắng, tất cả tớ sẽ lo hết.

Khi nghe Yan nói xong. Nó khẽ gạt đầu..

Rồi bàn tay khẽ nắm tay. Mặc kệ trời đất xoay chuyển như thế nào. Chỉ cần đừng xa nhau nữa, thế là đủ.

Cũng thời điểm đó tại một nơi khác...

-Thằng vô dụng. Mà làm mất mặt gia đình quá!!!!

-Con xin lỗi!

Moo bị bố cậu ấy mắng tới tởm.

-Tao mà bắt được con nhỏ đó, tao sẽ không tha cho nó!

-Bố!!!

-Không bố biếc gì hết. Nó bỏ đi theo trai cũng tốt. Tao vốn dĩ đã chẳng ưa gì nó. Hợp đồng công ty với AAA xem như được cứu vãn rồi.

Đến lúc đó, công ty của thằng nhãi kia sẽ bị sụp đổ trong tay ta. HAHHAHA

-Đến bây giờ mà bố vẫn chỉ nghĩ được như vậy ư?

-Tao nói gì sai à. Mày đã chẳng giúp gì được tao lại còn tỏ ra tự nghĩa.

-Bố đừng làm hại những công ty khác nữa. Dừng lại được rồi bố ạ!

BỐP!!!

Một cú tát được giáng vào mặt Moo..

Trong người vốn không khỏe. Cậu trở nên choáng váng và ngã tại chỗ...

-Mày định làm trò hề ở đây à. Mày đừng tưởng mỗi mày là con tao thì tao sẽ cho mày thừa kế hết tài sản này. Thích nói gì thì nói à?...

Sau vài phút, thấy Moo ngã xuống sàn mà vẫn chưa tỉnh dậy...

-Mày sao vậy? Tỉnh dậy đi . Sao lại có máu ở mũi... Tỉnh dậy đi con ơi!!!

Tại bệnh viện...

-Con tôi nó sao rồi bác sĩ?

-Cậu ấy không nói tình trạng bệnh tình của mình với ông à?

-Không có. Nó bị sao vậy!?

-Haizzzz

-Sao ông lại thở dài. Nó có bị làm sao không bác sĩ...

-Cậu ấy có một khối u ác tính ở não... E rằng .

...không sống được bao lâu nữa...

-Cái...cái.. gì??? .. không... thế như thế được... Chắc... đã có sự nhầm lẫn nào đó...

-Tôi xin lỗi...!

-Ông bảo tôi tin điều này ư? C..o..n... tôi...! Làm sao có thể? Tôi.. không tin... Nó.. là đứa trẻ ngoan. Nó không đáng để bị như thế... Sao ông trời lại làm thế. Hãy trừng phạt tôi đi. Con ơi...

~Vài ngày sau~

Cốc.. Cốc... cốc!

-Cậu về rồi à Yan. Tớ đã nấu món mà cậu thích đây!

-Chào chị gái!

Hóa ra người đứng sau lưng nó không phải là Yan mà là Linh Trang.

-Sao.. sao lại là em hả Linh Trang? Sao em tìm được nơi này?

-Haha. Sao lại không thể là em? Anh chị đang chơi trò vợ chồng hạnh phúc à?

Nghe những lời Linh Trang nói, nó hơi lúng túng.

-Em đang nói gì vậy? Sao em lại tìm được đến đây?

-Em nói gì à? Haha. Em tưởng chị hiểu chứ? Em muốn tìm là tìm được thôi!

-Sao em phải làm thế?

-Vì em muốn hỏi chị một chuyện!

-Chúng ta có gì để hỏi nhau à? Em hỏi đi...

-Rất cuộc chị yêu ai?

-Chị nghĩ, chị không cần nói điều này với em! Tại sao em phải tìm bằng được bọn chị chỉ vì điều này!?

-Rất cần đấy ạ! Vì em yêu anh Yan. Vì anh Moo rất tội nghiệp. Vì chị.. không xứng đáng với ai cả!!!

-Đó là chuyện của bọn chị, chị sẽ tự giải quyết!

-Giải quyết cái gì. Để em giải quyết luôn cho chị bớt khó xử!

Linh Trang rút khẩu súng từ trong túi xách ra rồi hướng về phía nó.

-Em định làm gì vậy?

-Giết chị!

-Em .. Sao em lại làm vậy???

-Chị không hiểu ư? Tôi yêu anh Yan. Anh ấy rất quan trọng với tôi. Chỉ vì chị mà anh ấy chưa từng để ý đến tôi!

-Tùy em thôi. Nếu em cảm thấy như thế là đúng!

-Nói nghe êm tai quá. Anh Moo cũng sắp đi rồi. Chị hãy xuống đây chờ anh ấy ít lâu nữa thôi!

-Em .. em làm gì Moo luôn à? Sao em lại trở nên như vậy?

-Tôi chả làm gì anh ấy cả. Anh ấy bệnh sắp chết rồi. Con người tôi trước giờ đều như vậy. Thứ gì tôi muốn phải là của tôi, hoặc không là của ai. Không nói nhiều nữa. Chị mau chết đi!

ĐOÀNG!!!!!!

Rất nhanh, rất nguy hiểm. Một phát súng khiến nó ngã quỵ ngay tại chỗ. Yan về nhà, nghe tiếng súng chạy đến nhưng không kịp nữa.

-Sao... sao.. em lại làm vậy hả Trang???

-Chị ta không đáng được sống anh à. Anh quay đầu đi!

-Cô có phải là người không? Tôi đã nhìn nhầm cô rồi. Cô là một con quỷ chẳng hơn. Đừng bao giờ để tôi thấy mặt cô nữa. Thật đáng ghê tởm!

Yan chạy đến ôm chầm lấy nó. Máu, bây giờ chỉ toàn một màu máu thôi.

Yan gào khóc đau khổ. Cậu bế nó ra xe, lập tức đem nó vào bệnh viện, mặc kệ Trang đứng như trời trồng ở đó.

Tình trạng của nó hết sức nghiêm trọng. Ranh giới giữa cái sống và cái chết thật mong manh...

“Chỉ tại tớ. Giá như tớ không đem cậu đi thì bây giờ đâu có thế này”

Đã hơn một ngày. Yan trở nên phờ phạc hơn. Gia đình Jun và cả cô bạn tên Mi cũng đến bệnh viện. Tất cả đều man mác buồn.

-Cần tìm trái tim tương thích để ghép cho cô ấy. Chỉ như vậy cô bé mới qua khỏi được.

Đó là lời bác sĩ đã nói với gia đình nó và ba người bạn.

-Bác sĩ hãy lấy tim của tôi đi! Con gái tôi, sao nó lại tội nghiệp vậy chứ.. huhu.

Bố mẹ nó cùng nói rồi như khóc ngất.

“Không phải trái tim ai cũng phù hợp cả. Các vị hãy bình tĩnh và chờ đợi. Thỉnh thoảng vẫn có người đến hiến tim..”

-Xin lỗi tim cậu không phù hợp!

Yan muốn làm phẫu thuật ghép tim, trao mạng sống của bản thân cho nó nhưng ước muốn của cậu không được như ý.

“Có thể chờ ai hiến tim được đây?”

Mạng sống của nó như ngàn cân treo sợi tóc. Nếu cứ chờ đợi như thế này chẳng khác gì chờ nó ra đi. Cậu như mất sức sống. Đã mấy ngày rồi cậu vẫn cứ ở đó cạnh nó, nhìn nó với hơi thở yếu ớt.

Bố mẹ nó không nỡ trách cậu. Trách vì chính cậu đã kéo nó ra khỏi lễ cưới nên nó mới trở thành thế này. Bởi bộ dạng cậu bây giờ, khi nhìn vào chỉ thấy đáng thương hơn là đáng trách..

-Cháu về nhà nghỉ ngơi một lúc đi. Bác sẽ ngồi đây với Jun...

-Không ạ. Bác cứ để cháu ở đây với cô ấy...

-Để tớ ở lại đây với cậu ấy. Mọi người về đi ạ!

Mi lên tiếng. Nhưng Yan vẫn phản bác..

-Cậu cứ để tớ ở lại với cậu ấy!

-Để cái gì. Hai ngày rồi cậu cứ ở đây. Người cậu bốc mùi rồi đấy. Cậu muốn Jun vì cậu mà ngộp thở sớm hơn à?

-Uhm.

Nghe lời Mi. Yan và bố mẹ nó về nhà.

Mi ngồi với nó. Nhìn cô bạn thân nằm trên giường bệnh cô cũng cảm thấy buồn.

-Yan như muốn chết đi theo cậu. Vậy mà chồng hệt của cậu sao chẳng thấy mặt đâu nhỉ? Thăng Moo này tệ quá. Chắc thấy cậu bệnh nên bỏ chạy rồi. Con bé này, cậu may mắn đấy đi. Tớ cũng chán khỏi muốn nhìn bộ dạng cậu lúc này đấy!

-Mi à!

-Oh. Nhắc đến tào tháo là tào tháo đến nha. Tớ tưởng cậu không đến chứ! hừ

-Tớ xin lỗi. Tại vì...

-Tại? tại cái gì??? Nó nằm trong bệnh viện mấy ngày chả thấy cái bản mặt cậu đâu. Cậu vô tâm, vô tình nó vừa vừa thôi...blah.. blah...

-Tớ biết. Vậy nên tớ mới xin lỗi. Cậu ra ngoài, cho tớ ngồi với Jun một lúc được không?

-Ờm.. ừm hèm.

Moo ngồi đó, nắm tay nó.

-Tớ chưa ngã mà cậu đã cậu đã nằm quy trước tớ rồi. Có lẽ đây là lần cuối cậu với tớ nói chuyện với nhau dù chỉ là mình tớ nói. Ở trên đây, tớ sẽ dõi theo hai cậu... Hãy sống vui vẻ và tự bảo vệ mình nhé cậu...

Mi ở ngoài nghe lén và đoán già đoán non..

-Lẽ nào thằng Moo

Vài ngày sau

~

-Đã có người hiến tạng tim và phù hợp với bệnh nhân.

Khi nghe được tin này bố mẹ nó và Yan như chết đi sống lại, niềm vui thể hiện trên khuôn mặt họ. Còn riêng Mí, cô vừa cảm thấy vui nhưng cũng cảm thấy bất an trong suy nghĩ của mình...

Cô hẹn gặp riêng Moo...

-Có phải cậu là người đó không?

-Cậu nói gì vậy? Người nào?

-Hiến tim cho Jun, là cậu à?

-Không phải..

-Cậu không phải nói dối tớ đâu. Tớ biết rồi. Tớ cũng đã hỏi bác sĩ..

-Nếu cậu đã biết thì.... Đúng thế.. là tớ. Thực ra tớ cũng còn sống được bao lâu nữa. Tớ muốn làm điều gì đó cho Jun trước khi rời bỏ thế giới này. Thật trùng hợp rằng tìm tớ lại phù hợp với cậu ấy...

-Cậu điên rồi!!! Cậu đang nói điều ngớ ngẩn gì thế!!!

-Tớ nói sự thật đấy. Tớ mong cậu hãy nể tình bạn bè giữa chúng ta mà giữ bí mật chuyện này với bọn họ.

-Tớ không làm được. Cậu.. cậu thực sự điên rồi... Sao bệnh tật như thế không nói với người khác.. Nếu như trước đây tớ vẫn cứ trách cậu có biết không?

-Tớ xin lỗi. Mí à. Đây là tâm nguyện cuối cùng của tớ. Hãy giúp tớ nhé!

Nước mắt rơi xuống khuôn mặt của Mí. Cô không biết phải nói thế nào nữa. Cô lặng gật đầu mà trong lòng cảm thấy đau nhói.

Có ai biết rằng, người trong lòng của cô từ trước đến giờ không phải là Yan đẹp trai như cô thường tự nhận, mà lại chính là cậu Moo khờ khạo lúc trước. Bây giờ cậu ấy vẫn vậy. Vẫn là Moo ngốc nghếch và khờ khạo như ngày xưa.

-Được rồi. Tớ sẽ giúp cậu...

3 năm sau

~

“Tớ vẫn sống đây. Trong nhịp đập của trái tim cậu. Cậu đừng buồn vì tớ vẫn sẽ luôn dõi theo từng bước đi của hai người. ”

-Chào bố Moo đi con!

-Con chào bố..

-Ngoan lắm con yêu..

Hôm nay là tròn ba năm ngày giỗ của Moo. Ba người Yan, nó và con trai của họ đến trước mộ thấp hương cho Moo. Mí đã không giữ được bí mật.

Bố của Moo đã giao công ty cho một người đáng tin cậy (Mí), và khuyên góp số tiền mình có vào các quỹ từ thiện rồi quy y cửa Phật.

Cô bé Linh Trang vốn dĩ sẽ phải vào tù nhưng nó đã tha thứ và không bắt Trang phải chịu trách nhiệm pháp luật. Cô bây giờ đã trưởng thành hơn và cũng thường tham gia vào các hoạt động từ thiện. Thỉnh thoảng cô vẫn thường đến chơi chỗ vợ chồng Yan.

Yan và nó bây giờ đang ở tại một vùng quê nhỏ gần với nơi Moo an nghỉ. Tuy không giàu có nhưng bọn họ cảm thấy rất đầy đủ, cuộc sông luôn tràn ngập tiếng cười và niềm hạnh phúc, bên đứa con bé nhỏ và bên Moo người luôn ở trong tâm trí họ....

32. Chap 31b

Ấn hiện sau kết thúc viên mãn của cặp đôi Yan Jun là sự hy sinh của Moo. Nhiều người sẽ nói tại sao tác giả lại tàn nhẫn với Moo vậy.

Tên truyện là Thâm yêu cậu. Ngay từ đầu Moo đã là người chẳng được yêu thương - kể cả nó....và các bạn độc giả. Bây giờ mọi người đã thấy thương cậu ấy chưa? Đơn phương chính là vậy đấy, chỉ khi mất đi mới cảm thấy họ đã từng tồn tại.

Quan điểm của mình là first love, tình yêu đầu tiên cũng là tình yêu cuối cùng. Moo ra đi nhưng trái tim vẫn ở lại để tiếp tục bảo vệ người con gái mình yêu.

Hạnh phúc không nhất định cứ phải là mình bên cạnh người mình yêu mà là người đó luôn hạnh phúc.

Thank all! :)

Chúc tất cả các độc giả có một tình yêu đúng nghĩa!

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tham-yeu-cau>